DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MEHTAP FIRAT

Uluslararası Bir Aşk Hikâyesi

EPHESUS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

MEHTAP FIRAT

Uluslararası Bir Aşk Hikâyesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

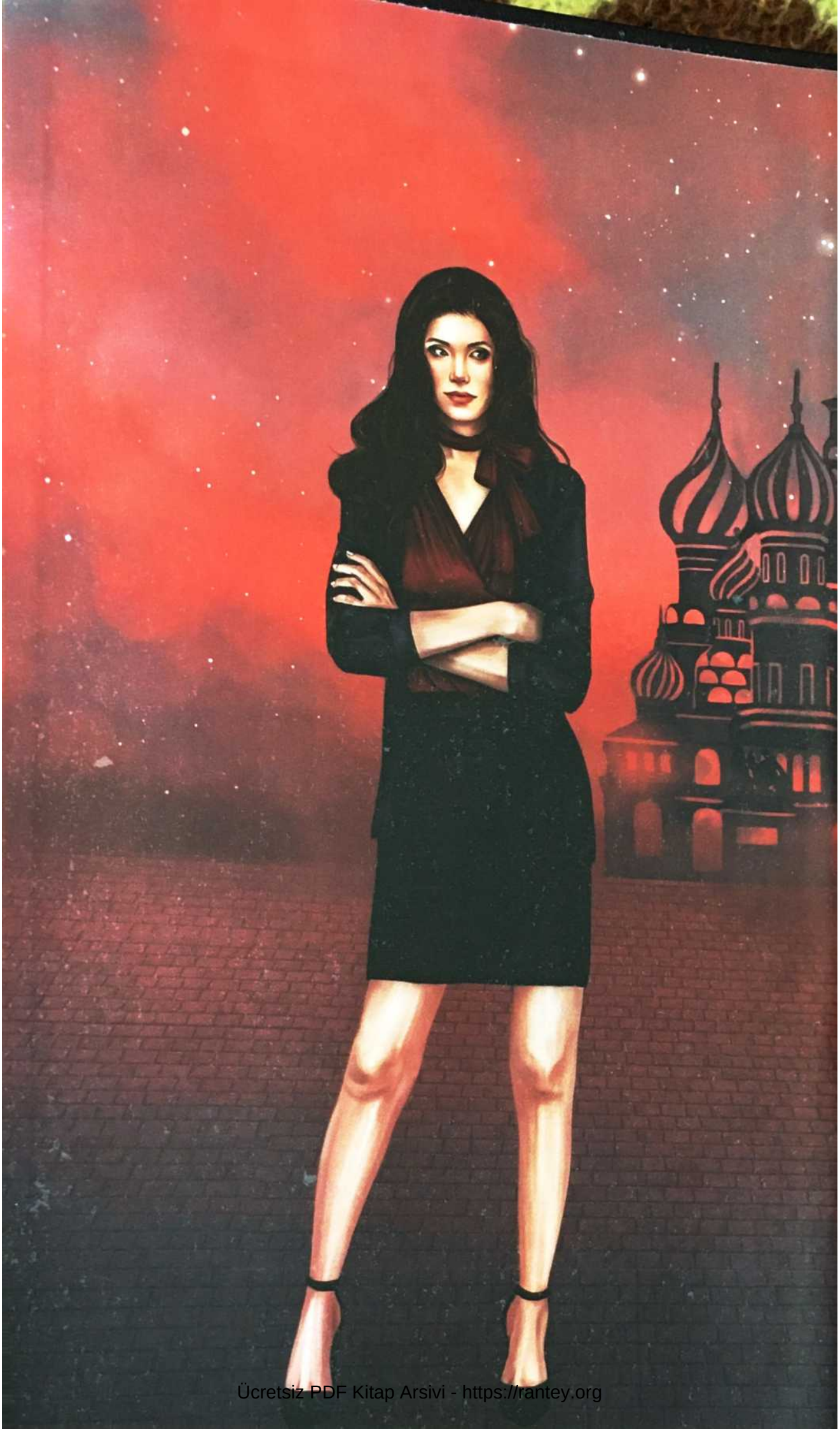

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

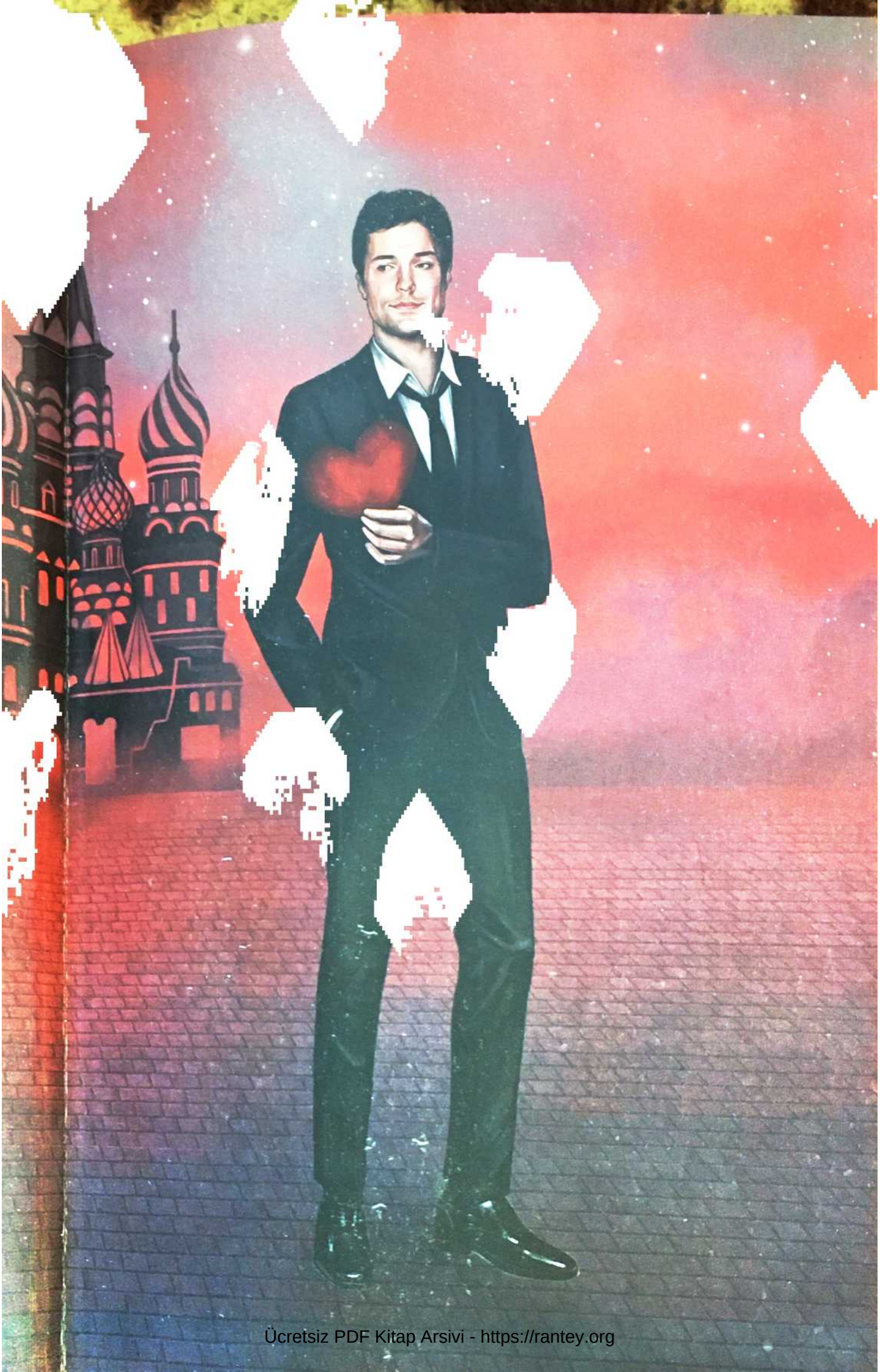

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Uzaktan hayran olduğunuz biriyle sakın tanışmayın.
Ya eliniz ya kalbiniz boş kalır."
Dostoyevski

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uluslararası
Bir Aşk
Hikâyesi

Spotify şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

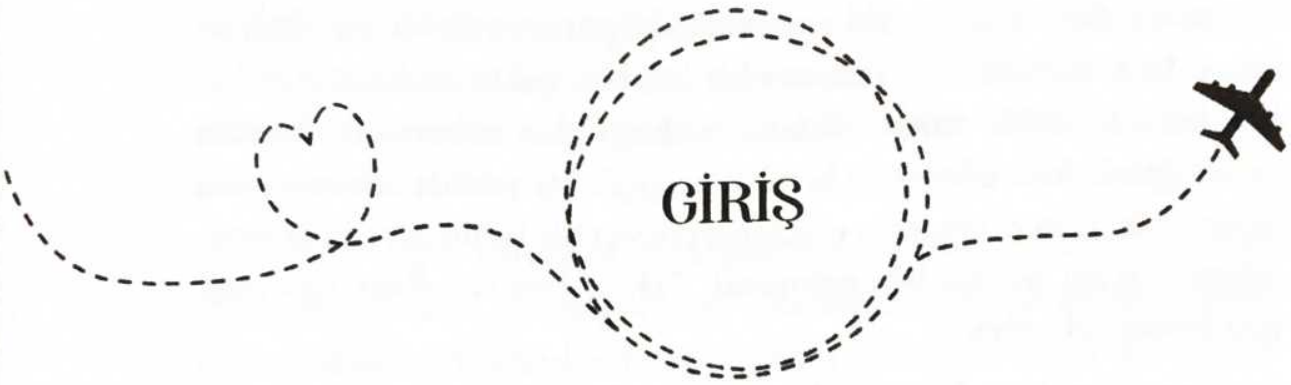

GİRİŞ

Hayatınızın bir döneminde asla yapmam dediğiniz eylemler oldu mu hiç? Ya da "Büyük bir servet ödeseniz bile imkânı yok, bana bunu yaptıramazsınız." dediğiniz? Böyle bir durumun içine sayamayacağım kadar çok düştüm ama hiçbiri şu zamana dek bu kadar çaresiz hissettirmedi. Günün birinde gözlerimi yeni bir güne açmak istemeyip basit ama içinde birçok anlamı barındıran bir rüyanın içinde kaybolmak isteyeceğimi daha öncesinde söyleseler di, asla inanmazdım. Hatta buna gülüp geçer, hiç umursamazdım ama artık anlıyordum ki bazı olayların gerçekliğini acı bir şekilde yaşamadan fark edemiyorduk ve o an geldiğinde her şey için çok geç kalınmış oluyordu. Küçük sandığımız mevzuların altında yatan derinlikleri idrak etmemiz oldukça zaman kaybettiriyor ve belki de bu, hayatımızda değerlendirmemiz gereken nice eşsiz saniyeleri bizden çalıp götürüyordu.

Hiç nefessiz kaldığınız bir an oldu mu daha öncesinde? Ciğerlerinizin havaya muhtaç olduğunu bildiğiniz hâlde, ona kavuşamadığınız o kısa zaman diliminde soluk borunuz parçalara ayrılıp canınızı yaktı mı? Ya da midenizde kelebeklerin uçuştuğunu zannederken, aslında yılanların sizi sarıp sarmalayarak zehrini tüm vücudunuza ama en çok da kalbinize akıttığı hissine kapıldınız mı?

İşte *o* hayatıma girdiği andan itibaren tam olarak bunları hissetmeye başladım.

Yirmi sekiz yıllık hayatımı ele aldığımda daha öncesinde böyle derin, beni yok edecek kadar güçlü hislere kapıldığımı hiç hatırlamıyordum. Aslında onun için yaptıklarımı ve son birkaç aydır değişen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düzenimi düşündükçe eski yaramazlıklarımdan pek bir eser kalmadığını fark ediyordum. Arkasına bir kez bile bakmadan çekip giderken beni nasıl bir enkaz altında bıraktığından habersizdi. Beraber geçirdiğimiz kısa dönemde beni öyle güçlü bir şekilde etkilemişti ki hayatımın, tüm dünyamın onun gibi inatçı bir kadın sayesinde tepetaklak olacağı aklıma bile gelmezdi. *Peki, o kim mi? Bunu öğrenmek için henüz çok erken.*

İnatçı, hırslı ve bir o kadar da başarılı bir Türk kadınının cazibesine nasıl kapıldığımı anlatan bu serüvene başlamadan önce size kendimden ve biraz da *ondan önceki* hayatımdan bahsedeyim.

Ben Andreas, Andreas Ivanov. *Ne kadar da havalı bir giriş ama değil mi?*

Rusya'nın ünlü, zengin iş adamı Ivan Ivanov'un yakışıklı ve bir zamanlar baş belası olarak bilinen oğlu, gelecekte de şirketini bırakacağı tek vârisiyim. Her ne kadar anne ve babam çok istemiş olsalar da başka evlatları hiç olmadı. Bunun için hep hüsran içinde kaldılar ama belli bir zamandan sonra bu durumu kabullenmeye ve benim vurdumduymaz hâllerimi idare etmeye başladılar. *Tabii her şey o zamanlar babamın olacaklara göz yummasına bağlıydı.* Avucumun içine bıraktığı serveti, geleceği her an elimden söküp alabilirdi ama bunu yapmayacağını, beni sırtımdan asla itmeyeceğini biliyordum. Benden çok daha güçlü bir adamdı ve bir sürü başarılı işe imzasını atmıştı. Parmağını şaklatarak bile beni yıkabilir ama bana kıyamazdı. Tek evladı olduğum için mi bilmiyordum ama bana olan yitirmediği inancına gerçekten büyük bir saygı duyuyordum. Annem her zaman yaptıklarımdan yakınır ve asla akıllanmayacağımı söylerken babam hep arkamı kollar, beni annemin gazabından korur, desteklerdi. *Güvenmiyordu belki bana ama en azından güven aşılıyordu.*

Tüm bunları geride bırakırsak bir şeyi de çekinmeden itiraf etmem gerekiyor ki *ondan* önceki yaşantımda çevremdeki kadınların üzerinde karşı konulamaz bir etkiye sahiptim. *Ki bence hâlâ da öyleyim.* Bunu büyük bir egoyla belirttiğimi düşünebilirsiniz ama Moskova'nın bilindik bir iş adamının oğlu olunca her daim göz önünde bulunuyor ve dikkat çekiyordunuz. Bence tüm suç, sürekli dağınık bir imaj verdiğim ve yaşıma rağmen bana serseri bir görüntü kazandıran koyu kahverengi saçlarımdan kaynaklanıyordu. Ayrıca aynı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

renkteki koyu kahverengi gözlerimin ve çapkın gülüşümün de bunda büyük bir etkisi olduğunu düşünüyordum. Sırf *Rus'um* diye sarışın olduğumu umarım düşünmemişsinizdir. Yoksa büyük bir hüsrana kapılırım.

Pekâlâ, kabul ediyorum. Onunla tanışana kadar ünüme de kendime de çok fazla güveniyordum. Dilediğim gibi davranıyor, üzdüğüm kadınları iki günden fazla düşünmüyordum. Hatta bu düşünme süresi bazen iki saat bile olabiliyordu. Fakat ne yapabilirdim ki? Hayatı tüm heyecanıyla yaşamak isteyen özgür, genç bir adamdım. "Bağlanmak, evlenmek, bir hayat kurmak" tabirleri benim defterimin sayfalarına yazılmamıştı bile.

En azından onunla tanışana dek aynen böyle düşünüyor, hayatıma kaldığım yerden hız kesmeden devam edeceğimi zannediyordum fakat öyle olmadı. Her şey tam tersine döndü. İlk defa bir şeyler benim istediğim gibi ilerlemedi. İçimdeki dinmek bilmeyen heyecanın, aşkın beni ele geçirmesine izin verdiğimde hayatımdaki her şeyin değişeceğinden oldukça habersizdim. Çizmiş olduğum yol haritamın rotası baştan sona değişerek beni, hayalini bile kurmadığım bir dünyanın içine hapsetti.

Peki, aklımı başımdan alan, beni kuklası hâline getiren, hayatımın ortasına küçük bir su damlası gibi damlayıp sonrasında koca bir okyanusa dönüşen o muhteşem kadın kim mi?

İşte tüm bunları öğrenmek için sayfaları usulca çevirmeye devam edin. Reveransımı da verdiğime göre artık başıma gelen bütün olayları öğrenebilirsiniz. Yaşadıklarımı, adını bile telaffuz edemediğim o inatçı kadının peşinde nasıl koştuğumu bir de siz görün bakalım. Kim bilir? Belki bir yerlerde sırtımı sıvazlar ya da bana hak verirsiniz.

Moskova'da başlayıp İstanbul'un tarih kokan sokaklarında can bulan hikâyemin kapılarını yavaşça aralayın ve bana, *bize* eşlik edin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

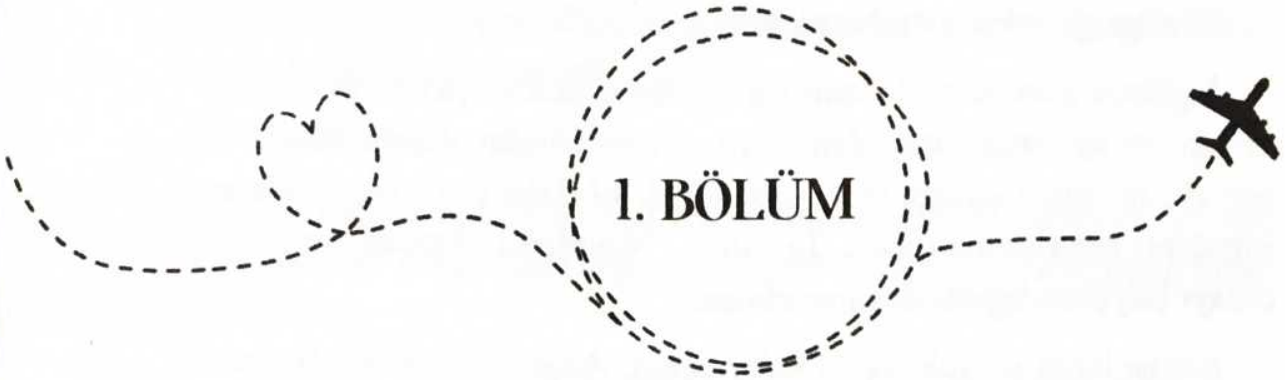

1. BÖLÜM

♪ *Black Strobe - I'm a Man*

Moskova Nehri'nden[1] gelen o ferah kokuyu, gözlerimi kapatarak doyasıya içime çektim. Kremlin'in sarı ışıkları; Aziz Vasil Katedrali'nin ışıltılı, bir masal diyarını anımsatan renkli kubbeleri şehrin en büyük sokak lambalarıymış gibi aydınlatıyordu Moskova'yı. Burayı seviyordum. Kızıl Meydan'daki canlılığı, insanların hararetle bir yerlere koşturmasını gerçekten seviyor ve benimsiyordum. Bana yaşadığımı hissettiriyordu. Bu meydanın bana kattığı içtenliğe, huzura hayrandım. Bir şekilde kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu fakat bu gece bir şeyler farklıydı. Işıklar her zamanki canlılığıyla parlamaya devam ediyor ama etrafa koca bir sessizlik hükmediyordu. Kızıl Meydan ilk defa bomboştu. Etrafta kimseler yoktu.

Adımlarımı ağır bir şekilde atmaya devam ederken tanımadığım, farklı bir sesin geldiği yöne doğru ilerliyordum. Geçen zamanla değişen adımlarımın beni nereye getirdiğini biliyordum. Bu kez Bolshoy Kamenny Köprüsü'ndeydim.[2] İşlerin yoğunluğundan sıkıldığım her an, şirketten kaçmayı başarabildiğim gibi kendimi buraya atar ve nehirden gelen dalgaların sesiyle derin bir nefes alarak rahatlamaya çalışırdım. Fakat neden gecenin bu saatinde, burada olduğumu anlayamıyordum. Üstelik yalnız da değildim. Bunu hissedebiliyordum. Burada benimle birlikte biri ya da birileri daha vardı ama nerede olduğunu göremiyordum. Sadece bulunduğum sis bulutunun içinde adımlarımı atmaya devam ediyor, Bolshoy Kamenny Köprüsü'nün etrafında kalan ışıltılı Moskova manzarasını seyre dalıyordum.

---

[1] Başkent Moskova'nın adını aldığı ve şehrin batısında yer alan nehirdir.

[2] Moskova'daki Moskova Nehri üzerinde bulunan bir köprüdür.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Burası gerçekten muhteşem!"

İngilizce konuşan bir kadının etkileyici sesini işitmemle birlikte ayaklarım da bana sormadan adım atmayı bıraktı. Konuşması öyle berrak, ses tonu kulağa öyle yabancıydı ki daha önce böyle bir ses işittiğimi hatırlamıyordum. Tanrım... Neredeyse duyduğum sesten dolayı büyülendiğimi düşünecektim.

Arkası bana dönük, koyu kahverengi, dalgalı saçları tek bir omzuna dökülmüş olan kadın, gözlerimin önüne geldiğinde aniden duraksadım. Kollarını sıvazlamasıyla üşüdüğünü fark ettim. Tuhaf ve nedenini bilmediğim bir şekilde yanına gidip onu sıkıca sarıp sarmalamak, ısınmasına yardımcı olmak istedim. Onu tanımıyordum. Kim olduğu hakkında en ufak bir fikre bile sahip değildim ama o güzel vücudunun soğuktan dolayı üşümesini istemiyordum.

Zihnim, "O, Rus değil," diye haykırdı. Hayır, hayır... Kesinlikle Rus değildi. Saçlarının koyu renginden Rus olmadığı ortadaydı. Sakın, esmer ya da kumral bir Rus olamaz mı, diye düşünmeyin. Elbette olurdu ama onun Rus olmadığını iliklerime kadar hissediyordum. Aksanı farklı, İngilizcesi ise çok düzgündü. Neden İngilizce konuştuğunu bile anlayamıyordum oysaki.

Yanına yaklaşmayı sürdürdükçe daha farklı hissetmeye başlıyordum. Sanki hiç istemediğim bir şeyler beni ele geçiriyor gibiydi. Neler oluyordu? Anlamıyordum ama sırtı bana dönük olan o kadının güzel, çok güzel olduğunu düşünüyordum. Yüzünü görmüyordum belki ama rüzgârın savurup uçuşturduğu dalgalı saçların arkasında kalan yüzün bir periyi kıskandıracak kadar hoş olduğunu hayal edebiliyordum. Nehrin görkemine öyle kapılıp gitmişti ki bu hâliyle bir ressamın tablosundan çıkmış olduğunu düşünecektim. Hayatımı ele alan resmin tam merkezinde beliren, daha öncesinde hiç görülmemiş, eşi benzeri bulunmamış bir renk gibiydi. Tanrım, gerçekten neler düşünüyordum böyle? Zihnimi hangi oyunlar ele geçiriyordu?

Ayaklarım sonunda adım atmayı bırakıp, tam da onun arkasında durduğumda nedenini anlamasam da kendi kendime sırıttım. Sanki o an için zaman kavramı anlamını yitirdi. Bu koca şehirde sadece o, ben ve Moskova Nehri'nden gelen dalgaların sesi vardı. Fakat artık kim olduğunu öğrenmek istiyordum. Benden gizlediği o güzel yüzün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sahibini görmek istiyordum ama dudaklarımdan bir fısıltı gibi çıkan sözler beni daha da şaşırttı.

"Tıpkı senin gibi..."

Tanımadığım bu genç kadının muhteşem olduğu kanısına nereden varıyordum? Nasıl böyle düşünebilirdim? Neden bu kadar garip hissediyordum?

Kendime gelmeli ve artık saçmalamayı bırakmalıydım. Onu tanımıyorsun Andreas, onu tanımıyorsun. O bir yabancı. Kim olduğunu bile bilmiyorsun.

Suratımdaki o belli belirsiz gülümseme aniden yok olurken yaklaştığım kadından da hızla uzaklaştığımı fark ettim. Fakat o an, çok daha garip bir şey gerçekleşti. Ben kadından uzaklaştıkça o bana yaklaştı. Rüzgârın esintisinden dolayı uçuşan saçlarıyla bana doğru dönmeye başladığında neredeyse nefes almayı unutacaktım. O gizli yüzün sahibini görmeme ramak kalmıştı ki gözlerim karanlığın içinde ansızın kayboldu. Bir anda tüm benliğim, bir odada gerçek dünyaya dönmemle sarsıldı.

Birkaç kez kırpıştırdığım göz kapaklarımı yavaş bir şekilde araladığımda nerede olduğumu ilk saniyelerde algılayamadım. Yattığım yerde hızla doğrulurken kendi evimde, kendi yatak odamda olduğumu idrak ettim. Ensemdeki terli saçları stresli bir şekilde kaşırken zihnim hâlâ gördüğüm rüyanın kırıntılarında yolculuk ediyordu. *Bu da neyin nesiydi şimdi? Ne biçim bir rüyaydı böyle? Birdenbire nereden çıkmıştı?*

Aslında çok nadir rüya görürdüm ve uyandığımda hiçbir şey hatırlamazdım fakat ilk kez, bu kadar gerçekçi bir rüyayla karşı karşıya geliyor ve her ayrıntısını hatırlıyordum. Muhtemelen bu, dün gece içkiyi fazla kaçırdığım için başıma gelmişti. Aksi hâlde aklıma başka bir açıklama gelmiyordu. Üstelik neden rüyamda İngilizce konuştuğumu da anlamıyordum. Şirketteki yakın arkadaşımla sürekli İngilizce konuşuyor olabilirdik ama bunun rüyama yansıması biraz garipti. Tanrı beni bilmediğim bir şeylerle sınıyor olmalıydı.

Gördüğüm rüyanın etkisinden kurtulmaya çalışarak, düşüncelerimden sıyrılırken yatağımın hemen yanındaki komodinin üstünde duran çalar saati kontrol ettim. *Lanet olsun!* Saat sabahın onunu geçiyordu ve benim tam zamanında şirkette olabilmem için iki saatten

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha az bir süre vardı. *Bu alarmı hangi ara kapatmıştım ben? Babam, bu kez kesinlikle canıma okuyacaktı!* Hatta canıma okumakla kalmayıp büyük bir güvenle devrettiği rahat, deri koltuğunu da elimden alabilirdi.

Bugünkü yapılacaklar listemi hatırlayınca, üzerimden çarşafı hızla atarak yatağın içinden çıktım. Hızlı bir duş alıp şekersiz kahvemi de içtikten sonra şirkete gitmek için yola çıkabilirdim. Ne kadar hızlı hareket edersem o kadar hızlı işimin başına geçebilir ve babam ofise damladığında hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdim.

Altımdaki boxerla yatağımdan çıktığım gibi odanın içinde bulunan banyoya doğru ilerledim fakat elim, kapı kolunu kavrayamadan havada asılı kaldı. Çünkü kapı, başka birine ait bir el tarafından arkadan açıldı. Sarışın, uzun boylu ve genç bir kadınla göz göze geldiğimde bir süre olduğum yerde duraksamak zorunda kaldım. *Hadi ama! Bu başıma yeniden geliyor olamazdı, değil mi? Sen de kimsin şimdi?*

Karşımdaki genç kadın, üzerinde benim olduğunu düşündüğüm beyaz bir gömlekle duruyor ve aynı zamanda ıslak saçlarını, banyodan almış olduğu küçük havluyla kuruluyordu. Geceyi geçirdiğim yabancı kadınları evime getirmemem gerektiğini bir türlü öğrenememiştim. Şimdi bir süre daha onunla uğraşmak zorunda kalacak ve işe daha da çok gecikecektim. Üstelik gecikmemin yanı sıra Türklerle yarın sözleşmesini yenileyeceğimiz önemli bir toplantının hazırlıkları söz konusuydu bugün ve ben her ne kadar bununla uğraşmak istemesem de sırf işlerin başında olduğumu gösterebilmek adına toplantının her detayıyla ilgilenmek zorundaydım. Aksi takdirde babam, bu kez gerçekten hiç acımadan canıma okuyacaktı.

"Günaydın."

Genç, sarışın kadın, yüzüne yerleştirmiş olduğu canlı bir gülümsemeyle dikkatimi oldukça dağıtıp aklımı toplantının hazırlıklarından bir hayli uzaklaştırdı ve dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp yanımdan geçti. Pekâlâ, kabul etmeliydim ki karşımdaki kadın gerçekten iyi bir parçaydı. Dalgalı sarı saçları, parlayan yeşil gözleri, uzun bacakları ve kıvrak bir beli vardı. Üstelik üzerindeki bana ait olan beyaz gömleğin verdiği çekicilikle tam karşımda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duruyor ve bu, beni tıpkı dün gece olduğu gibi baştan çıkarmaya yetiyordu.

Sırıtışı yüzüne yayılırken, aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırarak kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. Dudaklarını bu kez daha arzulu bir şekilde benimkilere bastırdığında ısrarlı öpücüğüne karşılık vermemek için çok direndim. Eğer buna izin verirsem işin sonunun nereye varacağını ve kendimi yine onun içine girerken bulacağımı tahmin edebiliyordum. Üstelik bu durum, benim işe yine ve yine geç kalmama neden olacaktı. Bu yüzden ısrarlı dudaklarını dudaklarımdan aniden ayırarak bedenimi geri çektim. Adını hatırlamadığım genç kadının sırıtışı yüzünden bir an olsun silinmezken artık buna bir son vermem gerektiğini anladım.

"Merak ediyorum da acaba tanışıyor muyuz?" Yüzündeki canlı gülümseme yavaşça kaybolurken bana uzanan kolları da geriye doğru düştü. Yeşil gözlerini kıstı ve oldukça sert bir şekilde bakmaya başladı. *İşte bu sert bakışlar hiç de iyi şeylerin olmayacağının habercisiydi.*

"Geceyi birlikte geçirdik." *Ah, elbette, geceyi birlikte geçirdik.* Bunu şu an bulunduğumuz yatak odamdan gayet iyi anlayabiliyordum ama önemli olan kısım bu değildi. Sonuçta geceyi geçirdiğim kadınların isimlerini not almıyor ya da duvara skorlarımın çentiğini atmıyordum.

"İsmin Olga mıydı?"

Çoğu zaman aynı umursamaz tavrı sergiler ve adını hatırlamadığım kadınlara şirkette oynaştığım, favori sekreterimin adını söylerdim. Bu da her defasında işe yarar ve onları oldukça sinirlendirirdi.

Yeşil gözlerini iyice, neredeyse yok olurcasına kısarak üzerime doğru yürümeye başladığında bunun sonunun gerçekten hiç de iyi bitmeyeceğini saniyesinde anladım. Üstelik genç kadının karşısında sadece boxerla duruyor ve aletime her an darbe yememek için kendimi tetikte tutuyordum.

"Jane, adım Jane!" Oldukça baskın, sert tınısıyla üzerime doğru yürümeyi sürdürürken beni köşeye sıkıştırmak istediğinin gayet farkındaydım fakat zihnim başka bir ayrıntıya takılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adını öğrenmenin verdiği heyecanla ansızın gördüğüm garip rüyanın hatıralarına geri döndüm. *Demek rüyalarıma konuk olan o yabancı kadın sendin...* Fakat daha düşüncelerimin gerçekliğini tartamazken karşımdaki genç kadının rüyamdaki kadınla uzaktan yakından bir alakasının olmadığını anında fark ettim. *Ah, elbette o değildi.*

Karşımdaki kadın tamamen doğal sarışındı ama rüyamdaki kadının koyu kahverengi saçları vardı. Üstelik karşımdaki sarışın oldukça akıcı bir Rusça konuşuyordu. Adı Jane olan bir Rus olmalıydı ama rüyamdaki kadın kusursuz bir İngilizceye sahipti. Yani, aslında bu sarışının rüyamdaki kadınla alakası bile yoktu.

"Tanrı aşkına, Andreas! Sevişmiş olduğun kadının ismini nasıl olur da hatırlamazsın?"

Doğruyu söylemek gerekirse pek hatırlamazdım.

İç sesimi sanki işitmiş gibi yeşil gözlerinin ardından bana öyle öfkeyle bakmaya başlamıştı ki artık bu duruma gerçekten bir son vermem gerektiğini anladım. Aksi takdirde beni uğraştırmaya devam edecek ve işe geç kalmama neden olacaktı.

Ayağıma takılan, yerdeki ona ait kıyafetleri gördüğümde benim için küçük de olsa bir fırsat doğdu. Hızla eğilip yerdeki kırmızı elbise ve iç çamaşırlarını alarak isminin Jane olduğunu öğrendiğim sarışın kadının kucağına bıraktım.

"Pekâlâ sarışın, sayende harika bir gece geçirdim ama artık bunu sonlandırmamız gerekiyor. Kıyafetlerini giy ve ardından hemen evimden toz ol. Anlaştık mı?"

Yeşil gözleri alev alevdi ve gözlerinden taşacak olan o alev topunu neredeyse üzerime fırlatacakmış gibi bakıyordu. Sessizliği ise daha da korkutucuydu. Daha çok söylediklerimi sindirmeye çalışır gibi bir hâli vardı.

Kucağına bıraktığım kıyafetlerini, üzerindeki bana ait gömlekten kurtularak giymeye başladığında tuttuğum nefesi yavaşça dışarı bıraktım. *En azından bu kez pek zorlanmamıştım.* Çoğu zaman bir kadını evimden çıkarmak beni oldukça yoruyor ve bir sürü çirkin eylemin yaşanmasına sebep oluyordu. Küfürler, bağrışmalar, havada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uçuşan hakaretler ve çok daha fazlası... Bulunduğum lüks plazadaki diğer zengin insanlara oldukça malzeme veriyordu bu durum. Anlaşılan, bu kez aynı sorunu yaşamayacaktım.

Yüzüme takındığım memnuniyetle banyoya doğru ilerleyeceğim sırada arkamda garip bir hareketlenme yaşandı ve ben, bunun nereye varacağını o anda anladım. *Tanrım, yine mi?*

Arkamı dönmemle birlikte üzerine kendi kıyafetlerini giymiş genç kadın, komodinin üstündeki çalar saati eline aldığı gibi bana doğru fırlattı ve diğer kadınlardan defalarca işittiğim o meşhur cümleyi bir kez daha duymama sebep oldu.

"Lanet olsun sana, Ivanov!"

Bu sabahın sorunsuz biteceğini söylemiştim, değil mi? Kesinlikle yanılmış olduğumu bir kez daha belirtmeliyim öyleyse.

Başımı hızlı bir refleksle sağa eğerek üzerime gelen darbeden kıl payı kurtuldum. *O saati kaç kere değiştirdiğimden haberi var mıydı acaba?* Görünen o ki saati değil, saatin yerini değiştirmem gerekiyordu.

Genç kadın; yerdeki küçük, siyah çantasını hırsla alarak yatak odamdan çıkıp giderken hâlâ söylenmeye devam ediyor ve benim ne kadar pislik bir adam olduğumdan yakınıyordu. Dairenin kapısı büyük bir gürültüyle kapandığında olduğum yerde sıçradım ama sonrasında, her şeyi yoluna koymuş olmanın verdiği hisle rahat bir nefes aldım. Kadının evimden gerçekten gittiğini anladığımda ise daha fazla oyalanmak istemedim ve işe hazırlanmak üzere derhâl duşa girmeye koyuldum.

Duşta çok fazla vakit kaybetmeden belime sardığım lacivert havluyla, üzerimdeki damlaların yere düşmesine aldırmadan yatak odamdan çıktım ve annemin bizzat kendi elleriyle hazırlamış olduğu kıyafet odasına doğru ilerledim. Yaşıma rağmen annemin hayatıma bizzat karışmak gibi bir huyu vardı. Bu yüzden de başka evde yaşamama rağmen ondan ve kurallarından asla kurtulamıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koca bir duvarı kaplayan kıyafet dolabının büyük aynasının karşısında nemli vücudumu iyice kuruladıktan sonra üzerimdeki havludan kurtulup sürgülü dolaba doğru ilerledim. Dolabın içindeki bir çekmeceden aldığım temiz boxerı ve bugün için giyeceğim siyah takımın bacaklarımı saran aynı renkteki pantolonunu, uygun bulduğum deri bir kemerle hızla üzerime geçirdim. Dolabın askılığında yer alan ütülü, vücudumu fit gösteren beyaz gömleklerden birini alıp bedenimi sıkıca sarmasına izin verdikten sonra favori parfümüm *Boss*'tan da boynuma doğru birkaç kez sıkmayı ihmal etmedim. Kravat çekmecesini küçük bir dokunuşla açarak siyah, üzerinde gri ve parlak çizgiler olan kravatı elime alıp boynuma geçirdim ve hızla bağladım. *En azından bana kravat bağlamayı öğrettiği için anneme büyük bir teşekkür borçluydum.*

Üzerinde Romen rakamları bulunan kol saatimi takıp gömleğimin kol düğmelerini de ilikledikten sonra tamamıyla hazır sayılırdım. Siyah ceketimi üzerime geçirip kravatımın mendilini de ceketin cebine iliştirdikten sonra nemli saçlarımı hafifçe ellerimle dağıttım ve ona her zamanki gibi serseri bir görüntü kazandırdım. Aynadaki hâlime memnuniyetle sırıtırken kendi kendime aptalca göz kırptım. Bunu her sabah tekrarlamaktan asla bıkmıyordum. *Bu jilet gibi takımın içinde yine çok havalı görünüyorsun, Ivanov.*

Hafta başına giriş yaparken günlük rutinlerimi aksatmamak ve telefonumu almak için tekrar yatak odama doğru ilerledim. Komodinin üstündeki telefonumu şarjdan çıkardım ve işe gerçek anlamda başladığım dönemde, babamın bizzat benim için ayarlamış olduğu asistanım Svetlana'nın dün geceden atmış olduğu mailleri kontrol etmeye başladım. *Asistanım* dediğime bakmayın. Annem yaşında bir kadındı ve yıllardır şirketimize birçok emeği dokunduğu için babam onu özellikle başıma dikmişti. Hatta ondan her konuyla ilgili yardım aldığımı söyleyebilirim.

Bugünkü yapılacaklar listesini telefonumun ekranından kontrol ederken bugünün, yoğun bir gün olacağını şimdiden hissettim. Emin adımlarla çalışma odama girerek cumadan masanın üstüne bırakmış olduğum siyah iş çantamı ellerimin arasına aldım ve kahvemi hazırlamak üzere mutfağa doğru yürüdüm. Bir yandan da yapılacaklar listesine göz atıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1) Türklerle sözleşmesi yenilenecek olan toplantı için bir oda ve saat belirlenecek.

2) Sözleşme kuralları, babanız ve Bay Wilson ile birlikte anlaşmalı bir şekilde yenilenecek.

3) Gelecek olan Türk misafirleriniz için otel ayarlanacak.

4) Saat 16.00'da annenizin görmenizi istediği araba galerisi ziyaret edilecek.

5) Ve son olarak tüm bunları gerçekleştirmek için saat 12.00'den önce ofiste olmanız gerekiyor.

Sevgilerle, Svetlana

Neyim ben? Külkedisinin erkek ve prens versiyonu mu?

Svetlana'nın oldukça düzgün bir dille atmış olduğu maile, gözlerimi devirerek bakarken telefonumu, ekranını kapatarak mutfak tezgâhının üstüne bıraktım. Hızla hazırlamış olduğum sütsüz ve şekersiz sert kahvemin son yudumunu da içtikten sonra fincanı yemek masasının üstüne koydum ve daha fazla vakit kaybetmeden daireden çıkmak üzere kapıya doğru ilerledim. Ayrıca evimi haftanın beş günü temizleyen çalışanları, hafta sonundan kalan dağınıklığı ortadan kaldırmaları için aramam gerektiğini kendime hatırlattım.

Geniş koridorda emin adımlarla yürüyüp, otuz ikinci kattan asansörle plazanın ferah otoparkına indikten sonra geceyi geçirdiğim genç kadının hâlâ buralarda olabileceği düşüncesiyle etrafı kontrol ettim. Bazı kadınlar gerçekten takıntılı çıkıp başıma bela olabiliyorlardı. Etrafın temiz olduğunu anladığımdaysa elimdeki iş çantasını arkadaki deri koltukların üstüne bırakarak direksiyon başına geçtim. Saatimi son bir kez daha kontrol edip kırk altı dakika daha vaktimin olduğunu fark ettiğimde siyah, *BMW 3* serisi *Sedan* arabamın motorunu çalıştırarak gazı köklemeye koyuldum.

Söz konusu arabalar olduğunda, Rusya'daki çoğu iş adamının genel tercihi ya *Mercedes* ya da *Ford Focus* oluyordu ama ehliyetimi aldığımdan bu yana *BMW*'nin arabalarından asla vazgeçemiyordum. Annemin aksine arabalara karşı özel bir tutkum olduğu söylenemezdi ama *BMW*'nin arabalarına her zaman daha ilgili yaklaşır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve yeni çıkan modellerini yakından takip ederdim. Motorun çıkardığı sesi ya da deri koltukların arabaya kattığı o kokuyu gerçekten beğeniyordum.

Şehir merkezinde şirkete yakın, lüks bir plazada yaşadığım için evimle şirketin arasında o kadar da uzun bir mesafe yoktu. Bu yüzden motora pek yüklenmemeye çalışıyordum ama düz yolda ilerledikçe yanımdaki arabaları, müzik çalardan kulaklarımı dolduran yabancı müziğin de etkisiyle hızla sollamaktan kendimi alamıyordum.

Çocukluğumdan bu yana annemin üzerimdeki baskısından dolayı birçok dil üzerine çalışmış ama çoğunlukla İngilizceye yoğunlaşmıştım. Bu yüzden de en az -yakın arkadaşım ve bir nevi ortağım olan- Jack kadar akıcı bir şekilde İngilizce konuşabiliyordum. *Jack kim, diye soracak olursanız, merak etmeyin, onun da sırası gelecek.*

Babam aracılığıyla İngiltere'nin kaliteli üniversitelerinden biri olan Oxford'da İşletme bölümünü bitirdikten sonra her şeyin başına geçmek için kendimi hazır zannederken *MBA*[3] ile kısa bir duraksama yaşadım. Babam en iyisi olmamı isterken, onun sözünden çıkmayarak önüme sunulan olanakları sonuna kadar kullandım. Tekrar Rusya'ya döndüğümde ise şu anda yaşadığım plazaya taşınıp kendime bir düzen kurmaya çalıştım. O zamanlar henüz yirmi üç yaşındaydım ve şirketteki toy zamanlarımdı.

O dönemler kendimi ne kadar hazır hissetsem de babamdan ve verdiği işlerden kaçarak sürekli eğlence mekânlarına gidiyor, sabahlara kadar eğleniyor ve her güne başka bir kadınının kollarında uyanıyordum. *Gerçi zaman geçtikçe değişen pek de bir şey olmamıştı, artan yaşım ve yatağımı paylaştığım kadınları azaltmak dışında tabii.*

Şu yaşıma dek sadece birkaç kez ciddi ilişkim olmuştu. Gerçekten beğendiğim kadınlardı ama ilişkiler evlenmeye kadar gittiğinde terk eden de ayrılan da hep ben olmuştum. İnsanların acelesini anlayamıyordum. Dünyanın her yerinde ilişkiler böyle mi yürüyordu, bilmiyordum ama evlenmek için hâlâ çok genç olduğumu düşünüyordum. Nereye kadar gideceğini bilmediğim bir süre daha özgürlüğün tadını çıkaracaktım.

---

[3] İngilizce açılımı "master business administration"dır. Türkçe karşılığı "işletme yüksek lisansı"dır. Lisansüstü bir yeterlilik derecesi almak anlamına gelmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anneme kalsa evlenene dek beni asla yanından ayırmayacaktı. Düzenimden ve sürdürdüğüm hayattan hep şikâyet ediyordu. Yaşadığımız ülkeye ve geleneklere bakınca onun böyle bir dönemde bu kadar geri kafalı olması beni bazen çok şaşırtıyordu ama en azından her zaman bir kurtarıcım vardı: *Babam.* Annemin aksine babam hiçbir zaman üzerime gelmezdi. Şirketi devretmiş olabilirdi ama özel yaşantımı tamamıyla bana bırakır ve yaptıklarıma asla karışmazdı. *Ne ilişkilerime ne de ev düzenime...* Bazen, *ona ne kadar teşekkür etsem azdır*, diye düşünüyordum ve bugün ondan önce şirkette olmayı başarmam, ona karşı en büyük teşekkürüm olacaktı. Bu yüzden yol boyunca, istifimi hiç bozmadan hızımı sürekli arttırdım. Şirket binasının bulunduğu alanın geniş otoparkına girdiğimde arabamı, bana ait olan özel yere park ederek motoru kapattım ve arka koltukların üstünde bulunan iş çantamı da alarak hızla oturduğum rahat koltuktan kendimi dışarı attım. Ardından şirketin girişine, dönen kapılara doğru ilerledim.

Babamla yönettiğimiz şirket, bir tekstil firmasıydı ve yaklaşık otuz yıldır hizmet veriyordu. Bu alanda babam, birçok güzel işe imza atmış ve bu sayede bir sürü müşteri kazanmıştı. Türklerle yenileyeceğimiz sözleşme, yıllardır ürünlerimizin taşımacılığını yapmalarından kaynaklanıyordu. Bundan beş yıl önce Jack'in önerisiyle bir Türk lojistik firmasıyla anlaşmış ve ürünlerimizin diğer yabancı ülkelere gönderilmesini onların araçları sayesinde sağlamıştık. Üstelik uzun zamandır çalışmamıza rağmen hiçbir sıkıntı da yaşamamıştık.

Gerçeği belirtmek gerekirse pek de sorumluluk sahibi bir insan olduğum söylenemezdi. Çoğu zaman tüm bu bilgilerden uzakta yaşar, toplantılara bile katılmaz, görüşmeleri babamın ya da Jack'in üstüne atarak ortadan kaybolurdum. Şirkette de mecbur kalmadığım sürece çok bulunmazdım ama babamın ve Jack'in bu yenilenecek olan sözleşmeye çok önem verdiklerinin farkındaydım. Sırf bu yüzden bile onların yanında olduğumu göstermek zorundaydım.

Giriş kartımı okutarak asansörlere doğru ilerlemek istediğimde resepsiyondaki görevli kadın, hızla oturduğu yerden kalkıp başıyla bana selam verdi. Bu şirketin tuhaf bir tarafı ise çalışanların bana üslupları-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nı hiç bozmadan saygı göstermeleriydi. Bazen bunu neden yaptıklarını anlamıyordum. Ben olsam benim gibi sorumsuz, yaptığı işi hiç de umursamayan birine bu kadar değer vermezdim ama şirket çalışanları tam tersini yapıyor ve hatta bunu her fırsatta göstermeye çalışıyordu. *Davranışlarıyla, çalışmalarıyla ve hatta selam vermeleriyle bile...* Her ne kadar bu durum gururumu okşasa da bazen bana babamdan dolayı böyle davrandıklarını düşünüyordum. Sonuçta bu şirketin mimarı oydu, bense ortaya çıkardığı eserin üstüne konandım.

Asansörlere ilerleyip kırk üçüncü katı, yani şirketin en üst katını gösteren tuşa bastım. Ofise çıkana dek asansörlere giren ve çıkan herkese olabildiğince selam vermeye gayret ettim. Bazıları ayaküstü imzalamam gereken dosyalar olduğu için acele ediyor, bense sonraya bırakmamak adına onları hemen aradan çıkarmaya bakıyordum.

Asansör kapıları sonunda kırk üçüncü katta açıldığında, beni girişte bekleyen Svetlana, artık buruşmaya başlayan yüzündeki sevecen gülümsemeyle hızla elime sütsüz kahvemi tutuşturdu. Bunun için ona teşekkürlerimi ilettikten sonra emin adımlarla ofisime doğru yürümeyi sürdürdüm. Birkaç sekreterin, ofisimin hemen kapısının önünde sohbet ettiklerini fark ettiğimde öksürmüş gibi yaparak boğazımı temizledim ve varlığımı onlara göstermek istedim. Beni görmenin verdiği telaşla hepsi hızlı bir şekilde masalarına doğru ilerledi. Favori sekreterim Olga'nın yanından geçerek dudaklarımı sinsice kıvırdım ve ona başımla bana ait odayı işaret ettim. Bu, *"Biraz sonra odamda ol."* mesajımdı. Geçen hafta yeteri kadar ilgi gösteremediğim için ona bugün, işlerin yoğun temposu başlamadan önce vakit ayırabilirdim. Gülümsemesi küçük yüzüne yayılırken, başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı. Göz kırparak, yanından ayrılıp odama doğru ilerlemeye devam ettim.

Şirketteki çoğu kişi Olga'yla ilgilendiğimi zaten biliyordu ama bunu herkesin önünde göstermeyi tercih etmiyordum. Gerçi bazen koyduğum tüm kuralları bizzat kendim çiğnediğim oluyordu ama yine de herkesin yerini bilmesi gerektiğini düşünüyordum. Odaya girmeden önce bulunduğumuz kattaki çalışanlara baktığımda herkesin işinin başında, büyük bir dikkatle çalıştıklarını gördüm. *İşte bu, gerçekten güzel bir tabloydu.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Odaya girdiğim anda elimdeki çantayı çalışma masamın üzerine bırakarak kahvemle birlikte baştan aşağı cam olan pencereye doğru ilerledim. Boynumu gevşetmeye çalışarak, hâlâ ağrıyan eklemlerimden kurtulmak isterken kalabalık Moskova'nın koşturan insanlarına göz gezdirdim. Tüm şehir sanki ayaklarımın altındaymış gibiydi fakat o kadar yorgun hissediyordum ki karşımdaki manzaranın tadını bile çıkaramıyordum.

Bedenimi deri koltuğun üzerine bırakırken, sıktığım kravatı daha işler başlamadan gevşetmek istedim. Eklemlerimin ağrıdığı yetmezmiş gibi bir de başımı masaya yaslayacağım an uykuya dalacakmış gibi bir hâlim vardı. Bunların tek sorumlusu, gördüğüm o anlamsız rüyaydı.

Başımı koltuğun başlığına yaslayıp gözlerimi kapattığım sırada, kapımın tıklatılmasıyla kapadığım gözlerimi tekrar araladım. *Gel*, komutunu verdikten sonra Olga elindeki dosyalarla içeri girdi ve arkasından kapıyı hızla kapattı. *Favori sekreterim asla zaman kaybetmiyordu.*

Elindeki göstermelik dosyaları çalışma masamın üzerine umursamaz bir şekilde attıktan sonra yüzüne yerleştirdiği sinsi gülümsemeyle topuz yaptığı açık kahverengi saçlarını açtı ve dalgalandırarak serbest bıraktı. Yanıma oldukça ağır adımlarla yaklaşıp, aniden kucağıma oturduğunda bacaklarını belime doladı ve ellerini koyu kahverengi saçlarımda gezdirmeye başladı. Dudakları kışkırtıcı görüntüsüyle yüzümün çevresinde dokunmadık yer bırakmazken başımı geriye doğru yasladım ve ona yardımcı olmaya çalıştım. Gün içinde yaşayacağım yoğun tempodan önce biraz motivasyona ihtiyacım vardı.

"Beni özledin mi?" Kulağıma fısıldamış olduğu soruya karşılık, gözlerimi açmadan pişkin bir şekilde sırıttım.

"Çok."

Tek bir kelime onu oldukça cesaretlendirmiş olacaktı ki üzerime çıkıp sürtünmeye ve aletimi canlandırmaya başlamıştı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında ince belini sıkıca kavrayarak ellerimi açık kahverengi saçlarının arasına götürdüm. Saçlarını çekiştirerek boynunu ortaya çıkarırken inlemesini bastırmak yerine serbest bıraktı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha sabah yaşadıklarımı umursamadan beni kaya gibi sertleştirmeyi başardı. *Umarım kapıyı kilitlemiştir*, diye düşündüm çünkü biraz sonra yaşayacaklarımıza kimsenin şahit olmasını istemiyordum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırarak geri çekilirken yüzündeki o keyifli sırıtış beni bile gülümsetmişti. Ellerinden biri önce yanağımı, ardından da saçlarımı okşamaya başladığında dudaklarını çekimser bir ifadeyle yavaşça araladı. Konuşmak istediği bir konu var gibi görünüyordu.

"Babana benden ne zaman bahsedeceksin?"

Olga, bu şirkete beş ay önce, insan kaynaklarındaki bir tanıdığı aracılığıyla dâhil olmuştu ve geldiğinden bu yana onu beğenmekteydim. Bir şekilde hep ilgimi çekmişti. Görüntüsüyle, çalışma isteğiyle, bana karşı tavırlarıyla mükemmel bir sekreterdi fakat ne zaman bu odaya benimle oynaşmak için girse ve ne zaman biz bu vaziyette olsak fırsat kolluyormuş gibi hep aynı soruyu sorardı. Mavi berrak gözleri, açık kahverengi saçları ve harika vücuduyla bana kalırsa sadece bu şirketin değil, bu şehrin en seksi sekreteriydi ama bu soruları masaya yatırması oldukça can sıkıcıydı. Amacının beni mi yoksa paramı mı elde etmek olduğunu henüz çözememiştim. Bazı kadınların, sırf zengin olduğum için bana yaklaştıklarına daha önce şahit olmuştum. Fakat tüm bunların yanı sıra Olga'nın tuhaf, anlamak istemeyen bir tarafı vardı. Benden ciddi bir şeyler beklememesini ona defalarca açıklamama rağmen hâlâ diretmeye devam ediyordu. Onu ailemle tanıştırmak, yapacağım bir çılgınlık değildi. Ciddi ilişkilerim olmuş olabilirdi ama hiçbir kadını ailemle tanıştırma gereği duymamıştım. Olga da bu tanıştırılmayacaklar listesinin içinde yer alıyordu.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Konuyu derhâl kapatmak istiyordum ama mavi gözlerinden anladığım kadarıyla cevabım onu pek de hoşnut etmemişti. Üzerime geleceğini ve üsteleyeceğini biliyordum.

"Şirketteki herkes benden hoşlandığını biliyor." Duyduklarım karşısında kaşlarım çatılırken ne demek istediğini tam olarak anlayamadım. Şirkettekilerin bazı durumlardan haberdar olduklarını biliyordum ama hoşlanmak ve daha fazlasını Olga, kendi dünyasında uydurmuş olmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senden hoşlandığımı mı?"

Tek kaşım alaycı ses tonumla birlikte havaya kalkarken Olga, kucağımdaki vaziyetini bir tık daha ileri götürdü. Giymiş olduğu kısa eteği hızlı el hareketleriyle yukarı doğru kaldırdı ve kadınlığını hissetmem için bu kez daha büyük bir hazla bana sürtünmeye başladı.

"Andreas, beni çıldırtıyorsun." Bana kendini iyice bastırırken dudakları tekrar yüzümde, elleri ise pantolonumun kumaşının tam altındaki aletimde gezintiye çıktı. Ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Beni kelimeleriyle değil, bedeniyle ele geçirmek istiyordu.

"Benden hoşlanıyor musun? Hoşlanmıyor musun?" Doğrudan gözlerimin içine bakarak, sorusunu bir kez daha yöneltirken kurnazca sırıtmaktan kendimi alamadım. Bana karşı beslediği duygular, nedenini bilmesem de hoşuma gidiyordu ama daha fazlasını asla istemiyordum. Olga'yla aramızdaki çekim sadece cinsellikten ibaretti. *Bu kadar baştan çıkarıcı bir sekreter olması benim suçum olamazdı, değil mi?*

"Hoşlanıyorum," diye fısıldadığımda yüzünde daha önce hiç görmediğim bir tebessüm belirdi. "Ama bilirsin, hoşlanmanın da belli çeşitleri var. Seninle aramızdaki şey, sadece arzudan ibaret," diye devam ettiğimde ise yüzü aniden düştü ve tebessümü yerini katı bir ifadeye bıraktı O sarışın zekâsı, ne demek istediğimi pek de anlayacakmış gibi bakmıyordu göz bebeklerime. Oysaki ona, ilerisini hiçbir şekilde düşünmediğimi şimdiye kadar defalarca belirtmiştim.

Dudaklarını itiraz etmek için araladığını düşündüğümde daha fazla konuşmasına ve üstüme gelmesine fırsat vermeden dudaklarımı onunkilere bastırmak istedim. Böylelikle konuşmaz ve beni daha fazla sinirlendirmezdi fakat onu öpmek istediğim sırada odamın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve bu isteğimden hemen vazgeçmek zorunda kaldım. Saatin çoktan on ikiyi geçtiğini ise çalışma masamdaki saate bakınca fark ettim. *Merhaba peri anne, yani "baba" demek istemiştim.*

"Tam da beklediğim gibi."

Babam, gözlerini devirerek odama girdiğinde Olga anında kucağımdan indi. Mahcup olmuş bir tavırla iyice sıyrılmış olan eteğini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düzeltmeye çalışırken bu çabasının boşuna olduğunun bilincinde değildi. *Yaşlı Ivanov'a çoktan yakalanmıştık...*

Babamın hemen arkasından elindeki dosyalarla içeri giren ve hâlime kurnaz bakışlarıyla sırıtan, şirketimizin bir numaralı uluslararası halkla ilişkiler müdürü Jack'e derhâl o surat ifadesini düzeltmesi için emir dolu bakışlar gönderdim.

Ve Jack Wilson...

Aramıza bundan tam altı yıl önce, başarılı bir Türk iş adamının aracılığıyla katılan, benim Amerikalı dostum.

Eğitimini Amerika'da tamamlayıp Rusya'ya yerleşmiş ve bir süre dil eğitimi aldıktan sonra bu şirkette benden önce işe başlamıştı. Hatta çoğu şeyi Svetlana'dan önce ondan öğrendiğim bile olmuştu. Babam, ona ve yaptığı her işe sonunda dek güveniyordu.

Jack, otuz iki yaşındaydı ve benim aksime o, tüm Amerikanlığıyla sarışındı. Kahverengi gözleri yüzünde tezat bir görüntü oluşturmasına rağmen kirli sakalıyla aslında oldukça yakışıklı bir adamdı. *Tabii benden sonra.*

Yaşadığım bu ofis skandallarına Jack alışıktı. Malum çoğu zaman beraber dışarı çıkar, beğendiğimiz kadınlarla birlikte eğlenmeye çalışırdık. İşin gerçeği daha çok ben eğlenirdim, o ise bir ağabey edasıyla gecenin sonunda beni sızdığım yerden kaldırarak evime taşırdı. Çoğu zaman kadınlardan özellikle uzak durduğunu fark etmiştim. Hatta bir ara sırf kuşkulandığım için ona gay olup olmadığını bile sormuştum. Bana yüzde yüz heteroseksüel olduğunu belirttiğinde ise kahkaha atmış ve biraz da rahatlamıştım. Fakat kadınlardan neden uzak durduğunu öğrenmek istediğimde sürekli konuyu kapatmış ve üstelememem için özellikle çaba sarf etmişti. Geçmişte yaşadığı bir durumdan, belki de benim bilmediğim bir aşk acısından dolayı böyle davrandığını düşünüyordum. *Ne tuhaf...* Jack, neredeyse bana dair her şeyi biliyordu ama geçirdiğimiz yıllara rağmen ben onu hâlâ tanıyamıyordum. Hep gizlediği bir tarafı vardı.

Babam yaşanan tuhaflığa aldırmadan, oldukça rahat bir tavırla odamdaki gezintisini bitirip çalışma masamın hemen önünde yer alan deri koltuklardan birine oturdu. Olga yanı başımda dikilmeye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

devam ederken utancından başını yerden kaldıramıyordu. Bu, babama ilk yakalanışı değildi ama her defasında bu durum onun açısından daha kötü bir hâl alıyordu.

"Derhâl işinin başına, Olga!"

Bak, gördün mü Olga? Seni ailemle tanıştırmama hiç gerek yok. Babam zaten seni tanıyor.

Babamın sert ses tonuyla Olga ofisimden hızla çıkıp ortalıktan kaybolurken, ben de hâlâ oturduğum koltuğa iyice yayılarak olacakları bekliyordum. En azından babamdan önce ofise gelmiştim. *Bu benim için bir artı sayılırdı.*

Cebimden telefonumu çıkararak çalışma masamın altından, babama belli etmemeye çalışarak Olga'ya bu gece bana gelmesine dair küçük bir mesaj attım. Ardından da bakışlarımı karşımdaki iki ciddi adama çevirdim.

Jack, elindeki kalın dosyayı önüme doğru fırlattığında kapaktaki başlıktan, dosyanın yarın yenilecek olan sözleşme maddeleriyle ilgili olduğunu anladım. Dikkatli bir şekilde yenilenen maddeleri incelerken babamın da gözleri hâlâ üzerimdeydi. Bu maddeleri Jack'le birlikte bizzat kendisi yenilemişti. Benim onayımı almadıklarına göre babam düşündüğümden çok daha erken bir saatte şirkete gelmişti. Yani işe babamdan önce geldiğimi düşünerek kendime koyduğum artı, çoktan eksiye dönüşmüştü bile.

"Akıllandığını zannediyordum," diye söylendiğinde yüzündeki o onaylamayan sert ifadeyi yakaladım. Özel hayatıma karışmıyor olabilirdi ama şirket içinde çalışanlarımla oynaşmamdan pek de hoşlanmıyordu.

"Biliyorsun, hâlâ üzerinde çalışıyorum." Alaycı bir tavırla omuz silkmem babamı az da olsa gülümsetmişti. Gerçi babam hiçbir zaman sert bir adam olmamıştı. Bana karşı yeri geldiğinde arsız, yeri geldiğinde ise dikbaşlı hükmünü sürdürmüştü.

"Şimdi ahmaklığı bir kenara bırak, Andreas. Buraya, bu odaya geldiysem önemli bir nedeni var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babam, sürekli şirkete gelip beni kontrol eden bir adam değildi. Hâliyle odama girdiği andan itibaren onun sadece yenilenen sözleşme için burada olmadığını hemen anlamıştım.

"Seni dinliyorum," diyerek onu açıklama yapmaya teşvik ettiğimde birkaç saniyeliğine bakışlarını Jack'e çevirdi. Aralarındaki gülüşmeye pek anlam veremesem de gizli bir plan kurduklarını hemen fark ettim.

"Aslında çok önemli bir mevzu için buradayım."

Babamın söyledikleri üzerine biraz gerilmeye başladım. Ne zaman konuşmalarında *önemli mevzu* ifadelerini kullansa bu gerçekten de önemli olduğu anlamına geliyordu. Gerildiğimi pek fark ettirmemeye çalışarak bakışlarımı Jack'e çevirdiğimde dudaklarını birbirine bastırdığını ve kendini gülmemek için neredeyse zor tuttuğunu gördüm. Anlaşılan yakın dostumun bu önemli mevzudan haberi var gibi görünüyordu ve bayağı keyif alıyordu.

"Biliyorsun ki bugün Türkiye'den, yenilecek olan sözleşme için misafirlerimiz gelecek." *Nasıl unutabilirdim ki?* Bugün burada olmamın asıl nedeni zaten buydu. Ayrıca babam geleceklerini duyurduğundan bu yana üzerime titriyordu. Her şeyi doğru ve eksiksiz yapmam için beni özellikle uyarıyordu.

"Evet, biliyorum."

Ofisimdeki büyük duvar saatine gözlerim gittiğinde misafirlerimizin uçağının inmesine daha bir saat olduğunu fark ettim. Yardımcım ve özel korumam olan Sergey sayesinde öğrendiğim bilgilerle şirketteki özel güvenlik görevlilerinden birkaçını misafirlerimizi karşılaması için çoktan havalimanına göndermiştim.

"Harika, bilmen güzel çünkü onlarla bizzat sen ilgileneceksin."

Babamın kurduğu cümlenin altında yatan anlamı algılayamadım. İlgilenmekten kastı neydi, bilmiyordum. Ben sadece toplantı kısmıyla ilgilenecek, sonrasında kimseye belli etmeden ortadan kaybolacaktım. En azından benim planlarım bunlarla sınırlıydı.

"Anlamadım?" Sorgulayan, keskin bakışlarımı babama doğrulttuğumda yüzündeki sırıtışın yerini ciddi bir ifade aldı. Anlaşılan yine omuzlarıma büyük bir yük koymanın hazırlığını yapıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bak, Andreas, bu yenilenecek olan sözleşme bizim için çok önemli. Bu yüzden de gelecek olan misafirlerimizi en iyi şekilde karşılamak istiyorum. Bunu da bu kez sen halledeceksin ve hatta havalimanına gidip onları sen karşılayacaksın."

Hadi ama! Şaka mı şimdi bu? Neden en zor işi benim omuzlarıma yükler ki bu koca adam?

Babamın ses tonu öyle sakin ve kendinden emin çıkmıştı ki çoktan bu durumu kabullendiğimi düşünmüş olmalıydı. Fakat işler hiç de onun istediği gibi gerçekleşmeyecekti. Ben, değil birileriyle ilgilenmek, şirketteki toplantılara bile mecbur kalmadıkça katılmayan birisiydim. Babam bu durumda çok yanlış kişiyi seçmişti. Üstelik uluslararası halkla ilişkiler müdürümüz Jack iken beni bu ateşin içine atması oldukça anlamsızdı. Jack, benden çok daha kibar ve tam anlamıyla bir beyefendiydi. Yani bu ilgilenme mevzusu onun alanıydı. Bense bu tür durumlarda geri çekilmeyi tercih ediyordum.

"Ne zamandan beri ortaklarımızla ben ilgileniyorum? Biliyorsun ki bu işin sorumlusu Jack. Bence misafirlerimizle gayet iyi bir şekilde o ilgilenebilir."

"Tabii ki Jack'in bu işte uzman olduğunu biliyorum ama hiç itiraz etme. Bu kez tüm sorumluluğu sana devrediyorum. Aletini kaldırmak yerine o koca kıçını koltuğundan bir an önce kaldırsan iyi edersin. Yoksa misafirlerimizi kaçıracaksın."

Neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlayamıyordum. Benim bu işlerle uğraşmadığımı çok iyi biliyordu ve şimdi özellikle beni, bunu yapmaya itiyordu. Hatta itmiyor, bildiğiniz bu işin içine beni kendi elleriyle atıyordu.

Bakışlarımı Jack'e doğrultup bana yardım etmesini dilerken Jack, iki elini de havaya kaldırarak geri çekildiğini belirtti. *Harika!* En azından onun bana biraz da olsa yardımcı olacağını düşünmüştüm. Üstelik hâlime gülmemek için hâlâ kendini zor tutuyordu. Bunu bir ara ona kesinlikle ödetecektim.

"Hiç Jack'e bakma. Eğer bu görevi ona verseydim, inan bana büyük bir zevkle kabul ederdi ama bu kez senin görevin. Kalk artık!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babam bu kez gerçekten inatçı tavrını ortaya koyuyordu ve inatçı olduğu zamanlar onu asla yıkıp geçemiyordum. Oturduğum koltuktan sitemle kalkıp, üzerimdeki ceketin düğmelerini hırsla iliklerken söylenmeye devam ediyordum:

"Tanrı, beni senin inatçılığından korusun!"

"Daha kötüsüyle de karşılaşabilirsin evlat."

"Kim günün bu güzel saatlerinde yaşlı bir adamla ilgilenmek ister ki?" Küçümseyen ama bir o kadar da bozulmuş bir tavırla hâlâ söyleniyordum ki babam, oturduğu koltuktan kalkma zahmetine hiç girmedi. Aksine benimle dalga geçmeye ve sinirlerimi bozmaya devam etti.

"Karşında da o yaşlı adamlardan biri duruyor, Andreas. Ayrıca sana bir adamı karşılayacağını kim söyledi?" *Ne yani, yaşlı bir kadınla mı ilgilenecektim? İşte bu çok daha kötüydü!*

Pekâlâ, tüm itirazlarım boşunaydı. Babamı ikna edemeyecektim. Her zamanki inadı sayesinde yine kazanmayı ve beni alt etmeyi başarmıştı. Bunu gerçekten yapmak zorundaydım fakat söylediği son sözlerle aklımı karıştırmayı başarmıştı. Bu işte gerçekten bir tuhaflık vardı. Bu ısrarının altında başka bir sebep yatıyor olmalıydı.

Jack'e onun da benimle geldiğine dair bakışlarımı gönderince, vakit bile kaybetmeden oturduğu koltuktan hızla ayağa kalktı. Cep telefonumu elime alarak ofisten çıkmak üzereyken babamın seslenmesiyle yeniden ona döndüm. Oturduğu koltuktan kalkarak yanıma doğru geldi ve omuzlarımdan tutup gözlerimin içine baktı.

"Bu iş bizim için gerçekten önemli, Andreas. Lütfen, doğru adımlar at ve bu işi sakın batırma. Sana güveniyorum."

Babamın bana olan inancına, güvenine karşılık sadece tebessüm etmekle yetindim. Tüm bunları hak etmediğimin o da farkındaydı. O kadar sorumsuz ve başına buyruk biri olmama rağmen bana inanmaktan da güvenmekten de vazgeçmiyordu. Onun yerinde olsam beni, adı hiç duyulmamış bir sahil kasabasına atar, sonra da hızla ortalıktan yok olurdum. Ardından da Jack'i evlat edinir ve doğrudan şirketin başına geçirirdim. En azından Jack, benim gibi değildi. Şir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ketin başına geçmesi, benim şirketteki varlığımdan çok daha faydalı olabilirdi.

Moskova'nın güneybatısında bulunan ve şehre neredeyse otuz kilometre uzaklıkta olan *Vnukovo Uluslararası Havalimanı*[4] şehrin üçüncü büyük havalimanıydı ve oraya gitmemiz yaklaşık yarım saati bulmuştu. Misafirlerimiz Türk Hava Yolları'yla uçuşunu gerçekleştirdiği için uçak sadece o havalimanına iniyordu.

Yol boyunca benimle birlikte gelen Jack'i sıkıştırmaya çalışıp, babamın söylediklerinden nasıl bir anlam çıkartmam gerektiğini sorsam da ağzını açıp tek bir kelime etmedi. Aksine buna kendi gözlerimle şahit olmam gerektiğini dile getirdi. Babam gibi o da şifreli konuşuyordu. Bu durum benim daha da çok meraklanmamı sağlıyordu. Babamla planladığı önemli bir şeyler olduğundan emindim ama ne olduğunu henüz çözemiyordum. Anlaşılan bunu misafirlerimiz gelene kadar da çözemeyecektim.

Dalgın düşüncelerle dış hatlar terminalindeki büyük tabeladan, hangi uçakların hangi kapıya indiklerini kontrol ettim. Misafirlerimizin uçağı yaklaşık on beş dakika önce inmişti ve Jack'le birlikte onların çıkacağı kapıya doğru ilerleyerek beklemeye başladık. Ayrıca bu süre zarfında, buraya önceden göndermiş olduğum güvenlik görevlilerini de şirkete geri gönderdim. Üzerimizde bir isimlik olmaması tuhafıma giderken Jack, gelecek olan misafirleri simaen tanıdığını belirtmişti. Bu durumda bir isimliğe de ihtiyacımız yoktu.

"Babana kızma, Andreas. O sadece artık senin bir şeyleri başardığını görmek istiyor."

Jack'in aramızdaki yoğun sessizliği bozup, benimle konuşmasıyla bakışlarımı karşımdaki büyük kapıdan ayırarak ona doğrulttum. Belki de haklıydı, bilmiyordum. Babam, artık gerçekten benden bir şeyler bekliyordu ve bunu ona göstermemi istiyordu. Yirmi sekiz yaşında olmama rağmen kendimi hâlâ on sekiz yaşında ergenler gibi

[4] Başkent Moskova'nın üçüncü büyük ve işlek havalimanıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hissettiğim için henüz ona istediklerini veremiyordum. Fakat çabalamanın kimseye zararı olmazdı, değil mi? Ayrıca sadece babam değil, aynı zamanda Jack de bana inanıyordu. Tüm bu sorumsuz hâllerime rağmen her zaman yanımda olmuştu. *Tıpkı şimdi yanımda olduğu gibi.*

"En azından itiraz etmeyip benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Söylediklerim karşısında sadece tebessüm edip omzuma hafif bir şekilde yumruğunu geçirdi. Jack, inanılmaz bir arkadaştı. Onun herhangi bir sırrını ya da özelini bilmeme gerek yoktu. Eğer bana anlatmak isterse bir gün mutlaka anlatırdı fakat onun benimle başı oldukça beladaydı ve çoğu zaman buna itiraz bile etmiyordu. Eğer yarınki toplantı iyi geçerse akşamına onu alıp bir yerlere çıkmayı ve biraz da olsa kafa dağıtmayı planlıyordum. İşlerle benden daha fazla ilgilendiği için daha çok yoruluyordu.

Ellerimi kumaş, siyah pantolonumun cebine atarak havalimanını incelemeye devam ettim. Etraf, kapıdan çıkan her yeni yolcuyla koşturan, birbirlerine özlemle sarılan insanlarla doluyordu. Bakışlarım yeniden büyük ülkelerin ve şehirlerin yazdığı tabelayı bulduğunda *İstanbul* yazan kısımda gözlerim bir süre takılı kaldı. Türkiye'nin, özellikle de İstanbul'un harika bir şehir olduğunu çoğu kez babamdan ve Jack'ten duymuştum. Babam, iş için sürekli Jack'le birlikte seyahat eder ve Türkiye, onun en çok gittiği ülkeler arasında yer alırdı. Bir gün beraber gideceğimize dair bana da söz vermişti ama ondan sürekli kaçarak onun bu isteğini geri tepen taraf ben olmuştum.

"Sanırım misafirlerimiz görüş alanımıza girdi, Andreas."

Jack'in kolumu dürterek dikkatimi dağıtmasıyla yeniden ona dönmek zorunda kaldım. Sırıtan bakışlarını takip ettiğimde gözlerimi yolcuların çıktığı kapıya doğru çevirdim ve bize doğru gelen misafirlerimize odaklanmaya çalıştım. Bir an bunun bir şakadan ibaret olduğunu düşünsem de Jack'in bakışları bunun hiç de şaka olmadığını, tamamen gerçek olduğunu belli ediyordu.

Kısa bir süre, öylece bakakalmışken babamın neden bu kadar ısrar ettiğini sonunda idrak etmiştim. O gerçekten zeki ve kurnaz bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

adamdı. Beni iyi olduğum noktadan vurmak istemişti çünkü karşımda bana doğru gelen kişi beklediğim gibi yaşlı bir adam değildi. Kadındı; üstelik oldukça genç ve güzel bir kadındı. Gözlerindeki güneş gözlüğünü çıkararak dalgalı, koyu kahverengi saçlarını elleriyle geriye doğru attı. Bizim bulunduğumuz tarafa doğru bir elinde tuttuğu tekerlekli, büyük bavuluyla ilerlerken ağzımdan sadece küçük bir hayret nidası döküldü:

"Aman Tanrım..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

♪ *Charlie Puth - How Long*

"Ortağımız sağdaki kadın."

Jack'in, içinde bulunduğum garip durumdan habersiz şekilde, kulağıma fısıldadığı bilgilendirmeyle şaşkınlıktan yere düşmüş çenemi kapatmaya çalıştım fakat başarılı olduğumu pek zannetmiyordum. Dudaklarımdan dökülen, o tarifi olmayan hayret nidasına engel olamazken misafirlerimiz de kendi aralarında gülüşerek ağır adımlarla bize doğru gelmeye devam ediyorlardı. *Misafirlerimiz*, diyordum çünkü kapıdan iki genç kadın çıkmıştı fakat hangisiyle çalıştığımızı sormama bile gerek kalmadan Jack bana -aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı- doğrudan bakışlarımı sabitlediğim ve üstünden bir türlü çekemediğim, oldukça şık giyinmiş olan kadını işaret etti. Bakışlarımı kadının üzerinden çekemediğim gibi ne bir adım ileri atabiliyor ne de gözlerimi başka bir tarafa çevirebiliyordum. Kirpiklerimi kaç kez kırpıştırdığımı sayamamıştım bile. *Bu durum gün içinde kim bilir daha kaç kez başıma gelecekti?* Karşımdaki manzara düşündüğümden çok daha fazlasıydı. *Kim sana aptalca hayaller kur, dedi ki Andreas, ha?*

Misafirlerimiz bize doğru yaklaşmayı sürdürdükçe şaşkınlıktan irice açılan gözlerim onun her noktasında dolaşıyor ve gördüğüm her ayrıntı hafızama kazınıyordu. Dikkatimi çeken ilk şey üzerindeki dar, siyah elbiseden dolayı açıkta kalan boynu olmuştu. Kadınlarda özellikle buna dikkat ederdim ve adını bile bilmediğim bu kadının, gerçekten zarif bir boynu ve oldukça belirgin köprücük kemikleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vardı. *Bir anlığına o köprücük kemiklerinde dudaklarımı gezdirdiğimi ve en sevdiğim içkimi yudumladığımı hayal ettim. Fakat sonrasında kendime koyduğum asıl kural, varlığını yeniden canlandırdı ve resmen kulaklarımda yankılandı.*

"Sakın ortaklarını becerme, Andreas! Hatta bununla ilgili hayaller bile kurma."

İç sesime kulaklarımı tıkayarak onu incelemeye devam ederken üzerindeki dar, siyah elbisenin altında kalan tenin çok güzel olduğunu düşündüm. Elbisesinin eteği diz kapaklarının biraz üstünde bitiyor ve açıkta kalan bacaklarıyla bana oldukça iç gıcıklayıcı bir görüntü sunuyordu. *Kadını bir sapık gibi incelemeyi kes, Andreas!* diyerek, tekrar bağıran iç sesime çenesini kapatmasını söylerken kendime engel olamıyor, karşımdaki kadının ayrıntılarında boğuluyordum.

Genç kadın pek uzun değildi ama çok kısa da sayılmazdı. Ayaklarına giymiş olduğu topuklu, kısa çizmeler aramızdaki boy farkını neredeyse kapatıyordu. Bakışlarım berrak ve pürüzsüz yüzünde gezinip, başına taktığı güneş gözlüğünden dolayı dağılarak yüzünü okşayan saçlarına gittiğinde ciğerlerim işlevsiz kalmış, aldığım nefes bana yetmez olmuştu. Dalgalı, koyu kahverengi saçlarını geriye doğru attığında tüm dişiliğinin o saçlarda saklı olduğunu düşündüm. Oldukça güzel ve hoş bir kadındı ama bir o kadar da sert bir havası vardı. *Sanki sadece karşımdaki bu kadının sahip olabileceği türden bir şeydi bu.*

İlk başta açık kahverengi gibi görünse de yanıma yaklaşmayı sürdürdükçe gözlerinin içine daha dikkatli bakabilme şansını yakaladım. Bir ağacın gövdesindeki sarmaşıkların yeşil yaprakları nasıl kendine özgü bir görüntü oluşturuyorsa, onun ela gözlerindeki yeşil hareler de öyle bir görüntü oluşturuyordu.

Dakikalar içinde beni etkisi altına alan genç kadın, yanındaki diğer kadınla tam karşımızda durduğunda yüzündeki ciddi ifadeyi koruyarak tebessüm etmeye çalıştı. Yanındaki her kimse ona kendi dilinden bir şeyler mırıldanırken ben de yırtıcı bakışlarımı hemen yanımda dikilen Jack'e doğrulttum. Resmen babamın ve Jack'in beni ters köşeye yatırmasına izin vermiştim. İkisi iş birliği yaparak beni buraya bilerek getirmişlerdi ama şu an hiç de şikâyetçi sayılmazdım. Kesinlikle aptalın tekiydim. Yaşlı bir adamla ya da kadınla karşılaşa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cağımı düşünürken şu anda yaşadığım durum beni afallatmıştı. Afallamanın aksine karşımdaki kadın yüzünden tamamıyla büyülenmiş bir hâldeydim.

Bedenimde dalgalanan sahte öfkeyle gözlerimi iyice kısarak Jack'e bunun hesabını sonrasında ödeteceğime dair bakışlar gönderdim. Jack, bana hiç aldırmayıp, kurnazca sırıtarak omuz silkti ve sonrasında hemen karşımızdaki kadına yaklaşarak kollarını açtı.

"Seni yeniden görmek güzel, Türk kadını."

"Seni de öyle Amerikalı."

Karşımdaki genç kadın, geriye doğru attığı saçlarıyla Jack'in sarılmasına aynı içtenlikle karşılık verirken vücudumda hiç de hazzetmediğim bir kasılma yaşadım. Bu samimiyetin nereden geldiğini sorgularken, Jack'in uluslararası halkla ilişkiler müdürümüz olduğunu hatırlayıp onunla bir şekilde daha öncesinde tanışmış olabileceğini düşündüm. Fakat aralarında geçen bu kısa diyalog, sanki uzun zamandır tanışıyorlarmış gibi bir etki bırakmıştı üzerimde. Yakınlıkları tuhaf bir şekilde beni rahatsız ederken boğazımı temizlemekten ve karşımdaki kadınların dikkatini çekmeyi istemekten kendimi alamadım.

"Seni bu güzel kadınla tanıştırayım, Andreas," diyen Jack, sonunda varlığımı hatırlamış olmalıydı ki geriye çekilip kadının görüş alanıma girmesini sağladı.

Aramızdaki mesafe ortadan kalktığında tam karşısında dikiliyor ve ışıldayan ela gözlerinin içine büyük bir beklentiyle bakıyordum. Konuşmak, bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladım ama ağzıma kadar gelen kelimelerle bir türlü düzgün bir cümle kuramadım. Afalladığımı fark eden Jack, hemen araya girerek sonunda onu, bana takdim etti.

"Yasemin Hanım, yarınki toplantımızda yenileyeceğimiz ihalenin ve aynı zamanda Türkiye'deki *Global Ünsal Lojistik*'in bizzat sahibidir."

Jack, büyük bir ilgi ve samimiyetle onu tanıtırken, sanki havalimanında başka kimse yokmuş gibi davranarak karşımda dikilen bu güzel kadını incelemeye devam ettim. Dalgalı koyu kahverengi saç-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ları, yakından daha gür ve ay kadar parlaktı. *Yumuşak olduğunu düşündüğüm o saçların arasında sebepsizce ellerimi gezdirdiğimi ve hatta o saçları çekiştirdiğimi hayal ettim.*

İçindeki çapkın adama sahip çık ve sapkın düşüncelerine bir son ver artık, Andreas!

Saçlarının arasında kalan biçimli yüzündeki küçük burnu ve ince, hafif pembe dudakları kesinlikle kusursuzdu. Neredeyse, o dudakların nasıl nefes aldığını merak edecektim. Yanaklarındaki kızarıklık yorgunluktan mıydı yoksa yeni tanışmamızın verdiği utançtan dolayı mıydı, bilmiyordum ama buğday tenine gerçekten çok yakışmıştı. Karşımdaki kadın ne esmer ne de kumraldı. Kendine has farklı bir güzelliği vardı ve nedensizce, bu kadına dair her şeyin ona ayrı bir zarafet kattığını düşünüyordum. *Gözleri...* Parlayan ela, hırçın gözleri ise resmen etrafa ışıklar saçıyordu. Güzeldi. Üstelik kapıdan çıkıp görüş alanıma girdiği an nefesimi kesmeye yetecek kadar güzeldi. Daha öncesinde hiç rastlamadığım bir zarafete sahipti.

Koca bir aptal olmalıydım. Orta yaşlı, kırlaşmış saçlarıyla sıkıcı bir adamla değil de böyle bir mucizeyle karşılaşacağımı söyleseler, havalimanına hiç itiraz etmeden gelir ve hatta yanımda hiç kimseyi getirmezdim. Babamın neden üstüme bu kadar geldiğini, bu konuda neden direttiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Yaşlı Ivanov beni herkesten daha iyi tanıyordu. Kadınlar konusundaki zaafımı bildiği için bunu kullanmış ve beni resmen gafil avlamıştı.

"Sonunda o meşhur Andreas Ivanov ile tanışma şansını yakalayabildim."

Kusursuz, ince dudakları bu kez benim için aralanmıştı. *Tanrım... Nasıl da mükemmel bir şekilde telaffuz ediyordu adımı. Acaba istesem tekrar duyabilir miydim?*

Pürüzsüz, oldukça düzgün İngilizcesiyle karşımda alaycı bir ses tonuyla konuşmuş ama sert, soğuk bakışlarını bir an olsun yumuşatmamıştı. Oysa saniyeler öncesinde Jack'e çok daha ılımlı bir şekilde yaklaşmıştı. Fakat tüm bunların pek bir önemi yoktu. Asıl ilgimi çeken şey, çok öncesinden beni tanıyor olmasıydı. *Oysa onun varlığından benim haberim bile yoktu.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ünüm, benden önce mi geldi size yoksa?"

Bana sunduğu aynı alaycılıkla ona yaklaşmak istediğimde ela gözlerindeki keskin bakışlar daha da sert bir hâl aldı. Kaşlarını havaya kaldırırken bunun merak değil de daha çok küçümseme dolu bir bakış olduğunu hemen fark ettim.

"Doğrusu, iyi bir ününüz olduğundan şüpheliyim."

Bakışlarındaki soğukluk sesine yansırken bu kadının hiç de kolay biri olmadığını, şuh bakışlarının altında zor bir kişilik yattığını hemen anladım ama bunu pek de umursamadım. Yüzümdeki kurnaz ifadeyi silmeden, bir adım daha atarak ona yaklaşmayı sürdürdüm. Garip bir şekilde yakınlığımız, heyecanlanmama sebep olmuş ve derinlerden gelen iç sesim bu kadınla çok iyi vakit geçireceğimi kulaklarıma fısıldamıştı.

"İşte bu, beni biraz üzer," diyerek elimi tokalaşmak için ona doğru uzattım.

Hırçın gözleri ona uzattığım elimle bakışlarım arasında gidip gelirken başını, bilmiş bir edayla dikleştirdi ve soğuk avucunu benim sıcacık avucumun içine bıraktı. Sıkı bir tokalaşması ve kendinden de yaptıklarından da oldukça emin, buz gibi bakışları vardı. Daha çok, *"Buradaki her şeyin hâkimiyeti benim elimde"* der gibiydi. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama en fazla benim yaşlarımda olduğunu tahmin ediyordum ve bu yaşında böylesine bir başarı için onu tebrik etmek istiyordum. Sadece bunu nasıl yapacağımı, kelimeleri nasıl toparlayacağımı bilmiyordum.

Teni tenime değdiği anda aramızda geçen ürperti sayesinde anladım bu kadında farklı, çok farklı bir şeyler olduğunu. Beni kendine esir edecek bir kasırga gibiydi. Ela gözlerindeki yeşil hareler yoğun ve hırçındı.

"Tanıştığıma çok memnun oldum, Jasmin."

Adını Jack kadar düzgün bir şekilde telaffuz edemeyeceğimi bildiğim için bir değişiklik yapmak istemiş, ona kendi dilimin aksanıyla hitap etmiştim. Tokalaşmanın ardından elini hemen bırakmak yerine, narin bir şekilde ters çevirmiş ve bir beyefendi edasıyla gözlerimi onunkilerden ayırmadan küçük bir öpücük kondurmuştum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yasemin," diyerek beni düzelttiğinde yüzündeki o kendini beğenmiş ifade bir türlü silinmemiş, aksine daha da yoğunlaşmıştı. Davranışımın onu tedirgin ettiğini düşünürken hızla elini benimkinden kurtarmış ve geri çekilmişti.

"Telaffuzu zor bir adınız var."

"Belki de biraz daha çabalamalısınız, Bay Ivanov."

Tüm bunların üstüne bir de hazırcevaptı ha? İşte şimdi, daha çok hoşuma gitmeye başlamıştı.

Hazırcevaplığı her ne kadar hoşuma gitmiş olsa da sevecenlikle gülümseyen suratımın aniden düşmesine karşı koyamadım. Karşımdaki Türk kadını oldukça soğuk, buz kesen bakışlarıyla beni olduğum yere sabitlemişti. Yüzünün oldukça masum olduğunu düşünürken aksine cüretkâr ve bir o kadar da havalı, kadınsı bir tarafı vardı. Otoriter, *her şeyi ben bilirim* tavırlarından dolayı burnu bayağı havada biri gibi görünüyordu. Ayrıca İngilizcesi gerçekten çok düzgündü. Neredeyse hiçbir kelimeyi yutmadan telaffuz ediyordu. Bu soğuk, kadınsı hâlleri beni oldukça cezbetmişti. Zor kadınlar her zaman daha çok ilgimi çekmişti. *Gerçi şu ana kadar zor bir kadınla da hiç karşılaşmamıştım.* İstediğim her kadını bir şekilde elime kolayca almayı başarmıştım. *Demek ki her şeyin bir ilki vardı...* Onun burada ne kadar vakit geçireceğini bilmiyordum ama Jasmin'e de ulaşmanın bir yolunu bulacaktım.

"Her neyse, sizi Zeynep'le tanıştırayım. Kendisi en yakın arkadaşım ve benimle buraya gelmesini özellikle rica ettim."

Jasmin, aramızdaki mesafeyi koruyarak geri çekildiğinde konuyu değiştirip gözlerini, yanındaki genç kadına çevirdi. Gözlerim sadece onun varlığına odaklandığı için yanındaki diğer Türk kadınının tam anlamıyla yeni farkına varıyordum. Üstelik Jasmin, Jack ile değil de doğrudan benimle tanıştırmıştı arkadaşını.

Sonunda gözlerimiz kesiştiğinde arkadaşı, Jasmin'in aksine oldukça samimi bir şekilde gülümseyip benimle tokalaştı ve kendini tanıttı. Bu kez onu incelerken buldum kendimi. Jasmin'den biraz daha uzun ama daha cılızdı. Koyu kahverengi saçlarını atkuyruğu yaparak tepeden toplamıştı. Gözleri de tıpkı saçları gibi koyu kah-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

verengiydi. Jasmin'in aksine daha rahat giyinmiş; üstündeki dar, kot pantolon ve kalın askıları olan beyaz bluzuyla kendine sportif bir görüntü kazandırmıştı. İtiraf etmeliydim ki arkadaşı da Jasmin kadar güzeldi, üstelik adının telaffuzu da o kadar zor değildi.

Adının Zeynep olduğunu öğrendiğim arkadaşıyla samimi bir şekilde tokalaşırken hemen yanımda dikilen ve her şeye şahit olan Jack'in donuk bakışları, tokalaştığım kadının üzerindeydi. Jack'in yüzünün bembeyaz olduğunu fark ettim ama bu gerginliğin altında yatan sebebi anlayamadım. Üstelik bunun yeni bir şey olmadığını ama Jasmin'den gözlerimi alamadığım için bu duruma yeni dikkat etmiş olduğumu fark ettim. İçimden bir ses, karşımdaki bu üç insanın aslında birbirini gayet iyi tanıdığını söylüyordu ama bunu Jack'le konuşmak için doğru yerde değildik. Ona her şeyi detaylı bir şekilde sormak istesem de misafirlerimiz uzun bir yoldan gelmişlerdi ve onların dinlenmelerini istiyordum.

"Dilerseniz, artık otele geçelim. Eminim çok yorgunsunuzdur."

Ortamdaki derin sessizliği bozarak yeniden konuşmaya başladığımda Jasmin de yanındaki arkadaşı da başlarını sallayarak beni onayladılar. En azından bu kez o küçümseyen bakışlarıyla karşılaşmadım.

Kibar olmaya çalışarak, Jasmin'in elinde tuttuğu büyük bavula uzandığımda çekinmeden onu almama izin verdi ama iş çantasını da kendisinin taşıyabileceğini özellikle belirtti. Jack de aynı tavrı Zeynep'in üzerinde sergilerken havalimanının çıkışına doğru ilerlemeye başladık. Jasmin ve ben önden gidiyorduk, Jack ve Zeynep ise bizi arkadan takip ediyordu.

"Birkan'ın da geleceğini düşünmüştüm."

Havalimanından çıkıp otoparka doğru ilerlerken Jack, aramızdaki yoğun sessizliği bozarak dikkatimi yeniden çekmeyi başarmıştı. *Bahsettiği kişi kimdi ve ben neden o kişiyi de tanımıyordum?*

"Buna gerek duymadım. Her şeyi kendim halledebilirim, biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek Jack de onu onaylarken bahsettikleri kişinin kim olduğunu daha çok merak ettim. Üstelik Jack'in yanında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yürüyen Zeynep, duyduğu o isimle gerilerek hızla Jasmin'in yanına gelmiş ve aynı ismi kullanarak ne dediğini anlayamadığım Türkçe bir şeyler mırıldanmıştı. Suratındaki soğuk ifadeye bakılırsa pek de hoşnut kalmamıştı bu mevzudan.

Merakıma yenik düşerek, "O kim?" diye sordum Rusça. Jack ise merakımın farkına vararak hemen yanıtladı sorumu.

"Yasemin'in iş ortağı ve Zeynep'in de ağabeyi." Anladığımı belirtircesine başımı aşağı yukarı sallarken bu adamla Jasmin arasındaki yakınlığı da ilişkiyi de tuhaf bir şekilde merak ettim fakat bunu soracak cesareti kendimde bulamadım. Henüz yeni tanıştığım bir kadına, *"Acaba ilişkiniz var mı?"* diye sormak pek benlik bir şey değildi.

"Bu arada..." Kapalı otoparka giriş yaparken bu kez Zeynep önden benimle yürümeye başlamış, Jack ve Jasmin ise bizi arkadan takip etmişlerdi.

"Babanı duyduğumda çok üzüldüm. Bay Ivanov da çok üzüldü. O zamanlar bunu bir şekilde bildirmiştik ama şimdi yüz yüzeyken bir daha söylemek istedim. Biliyorsun, Mehmet Bey'in bende yeri çok ayrıydı."

Jack'in yine kimden bahsettiğini anlamıyordum ama kurduğu cümlenin başına bakılırsa Jasmin'in babasından bahsediyordu. Üstelik babam da bu adamı tanıyordu çünkü *Bay Ivanov* olarak belirttiği kişi kesinlikle ben değildim.

"Babanıza bir şey mi oldu?" diyerek ilgim bir kez daha onların üzerinde yoğunlaştı. Aralarındaki konuşmaya aniden atladığımda Jasmin'in yüzündeki o soğuk ifadenin yerini hüzün kapladı. Bir an yutkunamadığını fark ederken, derin bir nefes alıp verdi ve dudaklarını içten bir tebessümle araladı.

"İki yıl önce vefat etti," diyerek içli bir şekilde beni yanıtladığında nasıl bir tepki vermem gerektiğini başta kestiremedim. Onun hakkında öğrendiğim ilk bilgi bu oluyordu ve ben bunun üstüne ne denir bilmiyordum. Yaşadığı büyük bir acıydı ama hırçın gözlerine baktığımda o acının üstesinden gelmiş olduğu anlaşılıyordu.

"Huzur içinde yatsın," diyerek duygularımı belirtmeye çalıştığımda bu kez soğuk bakışları değil de yüzündeki içten ifade karşıladı beni.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Âmin."

Kendi diliyle konuştuğunda bunun ne anlama geldiğini sormama gerek yoktu. Dünyanın neresinde olursak olalım, edilen bir duaya ya da gerçekleşmesi istenen bir dileğe verilen cevap hep aynıydı.

Sonunda arabamın bulunduğu park alanına geldiğimizde Jack, Zeynep'in, ben de Jasmin'in ellerindeki eşyaları alarak bagaja yerleştirdik. Jasmin, hızla arka koltuklardan birine geçip otururken Zeynep de onun peşinden arabaya binecekti ki Jack'in aniden onunla konuşmasıyla bir süre duraksamak zorunda kaldı.

"Peki ya sen?" diye fısıldadı karşısındaki kadının gözlerinin içine bakarak. "Sen nasılsın, Zeynep?" diye devam ettiğinde yüzündeki sertliğin yerini keder ve gördüğüm kadarıyla biraz da suçluluk almıştı.

"İyiyim. Çok iyiyim."

Zeynep, Jack'in hiçbir şey demesine izin vermeden lafı resmen ağzına tıkarak hızla Jasmin'in yanına oturdu. Bense havaya kaldırdığım kaşlarımla Jack'i ve şaşkınlıktan sersemleyen suratını izliyordum. Bu kez o bana, *"Sakın, ağzını bile açma!"* bakışlarını gönderdiğinde iki elimi de havaya kaldırarak teslim olma işareti yaptım ve zaman kaybetmeden direksiyonun başına geçtim. Jack, şu ana kadar özel hayatı hakkında bana hiçbir şey anlatmamış olabilirdi ama Zeynep'le arasında kesinlikle bir şeyler geçmiş olmalıydı. O öfkeli bakışların altında çok farklı anlamlar yatıyordu.

Jack'in yönlendirmeleriyle, şirkete bağlı olan özel ve oldukça lüks otellerden birine doğru otoyolda ilerlerken arada bir dikiz aynasından misafirlerimizi kontrol ediyordum. Zeynep, başını Jasmin'in omzuna yaslayarak gözlerini kapatırken Jasmin ise büyük bir ilgiyle pencereden dışarıyı izliyordu.

Jack'ten öğrendiğim kadarıyla tüm bu konaklama işlemleri daha ben uyanmadan önce çoktan onun tarafından halledilmişti. Bir kez daha arkadaşımla ve yaptığı işlerle gurur duymuştum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Otoyoldan çıkıp Moskova'nın şehir merkezine doğru hızımı yavaşlatarak ilerlerken yolu biraz daha uzatmış ve otele şehrin içinden gitmeyi tercih etmiştim. Kremlin Sarayı'nın çevresinden geçerken dikiz aynasından gözlerim yine onu bulmuştu ve yüzündeki meraklı bakışları yakalamıştım. Dudaklarını kıvırarak aniden dikiz aynasına baktığında gözlerimiz birbiriyle buluştu.

"Moskova gerçekten güzel bir şehre benziyor. Daha önce hiç gelmedim."

Uzun yıllardır birlikte çalışıyorduk ve onun varlığından haberimin olmadığı gibi ülkeme ve şehrime daha önce hiç gelmediğini öğreniyordum. Ses tonu da en az yüzündeki tebessüm kadar içtendi ya da ben bana sergilediği donuk bakışlarına çakılı kaldığım için öyle düşünmek istiyordum.

"Size şehrimizin çok daha güzel yerlerini göstermek isterim. Eğer yorgun değilseniz tabii."

Ağzımdan çıkanlara ben bile henüz inanamazken Jasmin'le gözlerimiz bir kez daha dikiz aynasında buluştu. Dudakları aralanıp da kaşları havaya kalkarken teklifimin onu çok şaşırttığını fark ettim. *Gerçi ben de kendime şaşırıyordum.* Ne yaptığımın ya da ne söylediğimin farkında bile değildim. Üstelik hemen yanımda oturan ve başını yol boyunca telefonundan bir saniye olsun kaldırmayan Jack bile bana doğru dönüp, *"Sen ne yaptığını zannediyorsun?"* dercesine bakıyordu.

"Çok kibarsınız Bay Ivanov ama arkadaşım da ben de çok yorgunuz. İkimiz de seyahatten yeni döndük ve doğrudan buraya geldik. Ayrıca sözleşmenin yenilenen maddelerini gözden geçirerek yarın için çalışmam gerekiyor."

"New York'ta mıydınız?"

Jack, bir cevap vermeme ya da açıklama yapmama fırsat vermeden araya girdiğinde, kaşlarımı çatarak ona baktım. Misafirimle kurmaya çalıştığım sohbeti böldüğü için ona bunun hesabını bir ara sormayı planlıyordum.

"Evet, gidip anılarımıza yeni anılar kattık," diyerek Jasmin de onu yanıtladığında Jack'in onun New York'a gittiğini nasıl olup da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bildiğini merak ediyordum. Ayrıca duyduklarım sadece benim değil, arka koltukta sessizliğini koruyan ve yüzündeki aksiliği hiç değiştirmeyen Zeynep'in de canını sıkmış gibi görünüyordu.

"Öyleyse yarınki toplantıdan sonra bana vakit ayırabilirsiniz."

Jack'le aralarındaki diyaloğun son bulduğunu varsayarak yeniden kendimi hatırlatırcasına ona doğru konuştuğumda, Jasmin'in dikiz aynasından başını sağa sola salladığını fark ettim.

"Üzgünüm ama bunun için de vaktimiz yok. Toplantıdan hemen sonra Türkiye'ye dönmem gerekiyor. Siz şirketinizle ilgilenmiyor olabilirsiniz ama ben, işlerimin başında olmayı her zaman tercih ederim."

Boğazımı yakan acı beni öksürüğe teşvik ederken hemen yanımda oturan Jack, yaşadığım reddedilmeden dolayı bayağı zevk alıyor ve hatta kahkahasını dudaklarına götürdüğü yumruğuyla bastırmaya çalışıyordu. Arkamızdaki kadınlara fark ettirmeden omzuna doğru bir tane geçirerek Rusça, o dalga geçen surat ifadesini hemen düzeltmesini söyledim. Kadının bana laf çarpıttığı yetmiyormuş gibi bir de en yakın iş arkadaşımın gazabına uğruyordum.

Jasmin, inatçı bir kadına benziyordu hatta göründüğünden çok daha inatçı bir yapısı olduğunu düşünüyordum ama bir türlü bastıramadığım dürtülerim, onun bu inadını kırmak istiyordu. Bu Türk kadınını avucumun içine almak için her şeyi yapabileceğimi söylüyordu. Onun inadının üstüne gitmek yerine şimdilik çenemi kapalı tutmayı tercih ettim. Sonuçta bugünün yarını da vardı ve ben bir şekilde onu ikna etmenin yolunu bulacaktım.

Otelin otoparkına ulaştığımızda arabayı düzgün bir şekilde kapının önüne park edip şoför koltuğundan indim. Bir centilmen gibi davranmaya çalışarak Jasmin'in kapısını açmak için harekete geçtim fakat o tüm çabalarımı boşa çıkarıp benden önce kapısını açtı ve kendini dışarı attı. Ela gözleriyle beni baştan aşağı süzerken ona yol vermek adına elimi uzatarak geri çekildim. Zeynep de hemen arkasından inerken Jack, hızla yanıma yaklaşıp kulağıma, buradan bir taksiyle şirkete geçeceğini ve akşam her zaman takıldığımız kulübe gidip beni orada bekleyeceğini söylemişti. Onu neyin bu kadar hu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zursuz ettiğini merak ederken hiçbir şey diyememiştim. Jack, misafirlerimizin bana emanet olduğunu söyleyip, otelin önündeki taksilerden birine binerek yanımızdan uzaklaştı. Üstelemeyip gitmesine izin vermiştim ama bir taraftan, ona birden neler olduğunu merak ediyordum.

Jack'in aniden ortalıktan kaybolmasıyla misafirlerimizin sorumluluğu tamamıyla bana kalmıştı. Jasmin ve Zeynep'e önden yürüyüp içeri girmelerini söyledikten sonra kapıdaki görevlilerden biriyle bagajdaki eşyaları alıp onları takip ettik. Şirkete bağlı otele girdiğimiz an, çevredeki diğer görevliler de -beni görmüş olmanın etkisiyle- ansızın başımızda toplanmış ve elimden misafirlerimizin kalan eşyalarını almak için harekete geçmişlerdi.

Jasmin ve Zeynep, resepsiyona yönelerek kimlikleriyle otele girişlerini tamamlarken ben de resepsiyondaki diğer görevliden oda bilgilerini öğrenmiştim. Jack zaten her şeyi planlı bir şekilde ayarlamıştı ama ben yine de işimi güvenceye alarak otelin en lüks odasının misafirlerimize verilmesini talep etmiştim. İsteğim anında yerine getirilirken çalışanlarla Rusça konuştuğum için Jasmin de arkadaşı da söylediklerimden pek bir şey anlamamışlardı. Onlara dönüp durumu izah ettiğimde Jasmin aslında buna hiç gerek olmadığını ve abartılardan pek hoşlanmadığını dile getirmişti. Anlaşılan, bu kadını çözmekte büyük bir güçlük çekecektim. Onun için en iyisini bir servis tepsisinde önüne sunuyordum ama o resmen, küçük çocuklar gibi itiraz ederek buna burun kıvırıyor ve düşüncelerimi tepetaklak ediyordu. *Acaba Türk kadınlarının hepsi bu kadar aksi miydi? Yoksa bu dişinin hırçınlığı sadece bana mı özgüydü? Katılığının altında yatan dişiliğini düşündükçe yatakta da aynı dişiliği gösterip göstermeyeceğini merak ettim.* Bu düşünce dudaklarımın sinsice kıvrılmasına sebep olurken, ona belli etmemeye çalışarak kendimi dizginledim ve pantolonumun içindeki canavara rahat durması gerektiğini belirttim. *O senin ortağın Andreas. O senin ortağın. Bu yüzden yatak düşüncelerini derhâl zihninden atıp yok et.*

Resepsiyondaki görevlilerle işimizi hallettikten sonra anahtarları alarak Jasmin'e uzattım. Zeynep, yanındaki başka bir görevliyle asansörlere doğru ilerlerken ben de onların peşinden gitmek için harekete geçmiştim ki Jasmin, donuk bakışlarıyla beni bir kez daha durdurmayı başardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Buraya kadar eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim ama bundan sonrasını kendim halledebilirim."

Neden bu kadar huysuz olduğunu anlayamıyordum. Oysa amacım sadece ona ve arkadaşına en iyi şekilde yardım etmekti. *Tamam, onunla ilgili zihnimde bazı sapkın düşünceler canlanmış olabilirdi ama sonuçta o, bunları görmüyordu, değil mi? Ya da zihnimi okumak gibi eşsiz bir yeteneği mi vardı?*

"Sadece misafirlerimizin güvenliğinden emin olmak istiyorum." Söylediklerime tepki olarak ela, hırçın gözlerini devirdi. Üstelik bunu hiç çekinmeden yaptı ve nefesini sesli bir şekilde dışarı bıraktı. *Bu kadar bunaltıcı bir adam mıydım yani?*

"Emin olduğunuza göre artık gidebilirsiniz, Bay Ivanov. İyi günler."

Tek kelime dahi etmeme izin vermeden arkasını döndü ve saçlarını savurarak hızlı bir şekilde otelin asansörlerine, arkadaşı Zeynep'in yanına doğru ilerlemeye başladı. *Bu da neydi şimdi?*

Nefesimi tutarak gidişini izlerken beni bu denli diken üstünde bırakmasına karşılık ağzım açık kaldı. Asansör kapılarından içeri girip ineceği katı tuşladığında gözlerimiz birkaç saniyeliğine buluştu ve ardından asansör kapıları hızla kapandı.

Pekâlâ, Türk kadını... Demek çok inatçı olduğunu düşünüyorsun, ha? Öyleyse Andreas Ivanov'un pes etmeyen yüzüyle henüz tanışmadın. Seni avucumun içine alana dek peşini bırakmayacağım. Bir şekilde inadını kırmanın yolunu bulacağım fakat o zamana dek burada, Rusya'da kalman gerekiyor. Yarın öylece çekip gitmene izin vermeyeceğim ve ne olursa olsun seni burada tutmanın bir yolunu bulacağım.

Bulmak zorundaydım.

Beni bir anda ateşler içinde bırakan ceketimi üzerimden çıkarıp kendimi otelden dışarı attım. Nisan ayının sıcaklığı yüzüme çarparken, kravatımı gevşetip rahatlamaya çalıştım fakat olmuyordu. Ne yaparsam yapayım rahatlayamıyor ya da kendime gelemiyordum. *Neyin nesiydi şimdi bu? Tanımadığım bu kadın, nasıl oluyor da üzerimde böyle sarsıcı bir etki bırakıyordu?*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nabzım hızlanırken, bileğimdeki saate bakarak zamanın nasıl hızlı geçtiğini fark ettim. Annemin görmemi istediği araba galerisine doğru gitmek için arabama ilerlerken, bir taraftan da arkamı dönüp tekrar otele girmek ve o inatçı kadının ela harelerindeki hırçınlığa bir kez daha bakmak istiyordum.

Hayır, hayır... Seni bu kadar kolay ele geçirmesine izin verme, Andreas. Meseleyi abartma. Bu kadar kolay büyülenme. Alt tarafı inatçı, huysuz bir kadın... Neden seni bu kadar cezbetmiş olabilirdi ki? Alt tarafı basit bir iş kadını işte...

Haykıran iç sesime bu kez hak vererek, daha fazla oyalanmadan arabama bindim. Adresini Svetlana'dan aldığım araba galerisine doğru yola çıktığımda aklımdan sadece tek bir düşünce geçiyordu, o da iç sesimin bu kez yanıldığıyla alakalıydı. *O kadın, yani Jasmin, hiç de basit bir kadın değildi.*

Annemin, tüm işlerimin arasında bir araba galerisini ziyaret etmemi istemesinin gerçek nedeni, yaklaşan doğum günü için ona bir spor araba seçmemdi. Babamın kızacağını düşündüğü için bu göreve beni atamıştı. Yaşlılar, bazen biz gençlerden çok daha meraklıydı arabalara. Şu ana dek hiç spor araba merakım olmamıştı ama annem için siyah, tozu dumana katacak bir *Audi* seçmekten de kendimi alamamıştım. Birkaç hafta sonra, yani annemin doğum gününe kadar teslim edileceğini de garantiledikten sonra araba galerisinde daha fazla oyalanmak istemedim.

Şirkete geçmek için yola çıktığım sırada Jack'in aramasıyla yönümü değiştirdim. Bana, her zaman takıldığımız gece kulübünde olduğunu söylediğinde şaşırarak bir telefondan gelen sesine bir de saate odaklanmaya çalıştım. Yeni yeni akşam oluyordu ve Jack'in bu kadar erken bir saatte orada ne işi olduğunu gerçekten merak ediyordum.

Kısa bir süre içinde Moskova'nın bilindik gece kulüplerinden biri olan ve nehrin hemen karşısında yer alan *Soho Rooms*'a[5] geldiğimde

[5] Genellikle iş insanlarının ve ünlülerin tercih ettiği Moskova'daki bilindik gece kulüplerinden biridir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kapıdaki tanıdık valeye arabamın anahtarlarını bırakarak içeriye girdim. Genelde benim gibi seçkin iş insanlarının ve ünlülerin tercih ettiği bu kulüp oldukça pahalı olmanın yanı sıra aynı zamanda da disko, bar odası, yemek odası ve havuz terasıyla dört farklı bölümden oluşuyordu. Giriş katındaki disko alanından gelen yüksek sesli müziği ve boğazımı delip geçen sigara dumanını yok sayarak bir üst kata, daha sakin görünen bar odasına çıkmak istedim. Jack'in son hâlini gördükten sonra onun eğlenceye vakit ayıracağını pek zannetmiyordum. Bu yüzden de giriş katının biraz ilerisinde yer alan merdivenlerden yukarı çıktım.

Gürültülü müziğe ve direklerin üstündeki seksi dansçılara bu kez bir üst kattan şahit olurken gözlerimi, hızla bar tarafındaki taburelere çevirdiğimde Jack'i daha önce hiç görmediğim bir vaziyette buldum. Kravatını gevşeterek gömleğinin üstten birkaç düğmesini açmış, kollarını ise dirseklerine kadar sıvamıştı. Saçları da yüzü de oldukça dağılmış bir hâldeydi. Karşısındaki barmenden boşalan bardağını doldurmasını dilerken ona bir anda neler olduğunu anlayamıyordum. Hangi durum onu buraya, bu hâle getirmeye itmişti, merak ediyordum.

Uzaktan izlemek yerine yaklaşıp yanındaki boş taburelerden birine oturdum. Karşımdaki barmene bana da bir votka vermesini söylerken gözlerimi irice açmış, yanımdaki sarhoş adamı inceliyordum. Jack, daha öncesinde hiç rastlamadığım kadar berbat görünüyordu.

"Neyin var senin?" diye sorduğumda kendi kendine aptalca gülümseyerek barmenin uzattığı içkiyi hızla başına dikti. Jack bana öyle her şeyini anlatan biri değildi. Çoğu zaman beraber takılırdık ama asla sorunlarını anlatan biri olmamıştı. Fakat bu akşam ona gerçekten neler olduğunu bilmek istiyordum.

"Buraya onunla geleceğini düşünmemiştim," dediğinde ne demek istediğini ya da kimden bahsettiğini anlayamadım ama aklımda sadece tek bir isim beliriyordu.

"Konu Zeynep mi?"

"Boş ver Andreas, boş ver. Bu çok uzun bir hikâye." Konuşmak istemediğini fark ettiğim gibi, bu hâldeyken konuşmasını ben de is-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

temiyordum. Aksi takdirde duyacaklarımdan hiçbir şey anlamayacaktım. Bunun yerine Jack'in bu kendini bilmez hâllerini kullanarak ona öğrenmek istediğim diğer şeyleri sorabilirdim.

"Onu tanıyorsun, değil mi?" Sorduğum soruya karşılık kaşları havaya kalkarken göz ucuyla bana baktı. Çok içtiğinden dolayı ne dediğimi anlamamış olacaktı ki "Jasmin'i," diyerek açıklamaya devam ettim. Dudakları kıvrıldı ve elinde tuttuğu içki bardağıyla işaret parmağını bana doğru salladı.

"Yasemin," diyerek beni sarhoş hâliyle bile düzeltirken ona gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. *Kadının zor bir isminin olması benim sorunum değildi.*

"Bir de sen başlama lütfen," dediğimde dudaklarının kıvrılması, bu kez kıkırtıya dönüştü ve sarhoş hâline aldırmadan benimle alay edercesine gülmeye başladı.

"Neden bana ondan hiç bahsetmedin?"

"Neden sen hiç araştırmadın? Dostum, koca bir şirketin sahibisin ama hâlâ kimlerle çalıştığını bilmiyorsun."

Bu konuda haklı olduğu gerçeğini yok sayamazdım ama bu, merakımı gidermemişti.

"Yasemin'in firmasını size yıllar önce ben önerdim. Onun babasıyla senin baban, güzel bir işe imza attılar ve bunun devam edebilmesi için de yenilenen sözleşmenin yarın, taraflar tarafından tekrar imzalanması gerekiyor."

"Bütün bunları zaten ben de biliyorum, Jack. Demek istediğim, eğer bana bir ipucu verseydin, babam karşısında direnmek zorunda kalmazdın."

"Bazen olacakları kendi gözlerinle görmek zorundasın, ahbap."

"Hâlâ asıl sorumu cevaplamadın. Bana neden ondan bahsetmedin?"

Öğrenmek istediklerim işlerin gidişatı ya da babamla Jasmin'in babasının imzaladığı sözleşmeler değildi. *Ben Jasmin'in aslında kim olduğunu, nasıl biri olduğunu bilmek istiyordum.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden sana ondan bahsedeyim?" diye karşılık verirken dağılmış olan açık kahverengi saçlarını bir kez daha dağıttı. Sorduğu soruya karşılık nasıl bir cevap vereceğimi bilemezken, "O senin sürtüklerin gibi değil," diyerek devam etti. Birileri, *ki o kişinin Zeynep olduğunu düşünüyordum*, Jack'in canını gerçekten çok sıkmıştı ve o da sıkılan canının acısını benden çıkarmayı tercih ediyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonumun aksi çıkmasına engel olamazken Jack, bir kez daha alayla gülmüş ve boşalan bardağını yine barmene doğru sallamıştı.

"Ne demek istediğim gayet ortada. Bugünkü tavırlarını yanlış anlamış olamam. Asıl sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sadece babamın bana verdiği görevi yerine getirmeye çalışıyorum."

Söylediklerim yalan sayılmazdı. Sonuçta ofisimden çıkarken babam, bu sözleşmeyle de misafirlerimizle de bizzat benim ilgilenmem gerektiğini söylemişti. Fakat Jack'in sorgulayarak bakan gözleri bunun tam da tersi olduğunu vurguluyordu. Yapmak istediklerime ben de şaşırıyordum ama önüne de geçemiyordum. Her şey bir anda kendiliğinden gerçekleşiyordu.

"Yapma, Andreas. Seni tanıyorum, dostum. Sen, babanın sana verdiği görevi değil, Yasemin'i elde etmek istiyorsun. Aklından geçenleri okumak o kadar da zor değil. Fakat bil diye söylüyorum, Yasemin senin düşündüğün gibi bir kadın değil."

"Nasıl bir kadın öyleyse? Türk kadınları hakkında beni biraz bilgilendirebilirsin. Sanki sen de bir zamanlar Türk kadınlarından biriyle vakit geçirmiş gibisin."

Havalimanının otoparkında Zeynep'le aralarında geçen o soğuk bakışmayı fark ettiğimden bu yana, bir şekilde bunu onun yüzüne vurmayı ve o kadınla arasında ne geçtiğini sormayı planlıyordum. Sarhoş, kendini bilmez bu hâlleri, bana yardımcı olabilirdi.

Söylediklerime karşılık dudakları alaycı bir şekilde kıvrılsa da inkâr edecek hiçbir söz söylemedi ya da beni terslemedi. Aksine önce kahkaha attı, ardından bana dönüp aynı alaycılıkla konuşmaya devam etti:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Baş edemeyeceğin kadar zorlu ve inatçı kadınlardır. Şu kendini beğenmiş hâllerini yok sayıp o güzel yüzünü ayakları altında ezecek kadar da güçlü ve azimlidirler. İşte o kadar zor kadınlardır, Türk kadınları. Yani onları kolayca elde edemezsin."

"Huh! İşte bu çok hoşuma gitti. Bilirsin, bir şeyi elde etmek istersem ona sahip olana dek peşini bırakmam."

Jack'in söylediklerine karşılık geri çekilmekten çok meydan okumaydı sarf ettiğim cümleler fakat Jack, bunu anlamış olacaktı ki elindeki içki bardağını önümüzdeki tezgâha sertçe bıraktı. Kırılan bardağın parçaları etrafa dağılırken yanımızda oturan diğer insanlar bize garip bir şekilde baktılar, ardından önlerine dönüp içkilerini içmeye devam ettiler. Bense karşımda ayağa dikilmiş, öfkeli adama bakıyordum.

"Bunu bir saplantı hâline getirdiğinin farkında mısın? Aklından geçenlerden bir an önce uzak dur. Yasemin senin yatağa atabileceğin bir kadın değil."

Öfkesi ve kurduğu cümleler aklımın iyice karışmasına sebep oluyordu. *Zeynep'le bir geçmişi olduğunu düşünüyordum, eğer öyleyse neden Jasmin için bu kadar endişeleniyordu?* Belki de öfkesinin altında yatan neden buydu. Tanıştıklarını tahmin edebiliyordum ama gördüğüm kadarıyla çok daha fazlası vardı. Belki de eski bir aşkın yarım kalması söz konusuydu. *Kim bilir, belki de Jack, aslında paylaşılamayan adamdı?*

Zihnimde oluşturduğum tüm bu düşünceler, Jack'in ani patlamasına karşılık vermeyeceğim anlamına gelmiyordu. Oturduğum tabureden kalkarak karşısına dikildim ve hiç hazzetmediğim bir şekilde konuşmaya başladım.

"Sorunun ne bilmiyorum ama bu görev bana verildi ve sen de o sikik çeneni kapayıp kenara çekilsen iyi edersin."

Söz konusu şirket işleri olduğunda Jack'e karşı hiçbir zaman öfkeli ya da bir patron gibi yaklaşmıyordum çünkü o şirkette benden daha çok emeği vardı fakat bu konuda geri çekilmek ve yapmak istediklerime izin vermek zorundaydı.

"Hiç değişmeyeceksin, değil mi?" diye sorduğunda dudaklarımı aşağı doğru sarkıtarak başımı *hayır* anlamında salladım. Bu tavrım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dudaklarının kıvrılmasına neden olsa da bana karşı çıkmayacağı anlamına gelmiyordu.

"En azından bu kez babanı ve sana olan inancını düşün. Bu işe gerçekten önem veriyor. Onu hayal kırıklığına uğratma." Oturduğu taburenin kenarına bırakmış olduğu ceketine uzanırken konuşmaya devam ediyor ve aklımı karıştırmayı yine başarıyordu.

"Ve Yasemin'e gelince... O, ne senin ofisinde oynaştığın sekreterlerine ne de yatağını paylaştığın kadınlara benzer. Çok inatçıdır. Ona karşı çok dikkatli olmalısın. Bir Türk kadınının gururunu kırmak istemezsin. Aksi takdirde canına okumaktan asla çekinmezler. Yaşadım, inan bana nasıl bir his olduğunu gayet iyi biliyorum."

Jack, ilk defa bana özel hayatından bahsediyordu ama bunu bile gizli, isim vermeden yapıyordu fakat bahsettiği kişinin kim olduğunu artık tahmin edebiliyordum. Hatta emindim kim olduğundan. Eğer söz konusu Jasmin olsaydı beni uyarmazdı ya da beni ısrarla engellerdi fakat dikkatli olmamı söylüyordu. O zaman geriye sadece tek bir seçenek kalıyordu. *Bir zamanlar gurunu kırdığı kişi Zeynep'ten başkası değildi ve ben, bu hikâyede neler geçtiğini daha çok merak etmeye başlamıştım.*

"Bırak da buna ben karar vereyim," diyerek ona göz kırptım. Tabureye yeniden oturduğumda keyfim yeniden yerine gelmişti.

"Lanet olsun sana, Ivanov."

Kadınlardan duyduğum yetmiyormuş gibi bunu bir de ondan duyunca kahkahamı bastırmak yerine serbest bıraktım. Verdiği tepkiye karşılık tekerlekli tabureyi ona doğru çevirerek alayla söylenmeye devam ettim.

"Bazen patronun olduğumu unutuyorsun, dostum."

Alaycı bakışlarıma aynı ciddiyetsiz tavırlarla karşılık verip orta parmağını gösterdi. İnsanların arasından sıyrılıp merdivenlere doğru ilerlemeye başladı ve birkaç dakika sonra bulunduğumuz kulüpten çekip gitti.

Jack yanımdan gitmiş olabilirdi ama söyledikleri aklımı iyice karıştırmaya yetmişti. Ne yapacağımı bilmez bir vaziyetteydim. Jasmin için endişelenmesini anlayabiliyordum. Onu tanıyordu, onun nasıl

bir kadın olduğunu biliyordu ve bu konuda belki de haklıydı. Belki de bu kez gerçekten dikkatli olmalıydım. En azından yapmak istediklerime başlamadan önce sadece adını bildiğim kadını araştırabilir ve onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olabilirdim. Aniden aklıma ilişen bir fikirle pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkardım ve her zaman yardımıma koşan Svetlana'yı aradım. Telefon iki kez çaldıktan sonra Svetlana'nın endişeli sesiyle karşılaştım.

"Bay Ivanov, bir şey mi oldu?"

"Hâlâ şirkette misin, Svetlana?"

"Evet, efendim."

"Güzel, senden küçük bir şey yapmanı isteyeceğim."

"Sizi dinliyorum."

"Bir süreliğine Olga'yı şirketten uzaklaştır. Tatile gönder, bir şeyler yap ama onu mutlaka şirketten uzaklaştır."

Henüz gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmesem de Jasmin'in bir şekilde burada kalmasını sağlayacağımı umut ediyordum. Bu yüzden de oynaştığım sekreterimin ortalıklarda görünmemesi ve bana herhangi bir tehlike yaratmaması gerekiyordu. O peşimi bırakmayan ve ısrarla ailemle tanışmak isteyen tek sekreterimdi. Bu yüzden Jack'in dediğini yapacak, artık daha dikkatli olup önlemimi alacaktım.

Svetlana, bununla hemen ilgileneceğini söyledikten sonra, "Ayrıca bana, yarın Bayan Ünsal'ın şirketiyle yenileyeceğimiz sözleşmenin tüm detaylarını, raporlarını ve hatta sözleşme geçmişlerini bile göndermeni istiyorum. Bu konuyla bizzat ilgileneceğim," diye devam ettim. Svetlana, telefonun diğer ucundan hemen işe koyulduğunu ve birkaç saat içinde istediğim tüm evrakları mailime postalayacağını söylediğinde ona teşekkür ederek telefonu kapattım.

Daha öncesinde babamın imzalamış olduğu hiçbir sözleşmeyi araştırmamıştım ama şimdi yapacaklarıma ben bile inanamıyordum. Belki de aklımı kaçırmıştım. Fakat yine de Jasmin'in o soğuk bakışlarının altındaki yumuşak kadını görmek istiyordum. Gerçekten bu kadar inatçı mıydı yoksa o güzel yüzün diğer tarafında başka biri mi yatıyordu, merak ediyordum. Belki de farklı bir güzelliğe sahip

olduğu için bu kadar kısa bir sürede ilgimi çekmeyi başarmıştı, bilmiyordum ama aklımdaki soruların cevaplarını alana kadar peşini bırakmayacaktım. Tek bir bakışıyla beni etkisiz hâle getirdiğine göre daha fazlasında kim bilir neler olurdu, bilmek istiyordum. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum. Tüm bunları öğrenmem için ise oturduğum yerden kalkıp bir an önce evime gitmem gerekiyordu.

Ondan, beni kolayca etkisi altına alan o kadından öylece vazgeçmeyecektim. Onu avucumun içine alana dek bir şekilde Rusya'da kalmasını sağlayacaktım. Beni nelerin beklediğini bilmiyordum ama kendimi şimdiden her şeye hazırlamam gerekiyordu.

3. BÖLÜM

♪ *Daughter - Still*

"*Bunu mu demek istediniz:* ***Yasemin Ünsal?***"

Ekranda beliren yazıya, yüzüme yerleşen alaylı gülümsemeyle karşılık verirken bunun gerçekten başıma geldiğine inanamıyordum. Önümdeki bilgisayar benimle dalga geçiyor olmalıydı. *Google* arama motoru bile beni düzeltmekten geri kalmazken bu telaffuz meselesinin, bir süre bana sorun yaratacağının gayet bilincindeydim.

Asistanım Svetlana'nın söylediklerimi ikiletmeden ihtiyacım olan tüm bilgileri birkaç saat içinde mailime göndermesiyle saatlerdir karşımdaki eski evraklarla ve bilgisayar ekranında açılmış dosyalarla uğraşıyordum. Gece kulübünden çıkıp eve geldiğimden bu yana yaptığım tek şey sadece araştırmak ve çalışmaktı. Şirketin başına geçeli çok da uzun bir süre olmamıştı ama ilk kez ciddi anlamda bir işle yakından ilgileniyor ve her ayrıntıyı bilmek istiyordum.

Svetlana'nın bana gönderdiği bilgileri göz önünde bulundurduğumda yaklaşık beş yıldır Jasmin'in lojistik şirketiyle çalıştığımızı öğrendim. İlk yıllarda, çalışanlar arasında yaşanan önemli, kişisel sorunlardan dolayı iki kez sözleşme yenilenmişti ama geriye kalan ve günümüze dek uzanan süre zarfında hiçbir aksilik yaşanmamıştı. Neden bunlardan hiç haberimin olmadığını anlamıyordum. Muhtemelen babam ve Jack, o dönemlerde şirketle hiç yakından ilgilenmediğim için bu ayrıntıları benimle paylaşmaktan kaçınmışlardı. Oysa şimdi daha iyi anlıyordum neden Türkiye'yi sık sık ziyaret ettikleri-

ni. Eğer Jasmin ve onun havalı, kadınsı görünümüyle tanışacağımı bilseydim hiç düşünmez, babam ve Jack'in peşine takılarak Türkiye'ye gider ve bu işin her basamağında yanı başlarında olurdum.

Saatlerdir üzerine düştüğüm ve aklımı kurcalayan şeyler sadece, yarın yenilenecek olan sözleşmeyi kapsamıyordu. Defalarca çabalamama rağmen adını bir türlü telaffuz edemediğim bir Türk kadını tarafından kuşatılmış ve aklım başımdan alınarak işgal edilmiştim. Başparmağım alt dudağımın kenarında usulca gezinirken gözlerimi kapattım ve onun huysuz, güzel yüzünü düşünmek, teninde yakıcı dokunuşlar bıraktığımı hayal etmek istedim. Gecenin karanlığında bile parlayarak gözlerimin önüne gelen ela harelerin, bana büyük bir hırçınlıkla baktığını hayal ettiğimde ona daha çok meydan okumak, onu daha çok kışkırtmak istedim. Fakat her şeyden önce onunla ilgili biraz da olsa bilgi sahibi olmalıydım. Jasmin'in sadece adını ve ortağımız olduğunu biliyordum ama nasıl bir kişiliğe sahip olduğundan; o nefes kesen, güzel yüzünün arkasında nasıl bir kadın dünyası yattığından, işte bütün bunlardan bihaberdim.

Pekâlâ, bakalım internette ona dair neler bulabileceğim?

Google'ın düzeltmiş olduğu adının üstüne tıklayarak doğrudan görsellere girdim. Karşımda beliren iç gıcıklayıcı fotoğraflara çapkın bir edayla bakıp sırıtmaktan kendimi alamadım. Jasmin'in çok farklı, kendine has bir duruşu vardı. Her şeyiyle insanı cezbedecek bir güzelliğe sahipti. Bir fotoğrafta başı dik, oldukça kendinden emin bir şekilde dururken başka bir fotoğrafta yüzündeki capcanlı gülümsemeyle küçük çocuklar gibi etrafa ışıklar saçıyordu. Bir fotoğrafta ela gözlerindeki yeşil hareler, çevresindeki kahverengiyi sarmaşıklar gibi sarıp daha koyu bir hâl alırken diğer bir fotoğrafta güneşi anımsatacak kadar açık bir renkte parlıyorlardı.

Ekranda yazılan çoğu şey Türkçeydi ama ben fotoğraflardan neler olduğunu az çok anlayabiliyordum. *Elindeki ödül plaketleri, şirketlerle yaptığı başarılı anlaşmalar ve öğrenmem gereken daha bir sürü önemli bilgi...* Ona dair her şeyi merak ediyordum.

Görsel sayfasında biraz daha aşağı indiğimde elinde, gülü anımsatan bir heykeli tuttuğu fotoğrafı fark ettim. Muhtemelen bu da bir ödüldü ama merakımı dindirmek isteyerek fotoğrafın bulunduğu

sayfayı başka bir sekmede açtım. Ne yazık ki sayfada yazılan şeyler yine Türkçeydi ve hiçbir şey anlamıyordum fakat bu, öğrenmeme engel değildi. Açtığım internet sayfasının biraz daha aşağılarına inerek fotoğrafı bulduğumda hemen altında yazan kısa cümleyi kopyalayıp *Google Translate*'ten anlamına baktım:

"Son zamanlarda yurt içi ve yurt dışındaki başarılarından dolayı, Mehmet Ünsal'ın büyük kızı Yasemin Ünsal, yılın iş kadını ödülüne layık görüldü."

Vay canına! Çevirinin doğruluğunu sorgulamıyordum çünkü Jasmin'in gerçekten başarılı olduğu bariz ortadaydı. Ekrandaki fotoğraflardan; başı dik, cesaretli duruşundan apaçık başarı akıyordu ve onu gerçekten takdir ediyordum. Babasının kaybıyla muhtemelen büyük bir yükü omuzlarına almıştı ama görünen o ki bunun altından çok iyi bir şekilde kalkıyordu.

Açtığım internet sayfasını kapatarak tekrar *Google*'ın ana sayfasına girdim. Ona ait bir sosyal medya hesabı olup olmadığını merak ediyordum. Adını bu kez düzgün bir şekilde yazıp arattığımda karşıma çıkan ilk *Instagram* hesabına tıkladım ve ismin yanındaki mavi tikten bunun onun hesabı olduğunu hemen anladım. Üstelik neredeyse yarım milyona yakın takipçisi vardı. Anlaşılan Jasmin sadece başarılı bir iş kadını değil, aynı zamanda ülkesinde oldukça popüler ve idol olmuş bir kadındı. *Bu da benim, onun üzerinde kullanmak istediğim şansımın yüzde eksilere düştüğünün belirtisiydi.*

Son atmış olduğu fotoğraf dikkatimi çektiğinde yüzümdeki hafif tebessümle üstüne tıklayarak görseli büyüttüm. Üzerindeki kıyafetler bugüne aitti. Arkadaşı Zeynep'le birlikte güneş gözlüklerini burunlarının uçlarına kadar indirerek ve parlak, bembeyaz dişlerini göstererek ekrana oldukça sevimli ve canlı gülümsemeler bırakmışlardı.

"Güzel işler için Moskova yolunda."

Fotoğrafın altındaki İngilizce yazılmış kelimeleri okuduğumda bu fotoğrafın Moskova'ya gelmeden önce çekildiğini anladım. Jasmin, fotoğrafta o kadar farklı görünüyordu ki bugün karşılaştığım o vurdumduymaz kadınla aynı kişi olmadığını düşünmeye başlaya-

caktım. Küçük, basit bir fotoğraftı belki ama birçok anlam barındırıyordu içinde. Hayat dolu, heyecanlı ve çok masumdu fotoğraftaki kadın ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Aklıma yerleşen kurnaz bir fikirle çalışma masamdaki cep telefonuma uzanıp onu sosyal medya hesabımdan takip etmek istedim. Onca insanın arasında beni fark eder miydi, bilmiyordum ama şansımı denemenin kimseye bir zararı dokunmazdı. Tam sosyal medya hesabımı açıp Jasmin'in adını yazacaktım ki ansızın bilgisayar ekranındaki başka bir ayrıntı gözüme çarptı ve bu isteğimden vazgeçip telefonumu tekrar masanın üstüne bıraktım.

Jasmin'in fotoğrafının altında yüzlerce yorum vardı ama sadece bir yorum oldukça dikkat çekiciydi ve en üstte duruyordu. Yine İngilizce kelimelerle yazılmış olan, *"Sizi çok özleyeceğim, kızlar. Çabuk dönün,"* yazısı oldukça ilgimi çekti ama ilgimi çeken asıl şey yorumu yazan kişiydi. *Birkan Ayazoğlu... Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyordu bana ve hiç tanımadığım bir adam neden bu kadar rahatsız etmişti beni birdenbire?*

Adamın kim olduğunun üstüne pek düşmek istemesem de elimde değildi. Jasmin'in son fotoğrafından çıkarak sosyal medyasındaki diğer fotoğraflara göz atmaya başladığımda daha da huzursuz olmaya başladım çünkü adının Birkan olduğunu öğrendiğim bu adamla yan yana fotoğrafları vardı. Fotoğraflardan anladığım kadarıyla Zeynep, Jasmin ve bu adam, hep *birlikte takılıyorlardı. Birlikte geziyorlardı. Birlikte dans ediyorlardı. Birlikte eğleniyorlardı. Birbirlerine sarılıyorlar ve gülüşüyorlardı...*

Sanki bugün tanıştığım o huysuz kadının fotoğraflarda görünenle hiçbir alakası yok gibiydi fakat beni rahatsız eden Jasmin'in bana takındığı sert tavrı ya da fotoğraflardaki canlılığı değildi, *yanındaki adamdı.*

Biraz daha aşağılara indiğimde yine aynı adamla şampanya patlattıkları bir fotoğrafla karşılaştım. Gözlerimi devirip elim, istemeden fotoğrafın üstüne tıkladığında altına bırakılmış olan Türkçe yazıyı gördüm ve yine hiçbir şey anlamadığım için bu kez *Instagram*'ın otomatik çevirisini kullandım. Fotoğrafın altındaki yazıyı Rusçaya çevirdiğimde, *"İlk başarımız,"* yazıyordu ve o an bazı şeyler kafama

dank etmeye başladı. Ama yine de emin olmak adına, Birkan denilen adamın *Instagram* hesabına girmekten kendimi alamadım.

Sosyal medya bilgilerinin en üstünde Jasmin'in şirketinin adı yazıyordu. Sayfayı biraz daha aşağılara indirip hesabı kurcaladığımda paylaşılan çoğu fotoğrafta Jasmin ve Zeynep'in olduğunu gördüm. Dayanamayıp sadece Zeynep'le olan ve kollarını göğüslerinde birleştirerek birbirlerine yandan bakışlar attıkları fotoğrafı açtığımda altında yazan İngilizce, *"Küçük, baş belası kız kardeş,"* kelimelerinden artık bu adamın kim olduğunu anladım.

Bugün, Jasmin ve Zeynep'i otele bırakmak için havalimanından çıkarken bu adamın ismi, Jack'le Jasmin arasındaki konuşmada geçmişti ve o an dönüp Jack'e kim olduğunu sorduğumda Zeynep'in ağabeyi ve aynı zamanda da Jasmin'in iş ortağı olduğunu söylemişti. Fakat adamın Jasmin'le olan samimi fotoğraflarına bakmayı sürdürdükçe bu adamın basit bir iş ortağı olmadığını açıkça anlıyordum. Çok daha fazlası var gibiydi. *Belki de bu adam onun nişanlısıydı. Belki de bana karşı sergilediği hırçınlığın ve aksiliğin asıl nedeni buydu.* Üstelik kendime itiraf etmek istemesem de adam gerçekten yakışıklı ve karizmatik biriydi. Sosyal medya hesabını gözden geçirdiğimde heybetli, kaslı bir vücudu, masmavi gözleri ve çenesini saran kirli sakalı olduğunu fark ettim. Zeynep'e göre daha sarışındı ve renkli gözlü olmasını da işin içine katarsak birbirlerine hiç benzemiyorlardı fakat kabullenmek istemesem de Jasmin'le yan yana çok iyi duruyorlardı. Onun belini sıkıca kavrayışı ya da ona bakan derin gözleri, sanki başka anlamlar içeriyordu.

Bütün bunlara, gördüklerime ya da yeni öğrendiklerime rağmen hiçbir şey Jasmin'e olan yoğun merakımı dindirmiyordu. Daha öncesinde böylesine garip bir duyguyla karşılaştığımı hatırlamıyordum. Gözlerimi her kapattığımda bir çift vahşi, ela harelerle karşı karşıya geliyordum. Onda ilgimi çeken çok daha derin şeyler vardı ama ben ne olduğunu çözemiyordum. Farklı bir kadındı. Başka bir ırktan ya da dinden olabilirdi ama farklıydı işte. Duru güzelliğinin altında yatan koyu, hırçın bakışlar ona dair hiçbir şeyin kolay olmayacağının habercisiydi. İçimdeki coşkulu ses ise bu merakımın üzerine gitmemi ve bir şekilde onun peşinden koşmam gerektiğini haykırıyordu.

Hayatım boyunca hep kadınların kovaladığı, peşine düştüğü bir adam olmuştum. Bunun paramdan mı yoksa fiziksel görüntümden mi kaynaklandığını henüz çözemiyordum ama ilk kez bu durumun tam tersiyle karşılaşıyor ve bundan hiç rahatsızlık duymuyordum. Bir şekilde Jasmin'i elde etmenin yolunu bulmak istiyordum ama bunu nasıl başaracağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Belki de işe Birkan denilen adamın onun için ne ifade ettiğini araştırmakla başlamalıydım.

Adamın aslında kim olduğunu ayrıntılarıyla öğrenmek için *Google*'ın ana sayfasına tekrar girdim. Adını yazmaya başladığım sırada kapımın aniden çalmasıyla bundan vazgeçmek zorunda kaldım. Telefonumun ekranından saati kontrol ederken gecenin bu vaktinde beni kimin rahatsız ettiğini merak ettim. Gerçi eve gelmeden önce Jack'i kontrol etmek için aramış ve eğer ayılabilirse çalışmak için yanıma uğramasını söylemiştim ama o, asla gecenin bu saatinde kapıma dayanmaz, beni rahatsız etmezdi.

Gelen kişinin kim olduğunu öğrenmek için sırtımı, oturduğum deri sandalyede iyice esneterek ayaklandım. Çalışma masamın üstündeki boş kahve bardağını alarak salonuma bağlı Amerikan mutfağımın tezgâhına bıraktım. Üzerimdeki yorgunlukla koridoru geçerek yüzümü ovuşturdum ve ısrarla çalmakta olan kapıyı araladım. *Lanet olsun! Ben bunu nasıl unutmuştum?*

Kapıyı açmamla birlikte Olga, yüzündeki kışkırtıcı gülümsemesiyle hızla üstüme atlayıp kollarını boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Diğer dairelerden kimsenin bizi görmemesini ve duymamasını dileyerek onu hemen içeri çektim ve bir müddet, hiçbir duygu hissetmeden öpücüğüne karşılık verdim. Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan beni en yakınımızdaki duvara yasladı ve bastıramadığı iniltisiyle aletimi avuçladı. Ansızın gözlerimin önünde beliren hırçın, ela gözlerle bu duruma derhâl son vermem gerektiğini anladım. Gecenin geri kalanında, üstelik gerçekten çok yorgunken bir kadını ya da Olga'yı becermek istemiyordum.

"Neden geldin?"

Başımı, sıkıca kavramış ellerinin arasından kurtarıp ondan uzaklaşırken, bana sinsice sırıtarak karşılık verdi. Ardından hiçbir şey

demeden salona doğru ilerledi ve kendini en yakın koltuğa atarak yüksek sesle kıkırdadı. Ayaklarını da koltuğun diğer kısmına uzatıp üzerindeki eteği biraz yukarı çekti, bacaklarını ve iç çamaşırını gözlerimin önünde sergilemeye başladı.

"Beni sen çağırdın. Unuttun mu?"

Kahretsin! Bunu gerçekten unutmuştum.

Babamın bizi, şirketteki odamda bastıktan hemen sonra ona atmış olduğum mesajı hatırladığımda, sitem edercesine nefesimi dışarı bıraktım. Bunu yapmış olduğum için içimden kendime küfredip Olga'nın yanına doğru yaklaştığımda yüzündeki keyifli gülümseme daha da büyüdü. Uzandığı yerden hızla doğrularak kollarını tekrar boynuma doladı ve beni kendine çekmek istedi. Oysa asıl yapmak istediğim şey çok daha başkaydı. Boynuma uzattığı kolunu sert bir şekilde kavrayarak onu oturduğu koltuktan ayağa kaldırdım. Ne yaptığıma anlam veremeyen garip bakışlar atarken ona kapıya doğru eşlik etmek istedim.

"Lütfen, gider misin? Yarın önemli bir toplantı söz konusu ve şu an sana ayıracak hiç vaktim yok."

Kapıyı açıp, gitmesi için başımla dışarıyı işaret ettiğimde yüzündeki afallamış ifadeyle gözlerimin içine şaşkınlıkla bakmaya devam etti. Bunca zamandır onunla sayısız birlikteliklerimiz olduğu için benden böyle ani bir tepki beklemiyor gibiydi ama buna, Olga'nın hemen gitmesine gerçekten ihtiyacım vardı. Düşünmeye ve planlar kurmaya vakit ayırmam gerekiyordu.

"Gelmemi sen istedin. Şimdi de gitmemi mi istiyorsun?"

Bu olayın bir an önce hallolması için başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım.

"Aynen öyle."

Söylediklerime karşılık ifadesiz bir şekilde yüzüme bakıyordu ama şaşırmış olduğunu irice açılan mavi gözlerinden anlayabiliyordum.

"Bak, eğer babana bizi söylemen konusunda üzerine çok gittiysem, özür dilerim. Yeri ve zamanı değildi."

Kurduğu cümleler kulağıma öylesine anlamsız gelmişti ki gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. *Dışarıdan, geceyi beraber geçirdiği her kadını ailesiyle tanıştıracak birine mi benziyordum?* Bu saçma düşünce bile dudaklarımın alayla kıvrılmasına yetiyordu.

"Tanrı aşkına, Olga! Derdin ne senin? Birkaç gece takıldık diye seni babamla ya da ailemle gerçekten tanıştıracağımı mı zannediyorsun? Eğer öyle zannediyorsan rüyandan bir an önce uyanmanı dilerim çünkü böyle bir saçmalık asla gerçekleşmeyecek."

Asıl gerçekleri, acımadan veya ne kadar kırılacağını, üzüleceğini hesaba katmadan yüzüne vurduğumda gülümseyen tatlı suratı birden düştü ve gözlerini benden kaçırdı. Bu ifadeyi tanıyordum. Hayal kırıklığıydı yaşadığı ama benimle ilgili böylesine gerçekleşmeyecek düşler kurmaması gerektiğini çok önceden anlamalıydı.

"En azından şirketten neden uzaklaştırıldığımı söyleyemez misin?"

Söylediklerime itiraz etmeyip konuyu işe getirdiği için memnundum. Onu şirketten uzaklaştırmak için birçok nedenim vardı ama en önemlisi Jasmin buradayken kimsenin bana ve yapacaklarıma engel olmasını istemiyordum. Olga da becerdiğim sekreterim olarak o engeller listesinin en başında yer alıyordu.

"Çünkü ben öyle karar aldım. İtirazın mı var?"

Onu kendimden daha da uzaklaştırmak, soğutmak için karşısında alay edercesine konuştuğumda sorduğum soruya karşılık başını *hayır* dercesine salladı ama ardından başını dik tutarak iyice dolmuş olan mavi gözleriyle gözlerimin içine baktı.

"Hayır, elbette bir itirazım yok çünkü sen, beni yüzüstü bırakarak zaten nasıl bir insan olduğunu kanıtladın Andreas."

Aramızda geçenlerin sadece seks ilişkisi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak neden bu kadar öfkelendiğini ya da neden böyle bir düşünceye kapıldığını anlamıyordum. Oldukça serbest bir hayata sahip olabilirdim. Hatta çoğu zaman şirketteki işlerle ilgilenmiyordum da ama şu ana dek kimseyi yüzüstü bırakmamıştım. Herkese hak ettiği gibi yaklaşmıştım. Anlaşılan Olga kırılan kalbine

karşılık abartılı tepkiler veriyordu ve bu, benim daha da çok sinirlenmeme neden oluyordu.

"Bay Ivanov, diyecektin sanırım."

Oldukça soğuk ve katı bir şekilde konuşmama karşılık bana doğru bir adım attı. Neden bu kadar abartıyor ve bunu kendini acındırarak büyük bir sorun hâline getiriyordu, anlamıyordum. Oysa akıllı bir kız gibi davranıp evine gitmesi, ikimiz için de çok daha iyi olurdu. Bir adım daha atarak bana iyice yaklaştı. Omuzlarını dikleştirdiğinde, "Şimdi ne var? Ne istiyorsun?" diye öfkeyle mırıldandım.

"Şu anda sana, sadece tek bir şey yapmak istiyorum."

Eğer aklımdan geçeni yaparsa onu, sadece işinden uzaklaştırmakla kalmaz, bir daha şirketin yüz metre yakınına bile yaklaştırmazdım.

"Eğer bunu yaparsan..."

Cümlemi bitirmeme bile izin vermeden havaya kalkan eli, izini bırakacak derecede sert bir şekilde sol yanağımla buluştu.

"Lanet olsun sana, Andreas Ivanov," dedi ağlamaklı bir sesle ve arkasını dönüp onun için açmış olduğum kapıdan kendini dışarı attı. Bense attığı tokadın karşılığını bir şekilde ona ödetmeyi planlıyordum.

"Yarın tazminatını hesabına yatırırım, Olga!"

Arkasından oldukça kibirli bir sesle bağırırken gidişinin verdiği rahatlıkla kapıyı kapattım. Yarın dinç ve kendimde olmam gerekirken gecenin bu saatinde yaşadıklarım canımı sıkmaya yetmişti. Oysa sadece derin bir uykuya ve dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bunun için zaman kaybetmemeye özen göstererek soluğu yatak odamda aldım. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup boxerımla kendimi yatağın üstüne bıraktığımda aklımda sadece *o* vardı.

Yarın önemli bir gün olacaktı ve her ne olursa olsun Jasmin'i bir şekilde Rusya'da tutmanın bir yolunu bulmalıydım. *Ama bunu nasıl yapacaktım?*

Toplantının başlamasına dakikalar kala, seri hareketlerle arabamı her zamanki yerine park edip şirketin dönen, büyük kapılarından içeri girdim. Resepsiyondaki görevliler bile sabahın bu erken saatinde burada ne işim olduğunu sorgularcasına, kocaman açılmış gözleriyle bana bakarken hafif bir tebessümle onları selamladım ve doğrudan asansör kapılarına doğru ilerledim. Sorumsuz biri olduğumun sadece babam değil, şirketteki çalışanlarım da farkındaydı ve bu yüzden sergilediğim bu gösterişli iş adamı imajı onların da şaşırmalarına sebep oluyordu fakat bunu bir an önce kabullenmeleri gerekecekti. En azından Jasmin'i etkileyene dek, işine ve şirketine oldukça hâkim bir adam olarak görünmek istiyordum.

Asansör kapılarının açılmasıyla kendimi hızla içeri atarak toplantının gerçekleşeceği katı tuşladım. Svetlana'dan aldığım bilgilere göre yenilenen sözleşmenin detayları benim odamın bulunduğu, en üst kattaki toplantı odasında tartışılacaktı.

Asansöre binmemle birlikte her katta içeri doluşan insanları umursamadan, karşımda yer alan dev aynalardaki yansımama odaklanmaya çalıştım. Üzerimdeki jilet gibi takım elbisenin içinde yine çok yakışıklı görünüyordum ama bu sabah görüntüme her zamankinden daha fazla önem vermiştim. Tıraş ettiğim yüzümü sıvazlarken üzerime bolca sıktığım parfümün kokusunu bir kez daha içime çektim. Şirkete gelmeden önce arabada gevşettiğim siyah kravatımı iyice sıkıp ceketimin yakalarını düzelttikten sonra sabahtan havaya kaldırdığım saçlarımı hafif dokunuşlarla kendine getirmeye çalıştım. Amacıma ulaşana dek her şeyi yapmayı planlıyordum. *Her ne olursa olsun o inatçı Türk kadını, benden etkilenecek ve bir süre daha ülkemde vakit geçirmenin tadını çıkaracaktı.*

Sonunda kendi odamın da bulunduğu en yüksek mertebedeki kata ulaştığımda tek heyecanlı kişinin ben olmadığını fark ettim. Etrafta, elindeki dosyalarla oradan oraya koşturan çalışanlarım da en az benim kadar telaş içindeydiler. Eğer Türklerle yenileyeceğimiz anlaşma iyi sonuçlanırsa bu, gerçekten hem bizim adımıza hem de ülkemiz adına büyük bir başarı olacaktı. Babam da bu yüzden bu anlaşmayı oldukça önemsiyordu.

Çevredeki çalışanlarıma tebessüm etmeye çalışarak ilk önce asistanım Svetlana'nın odasına uğramak istedim. Dün gece olanlardan sonra, Olga'yla ilgili talimatları yerine getirmesi için onu görevlendirmiştim. O da her zamanki gibi güvenimi hiç sarsmadan dediklerimi yapmış ve Olga'nın bugün şirkete hiç uğramadığını ama tazminatının yatırıldığını söylemişti. Olga'nın durumu sorun çıkarmadan kabullenişi beni keyiflendirirken, Svetlana'nın odasında daha fazla oyalanmayıp toplantının gerçekleşeceği odaya doğru ilerledim. Temizlik görevlilerinden biri odayı temizlerken içeri girdim. Görevli bana başıyla selam verip işini çabucak hallettikten sonra sessizce odadan çıktı. Karşımdaki manzaraya baktığımda her şeyin gayet yerinde olduğunu düşündüm. Uzun, cam masadaki dekorasyonlar ve atıştırmalıklar koltukların yerlerine göre hazırlanmıştı. Siyah, deri koltuklar önceden silinmiş ve pırıl pırıldı. Projektör açık bir şekilde boş duvarı aydınlatıyordu. Geriye ise sadece beklemek kalıyordu.

"Rüya mı görüyorum?"

Ne zaman içeri girdiğini anlamadığım, arkamdan gelen alaycı sesin sahibine sırıtarak döndüm. Jack, büyük bir keyifle bana gülüyor ve gri takım elbisesinin içinde oldukça karizmatik görünüyordu. *Dün geceden bu kadar çabuk sağlam çıkabilmesine şaşırıyordum.*

"Sana da günaydın dostum," diyerek elimi yumruk yapıp aynı şekilde vurması için ona uzattım. Beni şaşkın bakışlarla süzdükten sonra yumruğuma yumruğunu tokuşturarak karşılık verdi.

"Sen ve erken saatte burada olmak kavramları birbiriyle pek uyuşmuyor." Kaşlarımı, *hadi ama* dercesine havaya kaldırınca bana lafının arkasında durduğuna dair bakışlar gönderdi. Ardından elindeki dosyaları teker teker toplantı masasına bıraktı.

"Buna alışacaksın," dediğimde gözleri iyice açılarak bana bakmayı sürdürdü. Değişecek olmama pek inanmıyordu ama o kadar sevinmese iyi olurdu. Bu sadece geçici bir durumdu. Sonrasında yeniden eski hâllerime dönmeyi düşünüyordum.

"Hey! Sen kimsin ve benim umursamaz arkadaşıma ne yaptın?"

"Sadece inatçı bir Türk kadınını etkilemek istiyorum."

"O hâlde işin çok zor, dostum." *Ah, ona ne şüphe ama şansımı denemenin kimseye bir zararı dokunmazdı, değil mi?*

"Babam nerede?"

Söz konusu uluslararası işler olduğunda Jack, saniyesini bile kaçırmadan hep işinin başında olurdu ama babam da her zaman şirkete onunla birlikte gelirdi. Önemli hiçbir işi kaçırmazdı. Bu sabah onu burada görmemek beni oldukça şaşırttı. *Oysa oğlunun bu çalışkan, gerçek bir iş adamı hâllerine onun da tanık olmasını dilerdim.*

"Toplantının sonuna yetişeceğini söyledi."

Anladığımı belirtircesine başımı sallarken dün gece yaptığım araştırmalar zihnimde yeniden belirdi. Belki de şu Birkan denilen adamla ilgili daha fazla bilgiyi Jack'ten öğrenebilirdim. Bana yardımcı olabilirdi. Tam ağzımı aklımdaki soru işaretlerinden kurtulmak için aralayacaktım ki koridordan gelen gülüşme seslerinden dolayı dikkatim dağıldı ve Jack'le birlikte aynı anda bakışlarımız seslerin geldiği tarafa döndü. Misafirlerimiz ve uluslararası halkla ilişkiler departmanındaki çalışanlarımız, toplantı salonuna doğru geliyorlardı.

İçeri girdiği andan itibaren gözlerimi onun üzerinden bir an olsun ayıramadım. *Nasıl olur da bilgisayar ekranından çok daha farklı görünebilirdi?*

Kalın kol askılarında dantel detayları olan ve diz kapağının hemen üstünde biten lacivert elbisesinin içinde oldukça enfes görünüyordu. Saçları gürlüğünü belli edercesine dolgun bir şekilde dalgalıydı. Ayağındaki ince topuklu ayakkabılarıyla aramızdaki boy farkı neredeyse kapanmıştı. Yüzü sadeydi ve o güzel çehresinde makyaja dair neredeyse çok az şey vardı ama Jasmin, tüm duruluğuyla zaten bende ona dair çok farklı hisler uyandırıyordu.

Gözlerim usulca narin, beyaz ellerine odaklandı ve onları dikkatlice incelemekten kendimi alamadım. Güzel ellerini süsleyen takıların içinde bir yüzüğe rastlamadım. *Bu nişanlı olmadığı anlamına mı geliyordu? Yoksa nişanlı olduğunu gizliyor muydu?*

Aramızda geçen soğuk, sessiz bir tokalaşmanın ardından Jasmin hemen yönünü değiştirirken yanında onunla birlikte gelen arkadaşı

Zeynep'i fark ettim. En azından arkadaşı onun kadar soğuk ve aksi değildi. O da huysuz arkadaşı gibi bir erkeğin dikkatini çekebilecek kadar güzeldi fakat ben tercihimi kesinlikle inatçı arkadaşından yana kullanmak istiyordum.

Zeynep, takındığı şirin tavrıyla yanımdan bana göz kırparak geçip giderken Jack'in varlığını hiç umursamadı ve toplantı salonunun en köşesinde yer alan iki kişilik siyah deri koltuğa oturdu. Elindeki küçük, siyah çantasından telefonunu çıkarıp kendi hâlinde takılmaya başladığında gözlerim bir anda nedensizce Jack'e yöneldi. Gerilen yüzünden dolayı gözlerinden neredeyse alev çıkacağını düşünüyordum. Oldukça öfkeli görünüyordu ve bunun sebebi kesinlikle Zeynep'in umursamaz, onu görmezden gelen tavırlarıydı. Bu işin içinde mutlaka bir iş vardı ama bunu öğrenmek için acele etmiyordum. Öncelikle şu toplantıyı atlatmam gerekiyordu. Sonrasında bir şekilde Jack'i köşeye sıkıştırır ve bilmem gereken her şeyi öğrenirdim.

Jack ve Zeynep'in arasında geçenleri düşünmeyi bir kenara bırakıp hâlâ ayakta dikilmekte olan Jasmin'in yanına yaklaştım ve bir centilmen gibi davranmaya özen göstererek oturacağı koltuğu geriye doğru çektim. Küçük bir tebessümün hemen ardından dalgalı saçlarını arkaya atarak teşekkür etti ve kendisi için hazırlanmış koltuğa oturdu. Bir anlığına o kusursuz, pembe dudaklarının benim için daha coşkulu bir şekilde kıvrılmasını diledim ama bu masum, küçük tebessüm şimdilik yeterliydi. *Ama sadece şimdilik...*

Toplantı boyunca nefesimi tutarak sadece onu izledim. Biçimli, güzel çehresini, kelimeleri düzgün bir şekilde telaffuz etmeye çalıştığında bürünen ciddi surat ifadesini, küçük bir iltifat karşısında kızaran yanaklarını, o dar elbisesinin altında kıvrılan enfes vücudunu dakikalar boyunca, büyük bir keyifle ve gözlerimi kırpmadan seyrettim. Herkes tıpkı benim gibi, sanki bu büyük toplantı sadece onun varlığından ibaretmişçesine yalnızca onu dinliyor ve ona bakıyordu.

Jasmin'in her şeyiyle farklı olduğunu düşünüyordum ve artık bundan gerçekten emindim. O, tüm dikkatini masanın çevresindekilere veren, kullandığı kelimelerle etrafındaki herkesi etkileyen, san-

ki bu odada yalnızca o varmış gibi kendini gösteren ve ela gözlerini bana her diktiğinde nefesimi kesmeme neden olabilen bir *afet*ti. Ne söylediğini ya da ne anlattığını zerre umursamıyordum. Bir kukla gibi söylediği her bir cümleyi başımla onaylayarak tepki veriyordum. Onun kusursuz yüzünden kendimi alamıyor, konu her neyse bir türlü adapte olamıyordum. Neredeyse odadaki diğer insanların varlığını bile unutuyor, yalnızca ona ve dudaklarının aldığı kusursuz hareketlere dikkatimi verebiliyordum. Konuştuğu her an, dudaklarını her ıslatışında o çarpıcı, pembe, ince dudaklarının tadına bakmayı diliyordum. Odadaki diğer insanların varlığı bile umurumda değildi. Elimde olsa onların hemen buradan gitmesini sağlardım. Ardından bu kadının ince belini kavrayarak onu masaya yatırır ve sıcaklığına sığınıp şehvet dolu dokunuşlarımı bedenine sunarak benimle sevişmesi için kulağına kışkırtıcı, edepsiz kelimeler fısıldardım. *Lanet olsun! Bu sapkın düşünceleri neden aklımdan atamıyordum ki? Bana gerçekten neler oluyordu?*

Jasmin ile aynı yatağı paylaşıp çırılçıplak kaldığımız anların hayalini hızla zihnimden atmaya çalışmak çok zordu ve bunu önü gerilen pantolonumdan, sertleşen aletimden pekâlâ anlıyordum. Kendime içsel bir tokat atıp oturuşumu düzelttim. Gözlerimi ondan kaçırıp, odada oturduğu koltukta telefonuyla uğraşan Zeynep'e çevirdim. Sanki ona baktığımı fark etmiş gibi Zeynep de gözlerini benimkilerle buluşturduğunda keyifle sırıtıp sessizce, "Çok sıkıcı," dedi. Ona bu kadar katılacağımı tahmin etmezken ben de aynı sessizlikle, "Kesinlikle," diye cevap verdim.

Zeynep kıkırtısını bastıramazken hemen karşımda, masanın diğer ucunda oturan Jasmin'in boğazını temizlemesiyle yeniden ona dönmek zorunda kaldım. Bir kaşını havaya kaldırarak gözlerimin içine sorgulayıcı bir ifadeyle bakıyordu.

"Bay Ivanov, burada mısınız?" Verdiği sert tepkiye karşılık oturuşumu düzelttim ve omuzlarımı dikleştirdim.

"Ah, elbette." Boğazımı temizleyip önümdeki kâğıtlara göz attıktan sonra konunun nereye gittiğini kavramaya çalıştım. Ardından kelimeleri toparlayıp konuşmaya ve toplantıya dâhil olmaya devam ettim.

"Avrupa ülkeleriyle yapmış olduğunuz çalışmalar göz ardı edilemeyecek kadar muazzam. Kesinlikle çok başarılısınız, Bayan Ünsal. İspanya'daki ortak firmamızla olan iletişiminize büyük bir keyifle göz gezdirdim. Bundan sonrasında da sizinle çalışacağımız için kendimi gerçekten şanslı hissediyorum."

Elimde olsa tüm bu iş zırvalıklarını konuşmak yerine onun asi, kadınsı güzelliğini tartışmayı isterdim ama önümdeki zorlu şartlar bana sadece bunu sunuyordu.

"Demek şirketiniz ve ortaklarınızla gerçekten ilgileniyorsunuz, Bay Ivanov?"

Kurduğum övgü dolu cümlelerden sonra neden böyle alayla yaklaştığını ve neden benimle dalga geçtiğini anlamıyordum ama ses tonundaki kinayeye ve yüzündeki soğukluğa bakılırsa beni oldukça küçümsüyordu.

"Elbette ilgileniyorum. Sonuçta burası benim egemenliğim, değil mi?" Alaycı tavrına aynı şekilde karşılık vermek istedim ama kısılan gözlerinden bunun hemen son bulmayacağını, küstahlığını göstermeye devam edeceğini anladım.

"Öyle mi? Pek belli etmiyorsunuz. Daha öncesinde sizi, hiçbir önemli toplantımızda görmedim."

Anlaşılan bu kadının ani vuruşlarına ve bayağı dikkatli oluşuna karşılık tetikte olmalıydım. Dikbaşlılığının yanı sıra oldukça küçümseyiciydi. Jack dâhil odadaki diğer tüm çalışanlar, onun bu sert esprisi karşısında kıkırdarken gözlerimi devirdiğimi belli etmemek için başımı yine çevirmek zorunda kaldım. Bu toplantının bir an önce bitmesini istiyordum. Tam bu sırada Zeynep'le göz göze geldiğimizde yine kimsenin duyamayacağı bir şekilde dudaklarını kıpırdatarak, "Ona aldırma," dedi ve gözleriyle doğrudan Jasmin'i işaret etti. Onun bu sevecen tavrına sırıtırken kendimi daha öz güvenli ve cesur hissettim. Jasmin'in lafının altında kalmayacak ve ona bir şekilde, aynı küstahlıkla karşılık verecektim.

"Yokluğumu fark etmeniz güzel, Bayan Ünsal fakat endişelenmeyin. Bundan sonra sıkça karşılaşacağız," dediğimde kendinden oldukça emin ve dikbaşlıydım.

Bu kez benim onu ters köşeye yatırmamla düşen yüzü ve kızaran yanaklarıyla, önündeki yenilenen sözleşmeyi bir şey söylemeden hızla imzalayıp bana uzattı. Çalışanlar ve ben de uzatılan kâğıtları tek tek imzaladıktan sonra toplantının sonuna yaklaştığımızı anladım. Jasmin, oturduğu koltuktan kalkarak odadaki tüm çalışanlarla kibarca tokalaştı. Sonra tam karşımda durup dik tuttuğu başıyla bana elini uzattı.

"Öyleyse ikimize de yeniden iyi şanslar, Bay Ivanov."

Önce parlayan ela gözlerine derin derin baktım. Ardından uzattığı elini narince tutarak tıpkı havalimanında onu ilk gördüğüm andaki gibi üzerine küçük, hafif bir öpücük bıraktım. Ürpererek birdenbire gerildiğinde başımı yüzümdeki kurnaz ifadeyle kaldırdım. Yeniden göz göze geldiğimizde yüzündeki garip, afallayan ifadenin benim için bir fırsat doğuracağını düşündüm.

"Belki yine reddedeceksiniz ama size, ülkemizdeki güzellikleri göstermeyi gerçekten çok isterim, Bayan Ünsal. En azından birkaç günlüğüne de olsa burada kalıp bizimle vakit geçirmek istemez misiniz?"

Sorum karşısında, hâlâ avucumun içinde olan elini hızla geri çekti. Ela gözleri yeniden o sert hâline bürünürken bir kez daha hata yaptığımı fark edip geri çekilmek istedim. Üstüne gidip onu zorlamak, mantıksız bir hareket olurdu. Bunu neden ısrarla yapıp durduğumu anlamıyordum.

"Dün de belirttiğim gibi bugün dönmemiz gerekiyor. Biletlerimiz çoktan revize edildi. Önemli işlerim söz konusu. Yani üzgünüm." *Gerçekten üzgün müydü acaba? Yoksa profesyonel bir şekilde rol mü yapıyordu?*

Daha fazla üstelemek ya da cevap vermek gereksiniminde bile bulunmadım çünkü inatçı tavrı ve fevriliği oldukça sinir bozucuydu. Eminim ki dünya üzerindeki tek iş kadını o değildi fakat bir şekilde beni reddetmekten zevk alıyordu.

Arkadaşı Zeynep, oturduğu koltuktan kalkarak yanımıza geldiğinde Jasmin'e kendi dillerinde bir şeyler mırıldandı. Söyledikle-

rinden hiçbir şey anlamadım ama Zeynep her ne söylediyse bu Jasmin'in daha çok sinirlenmesine ve suratının düşmesine sebep oldu.

"Hadi ama Yasemin! Oğlumun kalbini kırma."

Diğer çalışanlar bulunduğumuz toplantı odasından yavaşça çıkarken odada benimle birlikte kalanların başı, kapı tarafına doğru çevrildi. Babam, tıpkı Jack'in söylediği gibi toplantının sonunda ortaya çıkmıştı. *Fakat asıl tuhaf olan, benim bir türlü telaffuz edemediğim bu inatçı kadının ismini nasıl olup da kusursuz bir şekilde söyleyebildiğiydi...*

Babam odaya ağır adımlarla girdiğinde, dünden bu yana neredeyse hiç güldüğünü görmediğim kadının yüzündeki o sert ifade tamamen yok olmuş, yerini içten ve canlı bir gülümsemeye bırakmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak, onun nefes kesen gülüşünü izlerken babama doğru ilerlemiş ve ben daha neler olduğunu idrak edemeden babamla kucaklaşmışlardı.

"Bay Ivanov, sizi kırmayı hiç istemem ama zaten yeni seyahatten döndük. Bir tatille daha baş edemeyiz."

Babamla oldukça kibar ve düşünceli bir şekilde konuşurken masada sözleşmeyi imzalayan o sert kadınla karşımdaki kadının aynı kişi olduğuyla ilgili şüpheye düştüm. Jasmin, sergilediği değişken davranışlarıyla beni sürekli şaşırtmayı başarıyordu.

"İtiraz kabul etmiyorum," derken babam doğrudan bana bakmış, bir de üstüne göz kırpmıştı. *Bu nasıl bir işaretti böyle? Bütün bunları yapabilenin ben olması gerekmez miydi?*

"Ama..." Jasmin bir kez daha ağzını açıp itiraz etmek üzereyken araya bu kez Zeynep girdi ve onun sözünün devamını getirmesini engelledi.

"Yasemin'e aldırmayın, Bay Ivanov. Aslında Rusya'yı gezip keşfetmeyi ikimiz de çok istiyoruz. İş bahane çünkü hiçbir işi yok. Ayrıca ağabeyim Birkan, onu gayet iyi idare edebiliyor."

"Ama Zeynep, tatilden yeni döndük."

"Bu başka bir tatil yapmayacağımız anlamına gelmiyor. Hem hiç görmediğimiz bir ülkede gezmek oldukça eğlenceli olabilir."

Zeynep, büyük bir zevkle arkadaşını oyun dışı ederken Jasmin ise çatılan kaşlarıyla onu izliyor ve Zeynep'e kızgın bakışlarını göndermeyi ihmal etmiyordu.

"Arkadaşın bu kadar gönüllüyken sen ne diyorsun, Yasemin?"

Babamın sorduğu soruyla ela gözleri, odadaki herkesin yüzünde gezinip sonunda benimkileri buldu. Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü ve çektiği nefesi dışarı bıraktı. *Yoksa... Pes mi ediyordu?*

"Pekâlâ, servisler kimden?"

Her şey tam da düşündüğüm gibi gerçekleşmiş ve Jasmin, yenilgisini kabul ederek iki elini de havaya kaldırarak teslim olmuştu. Elimi, kimsenin görmeyeceği bir şekilde ve bir zafer edasıyla yumruk yaparak sıktım. Fakat işin garip tarafı bütün bunları ben değil, yine babam başarmıştı. Tabii Zeynep'in ısrar ederek Jasmin'i köşeye sıkıştırması da her şeyi tetiklemişti.

Gözlerimi teşekkür etmek istercesine Zeynep'e çevirdiğimde dudakları ukala bir şekilde kıvrılmış ve bana göz kırpmıştı. *Ah, hayır! Hayır, hayır. Bu olamaz! Olmamalı...*

Zihnime ansızın yerleşenlerle Zeynep'in beni yanlış anlayabileceğini düşündüm çünkü istediğim kadın o değildi. İnatçı ve huysuz arkadaşıydı. Üstelik Jack'in yumruğunun tadına bakmayı da hiç istemiyordum. Şimdilik Zeynep meselesini rafa kaldırıp sonra halletmeyi kendime salık verdim. Ağır adımlarla babamın yanına gittim ve bu anın, Jasmin'in pes edişinin tadını çıkarmak istedim.

Bakışlarımı doğrudan karşımdaki kadına diktiğimde yüzündeki tatlı gülümsemenin yok olup gittiğine ve yine aynı sertliğe büründüğüne şahit oldum. Onu daha da sinir etmek istercesine kaşlarımı, *"Gördün mü? Bir süre birlikte vakit geçireceğiz,"* dercesine havaya kaldırdığımda gözlerini benden kaçırdı ve başka bir tarafa doğru bakmaya başladı. Ve ben, bir kez daha onun kusursuzluğunu incelerken buldum kendimi.

Uzun kirpiklerinin arasından bana kaçamak bir bakış attığında ela gözlerinde bu kez hırçınlığa rastlamadım. Aksine, yenilgisiyle alay eder gibi küçük, hiç belli olmayacak bir tebessüm yayıldı dudaklarına. O minik tebessüm, içimde bir yerlerde adını koyamadı-

ğım bir kıpırtının oluşmasına sebep oldu. Bundan sonra ne olacaktı bilmiyordum ama bu kadını elde etmeden ülkesine göndermeyi düşünmüyordum. Onun duymayacağını bilsem de zihnimden sessizce fısıldadım kendime:

Hadi bakalım, Andreas... Belki de oltayı bu kez doğru balığa takmanın zamanı gelmiştir.

4. BÖLÜM

♪ *Aquilo - Who Are You*

Zaman, kum saatinin içine sıkışmış kum taneleriydi ve yeni bir güne doğup kavuşmak için öyle hızlı bir şekilde akıp gidiyordu ki koca iki günün nasıl geçtiğini anlayamadım. Kendimi bir dönem filminin içinde, oklarını sırtına alan şövalye gibi hissediyordum. Sırtımdaki okları elimdeki yayıma geçirip, zalim ama bir o kadar da kusursuz bir güzelliğe sahip Jasmin'e ulaştırmayı hedeflerken, kuşandığı zırhına çarpan oklar bana her yeri kasıp kavuran bir fırtınayla geri dönüyordu. Bana savaş açan bu acımasız fırtına karşısında paramparça bir hâldeydim.

İhalenin yenilendiği ve imzaların küçük tebessümlerle atıldığı toplantının üzerinden iki gün geçti. Bu iki gün boyunca gözlerimin de ilgimin de tek odağı *o* olmasına rağmen elim her defasında boş döndüm. *Kısa, soğuk cevaplar; gülümsemesini asla bahşetmediği dakikalar, gözlerini kaçırdığı anlar ve birçoğu...* Bu Türk kadını tahmin edemeyeceğim kadar zor bir kişiliğe sahipti ve ben, inatla ona ilerlemekten vazgeçmezken beni her hareketiyle itmesini umursamıyordum. Fakat doğru anı bir türlü bulamıyor ve gerçek bir plan hazırlayamıyordum. *Bu yüzden de onun için sebepsizce savaşmak isteyen Andreas'ı ortaya çıkaramıyordum.*

Geçen bu iki gün boyunca, herkesten olabildiğince uzak durmaya çalışarak bir köşede sessizce düşünmeme rağmen onun ilgisini çekebilecek hiçbir şey bulamadığım için aklımı kaçıracaktım. Düşünüyordum ama bir türlü çözüm bulamıyordum. İlk defa bir kadını elde etmek için gerçekten zorlandığımı hissediyordum. *Çünkü ilk*

defa, bir kadını ben elde etmek istiyordum. O bana kendi ayaklarıyla gelmiyordu. Hayatımda ilk defa, peşinde koşulan biri olmamak tökezlememe neden oluyordu.

Gözlerimi her kapattığımda hayalimde canlanan sert bakışlar, beni savunmasız bırakıyordu. Ela, insanı içine hapseden umursamaz bakışlar aklımı dağıtıyor ve beni bir mıknatıs gibi ona daha çok çekiyordu. Ona nasıl ulaşacağımı çözemiyor, bana bir türlü dönmeyen küçük bir işarete bile tutunamıyordum. Açıkçası olayların bu şekilde ilerleyeceğini asla düşünmemiştim. Cazibemin onun karşısında etkili olacağını düşünerek büyük bir hata yaptım. Ters giden ve beni oldukça huzursuz eden bir şeyler vardı ama işleri nasıl düzelteceğimi, nasıl yoluna koyacağımı bilmiyordum.

Toplantının gerçekleştiği gün, Jasmin ve arkadaşı Zeynep'in çok yorgun olabileceklerini düşünerek bir süre onları rahatsız etmeden otelde dinlenmelerine izin verdik. Ardından kadınsal ihtiyaçları olacaklarını varsayarak aynı günün akşamüstü alışverişe çıkardık. Ne kadar süre Moskova'da kalacaklarını bilmediğimiz için Jack'le birlikte böylesine bir durumun onlar için faydalı olabileceğini düşündük. Ertesi gün, yani dün ise asıl gezintimize başladık.

Jack'in hazırlamış olduğu ajandayla Moskova'nın bilindik ve önemli tarihî mekânlarını gezmek istedik. İlk durağımız, oldukça bilgili rehberlerin de bize eşlik etmesiyle, şehrin âdeta bir başyapıtı sayılan ve bir taraftan da siyasi bir anlam taşıyan, Moskova Nehri'nin kuzey yakasındaki Borovitsky Tepesi'ni kaplamış Kremlin Sarayı oldu. Bir zamanlar Ortodoks kilisesinin merkezi konumunda olan sarayın, yalnızca müzeleri ve çan kuleleri ziyaret edilebiliyordu. Toplam uzunluğu iki kilometreyi aşan ve etrafı savunma duvarları ile çevrili olan sarayı Jasmin ve Zeynep büyük bir ilgiyle gezdiler. Rehberler sayesinde birçok tarihî bilgi edinip bolca fotoğraf çektiler.

Vaktimizin çoğu kısmını sarayın içindeki müzelerde geçirdikten sonra geriye kalan zamanda sarayın hemen yanında bulunan Büyük Ivan Çan Kulesi'ni ziyaret ettik. İki altın kubbesi ve içinde yirmi bir tane çanı bulunan ihtişamlı kuleyi gezerken Jasmin ve Zeynep, bir çılgınlık yapmak ve kulenin içindeki yüz otuz yedi basamaklı merdiveni çıkarak şehre tepeden bakmak istediklerini söylediler. Başta bunu yapmalarına izin vermek istemedim. Ama ikisi de küçük

çocuklar gibi birbiriyle inatlaşıp, yarışarak nefes nefese kulenin en tepesine çıktılar. Jack ve ben de mecburi olarak peşlerine takılmak zorunda kaldık.

Açık ve berrak hava sayesinde Kremlin'in çevresini sanki ayaklarının altındaymış gibi izlerken Jasmin, kendi ülkesinde de buna benzer bir kulenin olduğunu ve onun da en tepesine çıkıldığında İstanbul'un bütün güzelliklerinin görüldüğünü dile getirdi. Büyük bir hayranlık ve ilgiyle bana bunu söylediğinde yüzünde ilk kez gerginliğe ya da havalı bakışlara rastlamadım. Sanki kısa bir süreliğine de olsa bana gerçek, samimi Jasmin'i gösterdi ama bu zaten sadece birkaç saniye sürdü. Ardından yine o aksi ve dikbaşlı kadın hâllerine büründü.

Jasmin ve Zeynep'in ilk günden çok yorulduklarını düşünerek Büyük Ivan Çan Kulesi'nden çıkar çıkmaz onları oldukça şık bir restoranda akşam yemeğine götürüp ardından otele bırakmak istedik. Fakat akşamın serin havası ve geç saatlerine rağmen Jasmin'in isteği üzerine bir süre daha Kızıl Meydan'da gezindik.

Dün akşam, Kızıl Meydan'ı gezdiğimiz sırada, Zeynep ve Jack birbirlerine öfke dolu bakışlar atarken sessizliğin içinden gizlice Jasmin'i izledim. Arkadaşına ayak uydurarak o da bir süre sessizliğini korumayı sürdürdü ama Kızıl Meydan'a olan bakışları hep ilgi doluydu. Bir ara kalabalığın içinden ayrılarak Aziz Vasil Katedrali'ne doğru ilerledi. Jack ve Zeynep, kendi aralarında inatlaşmayı sürdürürken Jasmin sadece sessizce, renkli kubbeleri olan ve bir masal diyarını anımsatan büyüleyici katedrali izledi. O kadar ilgi ve merak dolu bakmıştı ki o anı aklımdan silip atamıyordum. Hatta telefonuyla birkaç fotoğraf çektiğini bile hatırlıyordum. Aslında bir ara yanına yaklaşıp ona, katedralle birlikte fotoğrafını çekmeyi teklif edecektim ama sonrasında ne olduğunu anlayamadığım bir çekimserlik hâkim oldu üzerime ve kendimde ona doğru adım atacak cesareti bulamadım. Bir bakımdan manzarasını bölüp rahatsız da etmek istemedim. Şehrin tam merkezinde yer almasına rağmen neden ilk olarak orayı ziyaret etmediğimizi anlamıyordum ama zaten Jack'in hazırlamış olduğu listeye göre hareket ediyorduk ve ben, sesimi çıkarıp itiraz bile etmiyordum.

Tüm bu geçen zaman boyunca aklıma kazınan şeyler sadece bunlardan ibaret değildi. Gezinti boyunca Jasmin sessizliğini koruyup, benden sürekli bakışlarını kaçırırken arkadaşı Zeynep de bana bir o kadar samimiyetle yaklaştı. Hatta dün etrafı, tüm gün boyunca koluma girerek gezdi. Fakat bu yakınlık beni gittikçe daha çok tedirgin etmeye başlıyordu. Zeynep de tıpkı Jasmin gibi oldukça çekici bir kadındı ama onun bana sergilediği bu yakın tavrın asıl nedeninin Jack'ten kaynaklandığını düşünüyordum. Çünkü Zeynep bana her yaklaştığında, gülümsemesini her bahşettiğinde, Jack bizi burnundan soluyormuş gibi izliyor ve yumruğunu her an yüzüme geçirecekmiş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Fakat tüm bunların suçlusu ya da sorumlusu ben değildim. Zeynep'e karşı hiçbir yakınlık sergilemiyor olsam da bir misafir olduğu gerçeğiyle ona sadece kibar davranmaya çalışıyordum.

Tüm bu olanları bir kenara bırakırsam, bugün *onu* hiç görmedim. Tuhaf bir şekilde onu görmediğim için kendimi huzursuz hissederken, masa başında boş boş oturup zaman geçirmeye çalıştım. Akşamüstüne kadar şirketten başka bir yere çıkmayarak, biriken dosyaları inceleyip gerekli imzaları attım. Babam bu çalışkan hâllerimi görse muhtemelen çok şaşırırdı çünkü şirkette ilk defa bu kadar uzun süre vakit geçiriyordum. Bunun sebebi ise düşünmeye gerçekten ihtiyacım olmasıydı. Fakat ne geçen süre ne de düşündüğüm şeyler bana yardımcı oluyordu. İçimdeki bu tuhaf kaybolmuşluk hissini yok edemiyordum.

Aklıma mantıklı hiçbir fikir ilişmezken asistanım Svetlana'dan aldığım iyi haberlerle biraz olsun rahatlamaya çalıştım. Svetlana, Olga'nın ortalıklarda görünmediğini ve bu sabah telefon ederek şirketteki çıkışını onayladığını dile getirdi. Takındığı ısrarcı tavırlardan sonra bu kadar kolay kabullenip pes edeceğini düşünmezdim ama Olga'yla ilgili durumun bu şekilde yoluna girmiş olmasından son derece memnundum.

Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi omuzlarımı düşürerek arabamı Jasmin'in bulunduğu otelin önüne park ettiğimde, bir süre oturduğum direksiyon koltuğundan kalkamadım. İki gün boyunca düşünmeme rağmen konuşacak hiçbir şey bulamadığım gibi şimdi onun karşısına çıkmaya cesaret de edemiyordum. Yüzündeki ilgisiz, umursamaz, soğuk bakışları gördüğümde yine her şeyin istediğim

gibi gitmeyeceğini biliyordum ama buraya kadar gelmişken bir ahmak gibi korkup kaçmak olmazdı.

Arabamın motorunu kapattıktan sonra yanımdaki diğer koltuğun üstüne atmış olduğum cep telefonumu alıp Jack'i aradım. Muhtemelen o da oteldeydi çünkü iki gün boyunca onlarla zaten hep Jack ilgilenmiş ve misafirlerimizi bir an olsun yalnız bırakmamıştı. Hatta oldukça *özel* bir şekilde ilgilenmişti.

Telefon, ikinci çalışında açıldıktan sonra arkadan daha önce hiç işitmediğim bir kahkaha sesine şahit oldum. Daha çok Jasmin'in sesine benziyordu ama çıkaramıyordum. Zeynep de olabilirdi. Yine de bana gerçekten gülümseyeceği anların hayalini kurarak kendi kendime aptalca sırıttım.

"Neredesiniz?"

"Lobideyiz."

Jack, beni yanıltmadı. Yine onlarla birlikteydi. Birazdan yanlarına geleceğimin bilgisini vererek telefonu kapattım. Boğazımı temizlemeye çalışıp dikiz aynasından saçlarımı kontrol ettim. Ellerimle koyu kahverengi saçlarımı hafif bir şekilde düzelttikten sonra üzerimdeki ceketi çıkardım ve diğer koltuğa bıraktım. Torpidoyu açıp her zaman yedekte bulundurduğum parfümünden birkaç kez boynuma doğru sıktım. Sonra derin bir nefes alıp beyaz gömleğimin yakalarını düzelttim. Onların yanına gitmek için hazır mıydım, bilmiyordum ama o kadının soğuk inadını bir kez daha tatmaya hiç hazır değildim.

Oturduğum koltukta daha fazla kuruntulara kapılmak istemediğim için arabadan inip vakit kaybetmeden otelin girişine doğru ilerledim. Kapıdaki ve resepsiyondaki görevliler geldiğimi görür görmez yanıma yaklaşıp kibarca, bir ihtiyacım olup olmadığını sordular. Onları nezaketle geri çevirdikten sonra ağır adımlarla yürümeyi sürdürdüm. Jack'in bahsettiği lobiye doğru ilerlediğimde onun güzelliği karşısında bir kez daha nefesimin tutulduğunu hissederek duraksamak zorunda kaldım.

Üzerindeki zümrüt yeşili bluzunun hafif göğüs dekoltesiyle ve altındaki siyah, dar kot pantolonuyla oldukça sportif ama bir o ka-

dar da çekici görünüyordu. Gür, dalgalı saçları bugün dümdüzdü ve onu olduğundan çok daha genç gösteriyordu. Yirmi yedi yaşında bir iş kadınına değil de on sekiz yaşındaki bir genç kıza benziyordu. *Yaşının yirmi yedi olduğunu da onunla ilgili yaptığım internet araştırmaları sonucunda öğrendim.*

Bluzuyla uyum içinde olan ela gözlerindeki sarmaşıklar büyük bir sevecenlikle parlarken Jack'e bahşettiği, dudaklarındaki o zarif, içten gülümsemeyi görmemle sert bir duvara çarptığımı hissettim. O duvar öyle yüksekti ki üzerinden kolayca atlayamıyor ya da onu yıkıp geçemiyordum. Çünkü o duvar Jasmin'in benliğinin ta kendisiydi ve zaman geçtikçe onun büyüsüne kapılmaktan kendimi alamadığım gibi ona ulaşabileceğim küçücük bir işarete bile rastlayamıyordum. *Belki de her zamanki çapkın, umursamaz Andreas olarak hayatıma devam etmeli ve bu durumun peşini artık bırakmalıydım.*

Kendi kendime aldığım ani kararla dudaklarıma çapkın bir gülümseme yerleştirdim, adımlarımı ağır atmaya son vererek hızlandırdım. Hemen yanı başlarında ayakta dikilmeye başladığımda Jasmin'in suratındaki o canlı gülümseme hızla söndü ve sırtını oturduğu kadife koltuğa iyice yaslayarak omuzlarını dikleştirdi. Değişen tavrına karşılık gözlerimi devirmek istesem de bu isteğimi bastırıp Jack'in yanındaki tekli boş koltuğa oturdum. Fakat gelişimle oluşan derin sessizlik beni rahatsız etmeye yetti. Kendimi burada fazlalık gibi hissetmeye başladım.

"Neden sustunuz? Gayet güzel eğleniyordunuz. Devam edebilirsiniz."

Ansızın hissettiğim öfkeyle oldukça imalı bir tavırla konuştuğumda Jasmin'in hemen yanında üzerindeki eşofmanlarla birlikte oturan Zeynep, kıkırdayarak bana karşılık verdi. Jasmin, arkadaşının tepkisine karşılık sinirli bakışlarını göndermekten çekinmezken Jack'in gözleri ise daha çok bana karşı, *yapma ama* dercesine bakıyordu. Jasmin'e olan ilgimin de sürekli geri tepildiğimin de gayet farkındaydı ama bana hiçbir şekilde yardım eli uzatmıyor ve bunu, benim tek başıma halletmem gerektiğini söylüyordu. En azından nasıl tek başıma halletmem gerektiği konusunda yardımcı olabilirdi ama bunu bile yapmaya yanaşmıyordu.

"Sen bunlara aldırma. İkisi de yine sıkıcı iş konuşmalarını yapıyorlardı."

Zeynep'in alaylı, sevecen tavrına karşılık basit bir tebessüm gönderirken Jasmin ve Jack, onun söylediğine karşı umursamaz bir tavır takındılar. Ortamdaki fazlalığın hâlâ ben olduğumu düşündüğümde buradan geldiğim gibi gitmek istedim çünkü Jasmin'in bu soğuk, kendini beğenmiş hâllerine daha fazla katlanabileceğimi zannetmiyordum. Tahammül sınırlarıma ulaşmak üzereydim. Oturduğum koltuktan kalkmak ve buradan gitmek istediğim sırada Jack'in benimle konuşmasıyla bu isteğimi bir süre ertelemek zorunda kaldım.

"Şehrin tarihî yerlerini gezmeyi şimdilik erteleyebiliriz bence. Önümüzde gezeceğimiz daha çok yer var. Bu güzel kadınları bu gece şirketin gece kulübüne götürmek istiyorum. Ne dersin?"

Aslında Jack'in ortaya attığı fikir oldukça cazipti ama misafirlerimizin oraya gidip gitmemeleri konusunda kararsızdım. Eğlence konusunda Jack ve benim yollarımız ayrılıyordu. Ben daha çok sarhoş olup sızabileceğim mekânları tercih ederken o ise eğlenceli, dansın ve müziğin yüksek seste olduğu yerleri tercih ediyordu.

Bahsettiği şirketin kulübü şehir merkezindeydi ama benim açımdan oldukça tehlike oluşturuyordu. Çünkü geceyi birlikte geçirdiğim kadınların çoğuyla, Jack'in bahsettiği mekânda karşılaşırdık ve etraftan tanıdık birilerin çıkıp aptalca bir şeyler söyleme risklerini göze alamazdım. Fakat tüm bu gergin ve sıkıcı ortamın da bir şekilde yumuşamaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden Jack'in sunmuş olduğu teklif karşısında sadece başımı sallayıp onaylamakla yetindim.

"İyi fikir. Biraz eğlence herkese iyi gelebilir. Gerginliği üzerimizden alır, rahatlarız."

Zeynep, tıpkı biraz önceki gibi bir kez daha kıkırdadığında bu kez Jack de ona eşlik etti. Ortaya attığım lafın kime olduğunun ikisi de gayet farkındaydı. Jasmin, tek kaşını kaldırarak bana daha çok, *ne demek istiyorsun* der gibi bakışlar gönderirken sadece omuz silktim. Buna karşılık gözlerini hızla üzerimden kaçırarak Zeynep'le kendi aralarında, anlamadığım dillerini konuşmaya başladılar.

"Şuna yüz verip durma."

"Sen de adama karşı biraz daha kibar olmaya çalış o zaman."

Hiçbir şey anlamadığım gibi Jack de bana yardımcı olabilecek hiçbir şey yapmıyordu. Zaten böyle bir durumun içindeyken ondan yardım beklemem saçmalıktı. *Türkçe bildiğini zannetmiyordum.* Jasmin'in oldukça sinir bozucu olan bu soğuk hâllerine daha fazla dayanamayacaktım. Misafirimiz olduğu için nazik yaklaşmaya çalışıyordum ama her defasında geri tepilip katı bir karşılık almak beni sinirlendiriyordu.

Oturduğum koltuktan hızla kalkarak, arkamı dönüp otelden gitmek için harekete geçtiğim sırada Jack'in yeniden benimle konuşmasıyla gitme isteğim bir kez daha başarısızlıkla sonuçlandı.

"Nereye gidiyorsun?" *Rahat bir nefes almaya...*

Sorusu karşısında, tuttuğum nefesi omuzlarımı düşürerek bıkkınlıkla dışarı bırakırken Jasmin'deki yoğun ilgisizlik öfkelenmeme ve buradan gitmek için bahane bulmama yetiyordu.

"Ofiste birkaç işim var. Onları halledeceğim."

Cevabıma karşılık Jack'in kaşları büyük bir şaşkınlıkla havaya kalkarken bana hiç de inanmadığına dair bakışlar attı. Yalan söylediğimin ben de farkındaydım. Şirketten yeni çıkmıştım ve tekrar oraya gitmeyi hiç düşünmüyordum ama burada kalıp sinirlerime daha fazla hâkim olabileceğimi de zannetmiyordum.

"Bay Çalışkan, bizimle kalıyor ve hiçbir yere gitmiyorsun. Bu kadar iş, sence de fazla değil mi?"

Zeynep, şirin bir ifadeyle ilgisini bir kez daha bana karşı göstermekten çekinmezken yüzümdeki asık ifade biraz da olsa silinmişti ama bu, yine de gitmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Sen bu saatlerde çalışmaktan nefret edersin, Andreas. Üstelik şimdi şirketten geldin. Kal, lütfen," diyerek Jack de ısrar ettiğinde bakışlarım doğrudan onun oturduğu tarafa çevrildi. *Zeynep ve Jack'in değil, onun bir şeyler söylemesini istiyordum.*

Eline aldığı fincanından kahvesini yudumlarken başı hafifçe yukarı doğru kalktı ve ela gözleri gözlerime değdi. İkna edici bir şeyler söylemesini umarken, o sadece omuzlarını dikleştirip boşta

kalan eliyle saçlarını geriye doğru attı. Üzerindeki yoğun bakışları fark ettiğinde hepimizin gözlerinin içine tek tek baktı ama beni yine umursamamayı tercih etti.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsunuz? Eğer işleri varsa bırakın gitsin."

Oldukça kayıtsız bir şekilde konuştuğunda şansımın onun karşısında hiçbir şekilde yaver gitmeyeceğini tam anlamıyla aklıma kazıdım. İnatçı ve bir o kadar da küstah bir tavrı vardı ve bu, beni çıldırtmak üzereydi.

"Size iyi eğlenceler," derken ses tonum oldukça sert çıkarak onun bulunduğu tarafa yöneldi. Tepki dahi vermeden fincanındaki kahveyi yudumlamaya devam ettiğinde burada fazlalık konumunda daha fazla yer almak istemedim.

Oldukça hızlı adımlarla lobiden ayrılıp resepsiyondaki çalışanlara hiçbir şey demeden otelden çıktığımda kendimi doğrudan arabamın direksiyon koltuğuna attım. Zaman bile kaybetmeden motoru çalıştırdığımda bedenimde yükselen adrenalinden dolayı bir hata yapmaktan korkuyordum ama öfkem öyle taze ve sıcaktı ki artık ne yapacağımı gerçekten kestiremiyordum. Daha öncesinde bu kadar sinirlendiğimi, birinin beni bu kadar çıldırttığını hatırlamıyordum. O kadar kızgındım ki birkaç kez direksiyonu yumruklamayı bile aklımdan geçirdim ama ellerime engel olup otelden uzaklaşmak daha mantıklı bir fikirdi. *Tanrı aşkına! Bu kadarı da çok fazlaydı! Neyin inadıydı bu? Bu kadın kendini ne zannediyordu? Dünyanın onun etrafında döndüğünü ve sürekli onun peşinde koşacağımı mı düşünüyordu?* Eğer öyle düşünüyorsa büyük bir yanılgıya uğrayacaktı.

Bu gece o kulübe gitmeyecek ve daireme dönecektim. Sıcacık yatağımda başka bir kadınla ve hatta Olga'yla oldukça ateşli birkaç saat geçirmem artık şarttı. Buna ihtiyacım vardı. Ben böyle bir adamdım. Böyle bir hayatım vardı. Sadece bedenlerin konuştuğu tek gecelik zevkler benim ilgi alanımdı. Hayatımın hiçbir anında bir kadının peşinde kuyruk olmadım ve bu saatten sonra da olmayı düşünmüyordum. Yıllardır bu şekilde yaşıyordum ve buna artık oldukça alışmıştım.

Öyleyse neden şimdi bir kadının aksiliği, huysuzluğu beni bu kadar rahatsız ediyordu ki? Neden bu kadar inatçıydı? Neden bu kadar ilgi-

sizdi? Neden bu kadar vurdumduymaz ve umursamazdı? Ve her şeyden öte neden bu tavırları beni bu kadar esir alıyordu ve onu düşünmekten bir türlü vazgeçemiyordum?

Jasmin'in o kusursuz, güzel yüzünün arkasında bambaşka birinin yattığına emindim. Sadece neden bana o içten yüzünü göstermediğini anlayamıyordum. Elbette yalvarmasını ya da ısrar etmesini beklemiyordum ama bu patavatsız muameleyi de hak etmiyordum. Bir ricadan, küçük bir tebessümden kimseye zarar gelmezdi ama şu iki gün boyunca bu kadında bunların hiçbirine rastlayamamıştım. Görünen o ki Jasmin, sadece kendi kuralları ve bildikleriyle yaşayan bir kadındı ve benim o kadına ulaşmam gerçekten imkânsızdı.

"Bay Ivanov? Geldik efendim."

Yardımcım Sergey'in bana seslenmesiyle şirkete bağlı olan gece kulübünün önünde durduğumuzu fark ettim. *Kendime verdiğim sözleri tutamamaktan nefret ediyordum!* İşittiklerimle gözlerimi devirirken arka koltuğun diğer tarafına bıraktığım ceketi alıp havanın soğuk esintisine karşılık üzerime geçirdim.

Otelden ayrıldıktan sonra doğrudan daireme giderek üstümü bile değiştirme zahmetine girmeden kendimi ergenler gibi yatağa atıp uyumaya çalıştım. Bunun biraz olsun bana iyi geleceğini düşündüm. Üstelik sinirden oldukça gerilen bedenime rağmen bunu yanımda hiçbir kadın olmadan yaptım fakat ne yaparsam yapayım hiçbir şey içimdeki öfkeyi dindiremedi. Bir şeyleri yıkıp dağıtmak istiyordum ama bir taraftan da sürekli kendime sakin kalmam gerektiğini hatırlatıyordum. *Bu geçici bir süreydi ve Jasmin ülkesine döndüğünde ben de eski hâllerime geri dönecektim. Tüm bu saçmalık da son bulacaktı.* Yine de geçen saatler boyunca elim sürekli telefona gitti ve eskiden takıldığım kadınlardan birini aramamak için çok direndim ama bu kez kendime de aletime de hâkim olmayı başardım. Aklımdaki tüm o kirli düşünceleri yok sayarak öfkemi başka bir kadından çıkarmak istemedim.

Saat ilerledikçe, olanlardan uzaklaşıp aklımı toparlamak isterken Jack'ten sürekli gelen telefonlardan dolayı bu daha da zor bir hâle geldi. Sırf bu yüzden araba kullanamayacağımı düşünerek yardımcım Sergey'i aradım ve beni gece kulübüne bırakmasını istedim. *Jack'in yakamı rahat bırakmak gibi bir niyeti yoktu çünkü.* Ne olursa olsun o inatçı kadın, bizim özel misafirimizdi ve ben her şeye rağmen yine de saygılı ve kibar bir şekilde yaklaşmayı sürdürecektim. *Ya da sadece kendimle yüzleşmek için onun karşısına çıkacaktım.*

Aslında kulübe girip eğlenmek ve her şeyi akışına bırakmak istiyordum. Belki de bütün geceyi başka bir kadının kollarında bile geçirebilirdim ama Jasmin'in benimle asla ilgilenmediğini belli eden bakışlarını ve varlığını hatırladığımda bu isteğimin hiç gerçekleşmeyeceğini anladım. Tek yapmam gereken bir aksilik yaşamadan bu geceyi atlatmaktı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra daha fazla oyalanmadan kapı koluna uzandım.

"Bıraktığın için teşekkürler, Sergey," diye mırıldandıktan sonra arabadan inip gömleğimin üst düğmelerinden birkaçını açtım. Oldukça sıkıcı geçecek dakikalar için şimdiden kendimi hazırlamaya çalışıyordum.

Her tarafından neon ışıkların yansıdığı kulübün içine adım atmadan önce kapıdaki korumalara Olga'nın veya tanıdık başka birilerinin gün içinde buraya uğrayıp uğramadığını sordum. Şirketteki çoğu çalışan, yorgunluğunu burada atarak vakit geçirdiği için korumalar da gelen kişileri artık tanıyorlardı. Cevapların olumsuz olduğunu işitmek beni rahatlatırken yavaş adımlarla yoluma devam ettim. Dans ederek iyice birbirine yapışmış olan çiftlerin arasından sıyrıldıktan sonra sonunda *onları* görebildim. Büyük, daire bir cam masanın çevresindeki deri koltuklarda oturuyor; Zeynep'in Jack'e attığı soğuk bakışlar eşliğinde içkilerini yudumluyorlardı.

Göz bebeklerim zaman kaybetmeden Jasmin'i bulduğunda birden adım atmayı bıraktım çünkü karşımdaki manzara çok tehlikeli ve sarsıcıydı. Kalbim ritmini kaybederek büyük bir heyecanla atmaya başladığında gözlerimi onun üzerinden bir türlü çekemedim. Neon ışıkların sürekli değişen renkleri güzel yüzünü aydınlatırken üstündeki ince askılı, siyah elbisesi diz kapaklarının biraz üstünde

bitiyordu. Askılarından dolayı köprücük kemikleri ve uzun boynu ortaya çıkmıştı, oldukça kadınsı ve kışkırtıcı görünüyordu. Altındaki ince, yüksek topuklu ayakkabıları ve düzleştirmiş olduğu saçlarıyla gerçekten çok çekiciydi. Kulağındaki küçük, siyah küpelerin ışıltısı zarafetini daha da artırmış; mümkün olabilirmiş gibi onu daha da kusursuz göstermişti. *Tanrım! Karşımdaki bu ihtişam beni de arzularımı da zorlamaya fazlasıyla yetiyordu.* Sırf şu sürdürdüğü katı inadına karşılık onu yatağıma bağlamak, adım dudaklarından haykırırcasına dökülene dek bana sergilediği her inatçı tavrın acısını çıkarmak istiyordum. *Kahretsin! Kendine koyduğun kuralı sakın unutma. Sapkın düşüncelerinden derhâl uzaklaş. O kadını yatağa atma fikrini zihninden söküp at!*

Dudaklarındaki utangaç gülümsemeyle Jack'e bir şeyler mırıldanırken, etrafa şöyle bir göz atıp onun bu kusursuzluğunun farkında olan tek kişinin ben olmadığımı anladım. Yakın masalarda iyice yayılarak oturan orta yaşlı ya da benim yaşımdaki adamların da Jasmin'i aç bakışlarla süzdüğünü fark ettiğimde sinirlenmeme engel olamadım. Dişlerim rahatsız edici bir şekilde birbirine çarparken çenem kasıldı. Anlaşılan onu yatağa atmak isteyen tek kişi ben değildim. Bu düşünce bile kaskatı kesilmeme, pantolonumun cebinin içindeki ellerimin yumruk olmasına neden oluyordu. Fakat iki gündür bana karşı sergilenen aksi davranışlardan sonra karşımdaki açgözlü adamların Jasmin konusunda hiç şanslarının olmadığını bilmek beni rahatlatıyordu. Bu yüzden canımı sıkan o iğrenç bakışları yok sayarak onların bulunduğu tarafa doğru ilerlemeye devam ettim.

Bakışlarımı bir an olsun Jasmin'in üzerinden çekmeden elbisesinden dolayı açıkta kalan kusursuz, buğday rengindeki tenini gözlerimle yemeyi sürdürürken varlığımı fark eden Zeynep, oturduğu koltuktan hızla kalkarak bana doğru yaklaştı. Zihnimde kurduğum hayallerimden çabucak kurtulmaya çalışarak bana yaklaşan Zeynep'e küçük bir tebessüm bahşedip onu da baştan aşağı inceledim. Üzerindeki dar, yırtık kot pantolonu, askılı, siyah büstiyeri ve altındaki ince topuklu ayakkabılarıyla oldukça çekici görünüyordu. Uzun, koyu kahverengi saçları ise tıpkı onu havalimanında gördüğüm ilk andaki gibi atkuyruğu bağlanmıştı. Onlarla geçirdiğim iki günden sonra anladığım kadarıyla Zeynep'in Jasmin'e göre daha rahat bir giyim tarzı

vardı ve giydiklerini kendine gerçekten yakıştırıyordu. Güzelliğiyle o da bulunduğumuz mekânda oldukça dikkat çekiyordu fakat ben yine de gözlerimi *onun* üzerinden çekemiyordum.

"Sonunda Bay Çalışkan aramıza katıldı!"

Etrafta yankılanan yüksek sesli müzikten dolayı kulağıma doğru bağırarak yanaklarımı öptü Zeynep. Ona kibarca yaklaşarak, yüzümdeki tebessümü eksiltmezken Jasmin'in bize doğrulttuğu keskin bakışlarından dolayı hızla Zeynep'ten uzaklaştım.

"Sonunda geldin, ahbap!" Jack de oturduğu yerden kalkarak, normal bir Amerikalı edasıyla omzunu benim omzumla tokuştururken aslında bana yer vermekte olduğunu fark ettim. Jack, göz kırparak tekli koltuğa geçerken başıyla Jasmin'in yanına oturmamı işaret etti.

Boğazımı temizleyerek, temkinli adımlarla ona doğru yaklaşırken gözlerimi bir türlü üzerinden alamıyordum. Bu gece çok daha farklı bir güzelliğe sahipti. Üzerindeki kısacık siyah elbisesiyle normal hâlinden çok daha seksiydi.

Çekimser bir şekilde yanına oturduğumda geçirdiğimiz iki günden bu yana beni ilk kez bu kadar şaşırtarak tıpkı Zeynep gibi yanaklarımdan öptü ve boynundaki o eşsiz vanilya kokusu burnuma ilişti. Beni ele geçiren kokusuna bağımlı kalmamak için direndiğim sırada Jasmin, deri koltuğa yaslanarak benden iyice uzaklaştı ve önündeki içkisini yudumlamaya devam etti. Gözlerimi sadece ondan değil aynı zamanda açıkta kalan vücudundan da alamıyordum. Çıplak, incecik bacaklarına dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. Üstelik yanımda oturup tedirginlikle pembe dudaklarını dişlerken o ince, kıvrımlı dudakların tadına bakmak için can çekişiyordum. Üzerinde farklı bir etki yarattığımın o da farkındaydı ama buna rağmen dikbaşlılığından asla ödün vermiyordu. Bana karşı sergilediği zırhını yine tüm benliğiyle kuşanmıştı.

En azından onun yanında oturduğum için gecenin geri kalanının güzel geçeceğini düşünerek büyük bir hataya kapıldım. Yine hiçbir şey istediğim gibi ilerlemedi. Dakikalar geçtikçe ben sadece sessizliğimi korumayı sürdürerek, önümde boşalıp dolan içki bardaklarını kafama diktim. Sarhoş olmaya ve sabaha başka kolların arasında

uyanmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Jack ve Jasmin, dakikalardır ülkeler arasında yaşanan iş mevzularından dolayı öyle koyu bir sohbetin içine girmişlerdi ki yanında bulunan bizleri, Zeynep ve beni âdeta unutmuşlardı. Bu samimi hâlleri sinirimi oldukça bozuyordu. Buna eklenen mekândaki yüksek sesli müzik ise beni daha da çok rahatsız ediyordu.

Üzerime hapsolan yorgunluğun etkisiyle gözlerimi kapatarak başımı deri koltuğa yasladım ve şakaklarımı ovalamaya başladım. Fakat gözlerimi kapattığım sırada değişen şarkıyla birlikte Jack, Jasmin'i kibar bir şekilde dansa kaldırdı. Yüzüne yerleşen samimi bir gülümsemeyle ona uzatılan eli tutan Jasmin'e kaşlarımı havaya kaldırarak büyük bir öfkeyle baktım. *Gerçekten çıldıracaktım.* Bana karşı sürekli aşırı sert ve aksi bir tavır sergilerken Jack ile bu kadar yakın olması beni delirtiyordu. Gerçi Amerikalı dostumu da çözemiyordum. Bana hiçbir şans tanımıyordu. *Oysa şu anda Zeynep'i dansa kaldırması gerekmez miydi?*

"O kıskanç bakışlarını onların üzerinden çek, Ivanov."

Jack ve Jasmin'in kalabalık dans alanına doğru ilerlemesiyle Zeynep, masadaki içkisini eline alarak bana doğru yaklaştı ve biraz önce Jasmin'in bulunduğu yere oturdu. Bir bacağını diğerinin üzerine atıp, oldukça rahat bir şekilde içkisini yudumlayarak karşısındaki manzarayı izlemeye devam etti. Fakat ilgimi çeken, karşımdaki dans eden o sinir bozucu ikili değildi. Daha çok Zeynep'in tıpkı yakın Rus arkadaşlarım gibi bana soyadımla hitap etmesiydi. Şaşırsam da cevap ya da herhangi bir tepki vermedim. Yakınlığı zaten beni tedirgin ederken ona karşı çıkacak hiçbir şey söylemedim çünkü asıl ilgilendiğim kişinin arkadaşı olduğunu anlaması gerekiyordu. Ben sessizce somurtmaya devam ederken Zeynep, bu kez gerçekten ilgimi çekecek konular açmaya başladı.

"Üniversiteden bu yana yakın arkadaşlar," dediğinde elimdeki içki bardağını daha sıkı tutup iyice açılan gözlerimle Zeynep'e döndüm. *Jack bana böyle bir durumdan hiç bahsetmemişti.*

"Jack, ikinci üniversiteyi kazanıp New York'a gittiğinde Yasemin'le birlikte yıllarca aynı bölümde okudular. Ben de eğitimimi New York'ta tamamladım ama farklı bir bölümdeydim. Daha çok

sanatla ilgileniyordum. Yani ikisinin arkadaşlığı uzun yıllara dayanıyor ve aralarındaki bağ çok güçlü. Hatta Jack, birkaç kez Yasemin için Türkiye'ye geldi. Şirket işleri kesinleşince babanla birlikte sık sık Türkiye'yi ziyaret etmeye başladılar. Yani anlayacağın kıskanmana hiç gerek yok. Sadece çok yakın arkadaşlar. Jack sana hiç bahsetmedi mi bundan?"

Jack değil bana Jasmin ile aynı üniversiteye gittiğinden, Jasmin gibi bir arkadaşı olduğundan bile hiç bahsetmedi. Şimdi anlıyordum ona karşı ilgisinin neden bu kadar yoğun olduğunu. Aslında başından beri gelecek olan misafirlerimizin kim olduğunu biliyor ve buna göre hareket ediyordu.

"Hayır, hiç bahsetmedi. Bana seni ve Jasmin'i hiç anlatmadı."

"Jack, arkadaşlarıyla övünmeyi pek sevmez çünkü. Zeynep, küçümseyen bir tavırla elindeki içkisini yudumlamaya devam ettiğinde bu kez gerçekten ilgimi çekmeyi başardı. Meraklı bakışlarımı ona doğrulturken açmak istediğim asıl konuya nasıl gireceğimi bilmiyordum.

Aslında tüm bunların mevzusu açılmışken ona Jack'le aralarında neler geçtiğini ve neden ona karşı bu kadar soğuk olduğunu sorabilirdim çünkü Jasmin'in bana sergilediği tavrın belki de iki mislini Zeynep, Jack'e karşı kullanıyordu. Fakat bu kadar sohbet etmeye hevesliyken bunu kendim için kullanacaktım. Jack mevzusunu şimdilik arka plana atabilirdim. Asıl önemli olan dans alanında hünerlerini Amerikalı dostuma sergilemekten çekinmeyen inatçı arkadaşıydı.

"Peki ya ağabeyin?" diye sorduğumda biriktirdiğim merakı Zeynep'e karşı asla saklamayacaktım. Gerçek bilgileri bana yalnızca o verebilirdi. Tüm aksiliğine rağmen Jasmin'le ilgili her şeyi bilmek istiyordum.

"Araştırmaya başlamışsın." Yüzüne yerleştirdiği keyifli tınıyla içki bardağını benimkine tokuşturduğunda dudaklarımın kurnazca kıvrılmasını bastıramadım.

"Sadece merak."

"Hı hı. Eminim, öyledir."

"Pekâlâ... Aralarında bir şey var mı? Jasmin'in nişanlısı mı?"

Zeynep söylediklerimle, birden yüksek sesli bir kahkaha atmaya başladığında ona iyice açılan kaygılı gözlerle baktım. Bu durumun onu neden bu kadar çok eğlendirdiğini anlamıyordum ama görünen o ki sorduğum şeyi oldukça komik buluyordu.

"Ne? Ağabeyim mi? Elbette hayır. Bazen aralarındaki ilişkiyi ben de çözemiyorum. Çok garip davranıyorlar ama oldukça yakın arkadaşlar. Yasemin, ağabeyim ve ben çocukluktan bu yana arkadaşız. Sana yalan söylemeyeceğim. Ağabeyim Birkan, birkaç kez şansını denedi ama Yasemin'in hep sınırları vardı ve o sınırları geçemedi."

"O sınırları kimsenin geçeceğini düşünmüyorum. Arkadaşın çok inatçı."

"Bunu bilemezsin, Ivanov. İnatçı tavrını sadece asıl ilgisini çeken kişilere sergiler," dediğinde aklımı gerçekten karıştırmayı, beni etkisiz hâle getirmeyi başardı. *Bu Jasmin'in ilgisini çektiğim anlamına mı geliyordu?*

Ben meraklı bakışlarla, Zeynep'in sohbetten keyif aldığını belli eden yüzüne bakmayı sürdürürken Zeynep, göz kırparak elindeki içkisinden bir yudum daha aldı.

"Madem benden bu kadar çok bilgi kaptın öyleyse bana bir dans borçlusun."

İçkisini hızla bitirip elindeki bardağı önümüzdeki cam masaya bıraktıktan sonra yeniden benimle ilgilenmeye başlayarak ayağa kalktı. Zeynep'in gözlerindeki dans isteğini fark ettiğimde tedirginlik yine tüm bedenimi esir aldı. Güzel ve çekici bir kadındı ama ben her şeye rağmen Jasmin'i istiyordum. Üstelik bu danstan dolayı yakın arkadaşımın öfkeli bakışlarına da maruz kalmak istemiyordum. Bu yüzden de onu geri çevirecek ve beni zor duruma düşürmesine engel olacaktım.

"Dans etmeyi pek beceremem." *Yalan söylüyordum. Karşımdaki kadın bana ayak uydurduğu sürece çok iyi dans ederdim.*

"Ah, hadi ama! Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Bu kadar yakışıklı bir adamın dans edemiyor olmasına asla inanmam."

Yüzündeki tatlı gülümsemeyle bana elini uzattığında onu incitmek istemedim. Teknik olarak Zeynep de bir misafirdi ve ona kaba davranmak istemiyordum.

Uzattığı elini yavaşça kavrayarak oturduğum rahat koltuktan kalktım. Biz dans alanına doğru ilerlerken Jasmin ve Jack de dans etmeyi bırakıp tekrar yerlerine dönmek için harekete geçtiler. Yanımızdan geçip giderken ikisinin bakışları da oldukça soğuk ve sertti ama umursamamaya çalıştım. İkisi rahatlıkla dans edip eğlenebiliyorlarsa bu hak, Zeynep ve bana da tanınmalıydı.

Zeynep'in ince belini kavrayıp dans alanında ona ayak uydurmaya çalışıyormuş gibi görünsem de gözlerim hâlâ *onun* üstündeydi. Kendime engel olma eylemini çoktan yitirdiğimi hissediyordum. Keskin, sert bakan ela gözleri geçen her dakika beni daha da çok kendine hapsediyordu. Üstelik bu kez oldukça rahatsız olmuş gibi bakıyordu gözlerimin içine.

"Pekâlâ, Jasmin olmayabilirim ama en azından dans ediyormuş gibi yapabilirsin. *Ha, Ivanov*?"

Zeynep dudaklarını kulağıma yaklaştırmış, benimle dalga geçiyordu. İsmini bir türlü telaffuz edemediğim o kişinin sesini taklit ettiğinde ise dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Kendime engel olamayarak kıkırdadım.

"Lütfen, sen de başlama."

"Öyleyse sen de marifetlerini göster."

"Yoksa dalga geçmeye devam mı edeceksin?" Yüzüne yerleştirdiği sinsi sırıtışla başını aşağı yukarı salladığında en az arkadaşı kadar inatçı olduğunu anladım. Aralarındaki tek fark birinin çok sıcak, diğerinin ise oldukça soğuk bir insan olmasıydı.

"Ah, tamam. Seni daha fazla zorlamayacağım."

Ona karşılık vermeyeceğimi düşünmüş olacaktı ki iki elini de havaya kaldırarak kollarımdan sıyrıldı ve yanımdan ayrılmak üzere hareketlendi. Fakat bu kez ben, hevesini kırmamak için küçük bir hamle yaptım. Elinden tutarak onu hızla bana doğru çevirip kendi çevresinde döndürdüm. Hemen ardından belini sıkıca tuttum ve onu yere eğip iyice kendime çektim. Gülümsemesi yüzünün her bir tarafına yayılırken ben de bir kez daha keyifle kıkırdayıp ona karşılık verdim.

"Seni yalancı!"

"Bu kadarı yeterli."

Belini sıkıca tutmayı bırakmadan onu yavaşça ayağa kaldırdığımda, teşekkür edip yanımdan ayrıldı ve diğerlerinin yanına döndü. Gömleğimin bozulan yakasını ve danstan dolayı savrulan saçlarımı hızla düzeltirken o esnada Jasmin ile göz göze geldik. Bu kez bakışları çok daha katıydı ve üstelik yalnız da değildi. Aynı bakışları Jack'in gözlerinde de yakaladığımda ikisine de aldırmadan bar kısmına doğru ilerledim. *Biraz daha içmeye, sarhoş olmaya ihtiyacım vardı.*

"Bir votka lütfen." Bar tarafına yaklaşıp barmene isteğimi söyleyerek tabureye oturduğum sırada Jack, vakit bile kaybetmeden hemen yanıma geldi. Başımı hafif bir şekilde ona çevirdiğimde gözleri öfke saçıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Barmenin getirdiği içkiye uzanamadan Jack, sinirli ses tonunu üzerime doğru fırlattı. Sorunu neydi bilmiyordum ama onunla uğraşmayacak, içkimi içtikten sonra buradan hemen gidecektim.

"Yine ne yaptım?" Alaylı bir sesle konuşarak içkiyi kafama diktim. Ardından tekrar doldurması için bardağı havada sallayarak barmene işaret gönderdim.

"Zeynep'le çok yakındınız. Bu ilgi de neyin nesi?"

Ağzından çıkanlarla bakışlarımı Zeynep'in bulunduğu masaya çevirdiğimde Jasmin'in de sanki Jack'le anlaşmış gibi ona sinirle bir şeyler söylediğini gördüm ama umursamadım. Tek yapmak istediğim, içkimi bir kez daha boğazımdan geçirmek ve buradan kaçıp gitmekti.

Ayrıca ilgi mi? Hangi ilgiden bahsediyordu? Nasıl bir saçmalıktı bu böyle? Kurduğu cümlelerin her tarafından mantıksızlık akıyordu. Sonuçta yanıma gelip oturan da beni dansa kaldıran da Zeynep'ti, ben değildim.

"Ne saçmalıyorsun? Eğer danstan bahsediyorsan sadece arkadaşçaydı." Jack, bıkkınlıkla gözlerini devirirken onun bu tavrına gerçekten inanamıyordum. *Ne yani, şimdi de bana inanmıyor muydu?*

"Arkadaşça? Kimi kandırıyorsun? Kızı neredeyse öpecektin!" *Yok artık! Daha neler!*

Basit bir danstan böylesine bir anlam çıkarması büyük bir saçmalıktı. Oluşan öfkesine anlam veremiyordum. Zeynep çok güzel bir kadın olabilirdi ama yanımda bulunduğu sürece onu öpmeyi aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Bana büyük bir haksızlık ediyordu.

"Dediğim gibi sadece basit bir danstı," diyerek kestirip atmak istediğimde elbette yakamı hemen bırakmadı.

"Diyelim ki bu sadece bir danstı. Masadaki hâliniz neydi?" *Tanrı aşkına! Bu adam gerçekten çıldırmış olmalıydı. Masada Zeynep'in yüzüne bile bakmamıştım. Yanıma o gelmiş, benimle kendi isteğiyle yine o sohbet etmişti. Öyleyse Jack şimdi neden sorun çıkarıyordu?*

"Aptalca konuştuğunun umarım farkındasındır. Bana Jasmin ve senin üniversite arkadaşlığından bahsediyordu. Senin hiç anlatmadığın konuları yani... Açık olmamı istersen Jack, eğer misafirimi elimden çalmasaydın ben de eskiden aranızda ne geçtiğini asla bilmediğim Zeynep'le ilgilenmek zorunda kalmazdım."

Barmenin önüme bıraktığı dolu olan votka bardağını sinirle ellerimin arasına alarak kafama diktim. Boşalan bardağı sert bir şekilde tezgâha bıraktığımda Jack de afallayarak geri çekildi. Anlaşılan yaptığı hatayı artık fark etmiş olmalıydı.

"Andreas ben," diyerek konuşmaya çalıştı ama ona imkân vermedim. Daha fazla saçmalamasını dinlemeyecektim.

"Kapa çeneni. Buraya ısrarla gelmemi isteyen sendin ama görüyorum ki büyük bir hata yapmışım."

Hissettiğim kırgınlıkla söylenmeye, asıl öfkeli olanın ben olduğumu göstermeye devam ettiğim sırada Jasmin, hiç de beklemediğim bir tavırla yanımıza geldi ve yüzündeki anlam veremeyen bakışlarla karşısındaki iki kızgın adamı incelemeye başladı.

"Bakın, ne diyeceğim. Gidiyorum ben!" Sırf onun da anlaması için özellikle İngilizce konuşarak oturduğum tabureden ayağa kalktım.

"Neler oluyor burada?" Arkamı dönüp çıkış tarafına doğru ilerlemek istediğim anda onunla göz göze geldim. Tüm gün içimde bi-

riken öfkemi bu kez saklamadan, asıl patlatmak istediğim kişinin suratına doğrulttum.

"Seni hiç ilgilendirmez." Buz gibi çıkan sesime karşılık o biçimli kaşları tedirginlikle havaya kalkarken ona karşı asla sert olmak istememiştim ama beni buna mecbur bırakan da yine kendisiydi.

"Andreas hiçbir yere gitme. Özür dilerim," diyerek Jack de koluma uzandığında silkelenerek geriye doğru çekildim. Bu dakikadan sonra onlarla değil vakit geçirmek, aynı havayı solumak bile istemiyordum.

"Ciddi misin? Bence bensiz gayet güzel idare ediyorsunuz."

Daha fazla bir şey demeden, ikisinin yanından geçip hızla uzaklaşırken Jack'in aptalca yüzüme söylediklerinden dolayı pişman olduğunun farkındaydım ama bu, şu an için hiç de umurumda değildi. Bunun yüzleşmesini bir ara mutlaka yapardık ama şimdi gerçekleşmesini istemiyordum. Sadece buradan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. *Jasmin'in kapıldığım akıntısından kurtulmaya ihtiyacım vardı.*

Girişteki korumaları geçip kendimi Moskova'nın soğuk gecesine bıraktığım sırada son bir kez de olsa arkama bakmak istedim. İçimden kendime küfür ederken başımı yavaşça arkaya çevirdiğimde *onun* hâlâ bar tarafında olduğunu ve benim gittiğim yolu izlediğini fark ettim. Jack yanındaydı. Ona bir şeyler söylüyordu ama o, yalnızca bana bakıyordu. Yüzündeki ifade hâlâ aynıydı. Tedirgindi ve bunun nedenini bilmiyordum. Derin bakışlarında bu kez bir farklılık vardı ama o kadar karmaşık bir kadındı ki bunu da çözemiyordum ve işin ilginç tarafı bu kez çözmek de istemiyordum. Bu yüzden daha fazla oyalanmadan hızla mekânı terk ettim.

5. BÖLÜM

♪ *Ed Sheeran - Give Me Love*

Kulaklarımı sağır eden ses, komodinin üstünden bana ulaşarak büyük bir gürültüyle yankılanırken göz kapaklarımı açmamak için resmen direniyordum. Dün geceden dolayı çok bitkindim ve günün bu saatinde beni kimin rahatsız ettiğini öğrenmeyi hiç istemiyordum. Uykuma devam etmek ve günlerdir üzerime hapsolan yorgunluğu atmak için ısrarla çalan telefonumun sesini duymazlıktan geldim. Fakat komodinden bana ulaşan ses, öyle ısrarcıydı ki geçen işkence dolu dakikalardan kurtulmak için yastığı başımın altından çekerek üste aldım ve kendimi boğmaya çalıştım. Ama hiçbir şey fayda etmedi. Hâlâ nefes alıyordum ve hâlâ telefondan gelen gürültüden kurtulamıyordum. *Kim pazarın bu erken saatinde beni rahatsız etmek isterdi ki? Bu oldukça tehlikeli bir yaklaşımdı.*

Çalan telefon sesinden bir türlü kurtulamayacağımı ve arayan kişinin bayağı ısrarcı olduğunu anladığımda pes ederek, yastığı başımın üstünden kaldırıp odamın başka bir köşesine doğru fırlattım. Âdeta bir alev topu gibi nefesimi dışarı püskürterek elimi komodine doğru uzattım ve üstünü yokladım. Sonunda telefonu elime aldığımda çıkan sesten dolayı duvara fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Sızlayan göz kapaklarımı yavaşça aralayarak ekrandaki isme odaklanmaya çalıştığımda gözlerimi devirmeme engel olamadım. Benden bu saatte ne istediğini bilmek istemiyordum. *Haftanın neredeyse altı günü hiç aramayan adam, neden pazar gününü bana zehir etmek isterdi ki? Senin sorunun ne ihtiyar?* Fakat ne yazık ki babamdan hiçbir zaman kaçamayacaktım. Bu yüzden de telefonu

hoparlöre alıp yatağın diğer tarafına bıraktım ve bu durumdan bir an önce kurtulmayı diledim.

"Sakın bana hâlâ uyuduğunu söyleme."

Babam telefonda vakit kaybetmeden söylenmeye başladığında afallayarak bir iyice dağılmış olan yatağıma bir de telefon ekranına baktım. Ekranda yansıyan saate gözlerimi diktiğimde beni böyle bir günde böyle bir saatte aradığı için iyi bir bahanesi olmasını diledim. Aksi takdirde gerçekten telefonu duvara fırlatabilir ya da yüzüne kapatabilirdim.

"İhtiyar, bilmiyorum farkında mısın ama bugün pazar ve henüz sabahın dokuzu. Derdin ne senin?"

Babamdan asla kurtulamayacağımı bildiğim için telefonu elime alarak hoparlörünü kapattım ve sırtımı yatağın başlığına yaslayarak doğrulmaya çalıştım. Babam ise telefonun diğer ucundan keyifli bir kahkaha attı. *Sabah sabah neyin neşesiydi şimdi bu?*

Dün gece ofiste o kadar çok çalışmış ve koca bir cumartesiyi kendime zehir etmiştim ki zihnimdeki yorgunluktan dolayı onun bu sevincinin altında yatan sebebi ne merak ediyor ne de öğrenmek istiyordum. Hayatımda ilk kez hafta sonumu çalışmaya adadığım için kendime hâlâ hayret ediyordum.

"Saatin dokuz olduğunun gayet farkındayım, Andreas. Şimdi yatağından çıkıp hızlı bir duş alıyor ve hemen misafirlerimizin bulunduğu otele geliyorsun." *Ama neden? Kesinlikle sorunluydu bu adam!*

Babamın ne kadar inatçı bir yapısı olduğunun bilincindeydim ama pazar günümü berbat etmesine de izin vermeyecektim. *Yine kim bilir ne yapmam için beni yanına, otele çağırıyordu? Üstelik iki gündür o otelin yakınlarından bile geçmediğimi gayet iyi biliyordu.*

"Yine hangi saçmalıklarla uğraşmam için beni ayağına çağırıyorsun?"

"Çünkü sen o kadar sıkıcı bir adamsın ki birkaç gün geçmesine rağmen misafirlerimizle düzgün bir şekilde ilgilenmedin. Jack de yenilenen sözleşmelerden ve diğer ülkelerden gelen evraklardan dolayı çok yoğun. Bu yüzden duruma el atıyor, onları bugün golf kulübüne götürüyorum."

"Ben mi sıkıcıyım? Asıl o büyüleyici ela gözlere sahip inatçı kadın çok somurtkan."

"Ah, öyle söyleme. Yasemin çok güler yüzlüdür." *Öyle mi? Ben neden buna hiç rastlamadım acaba?*

Babama kızamıyordum çünkü kendini geri çeken ve şirketteki işler dışında hiçbir durumla ilgilenmeyen asıl kişi bendim. Uzun zamandan sonra kadınlardan birkaç günlüğüne de olsa uzak durarak kendimi işe bu kadar kaptırdığıma ben de şaşırıyordum. Fakat bunların altında yatan gerçek sebebin o inatçı Türk kadını olduğunu inkâr etmeyecektim.

Gece kulübünde olanların üstünden birkaç gün geçti ve geçen günler içinde kendimi, bir kadınla temas etmekten iyice uzaklaştırarak resmen şirketteki odama hapsettim. Bu süreçte Jasmin ve arkadaşıyla da ilgilenemedim. İşin gerçeği ilgilenmek istemedim. Hayatımın hiçbir döneminde böyle ikilemde kaldığımı hatırlamıyordum ama Jasmin'in varlığı tüm kurallarımı yok saymama neden oluyordu. Onun yırtıcı dişiliğini, bana karşı sergilediği sert tutumunu düşündükçe boş yere çaba sarf etmek istemiyordum. Ne yaparsam yapayım o kadın benden hep kaçacaktı ve benim de kendime bunun geçici bir süreç olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Jasmin ülkesine dönecek ve tüm bu kuruntular son bulacaktı. Bu yüzden de yapacağım en mantıklı şey, kendimi geri çekip ondan uzak durmaktı.

Misafirlerimizle ilgilenme durumunu Jack'e devrettiğimde başta oldukça itiraz etti çünkü ben ne kadar Jasmin'in katı hâllerine katlanamıyorsam onun da Zeynep'ten çektikleri ortadaydı. Yüzüne gülmeyi geçtim, bakmıyordu bile. Fakat onca itiraza rağmen yine de beni geri çevirmedi. Belki de sırf patronu olduğum için bunu kabullendi. Babamın düşünce yapısı ise çok daha beterdi. Hiçbir kadının golf gibi sıkıcı bir spor dalıyla ilgilendiğini düşünmüyordum. *Bir dakika, bir dakika... Gerçekten golf kulübüne mi götürüyorum, demişti bu adam? Çıldırmış olmalıydı!*

"Bir dakika... Ne dedin sen? Ciddi değilsin, değil mi?" Aniden kavradığım gerçekle yatağımdan çıktığımda babam, telefonun diğer ucundan büyük bir kahkaha attı. *Anlaşılan gayet ciddiydi.*

"Eğer annenin işleri olmasaydı o da bize eşlik edecekti," dediğinde bu kez ben kahkaha atmak istedim. Annemin kurnaz zihnine kesinlikle hayrandım. İşlerini bahane ederek babamdan bir şekilde kurtulmayı başarmıştı. Oysa pazar günleri kiliseye gitmek dışında hiçbir planı olmazdı.

"Gerçekten ciddisin sen. Ayrıca annem işleri olduğu için değil, golften nefret ettiği için gelmiyor," dediğimde babamı kızdıracağımı biliyordum ama umurumda değildi. Beni günün bu erken saatinde uyandırmanın cezasını gerçekleri açığa çıkarmamla çekecekti.

"Kapa çeneni! Hava çok güzel ve ben bunu değerlendireceğim. Yarım saat içinde otele geliyorsun."

Telefonun diğer ucunda gürlerken bunun mümkün olmayacağını şimdiye dek anlaması gerekirdi. Bu kadar kısa sürede hazırlanıp oraya gitmemi beklemiyordur umarım çünkü ben, pek de hızlı hareket eden bir adam değildim. *Özellikle de böyle bir günde...* Ayrıca golf kulübüne gidip o kadının soğuk bakışlarıyla karşılaşmak da istemiyordum. Bu yüzden yapmam gereken başka bir kadına ihtiyaç bile duymadan bütün günümü evde, yatağımın içinde geçirmek ve biriken film ve dizileri izlemekti. Ya da en kötü ihtimal oyun konsollarımın başına oturur, Jack'ten daha eğlenceli olan eski arkadaşlarımla keyifli bir zaman geçirirdim. *Evet, yirmi sekiz yaşındaydım ve evet, hâlâ PlayStation ile yakından ilgileniyordum.*

"Baba, ben gelmiyorum," dememle telefon aniden suratıma kapandı. *Mükemmel! Başka bir karşılık bekleyemezdim zaten.* Bunun ne anlama geldiğini sormama bile gerek yoktu. *O golf kulübüne mecbur gidecektim.*

Yeni kalktığım için dağılmış olan saçlarımı iyice karıştırarak olduğum yerde gerindim. Telefonumu komodinin üstündeki şarj kablosuna taktım. Büyük bir hüzünle üstüne atlamamı bekleyen yatağımı dağınık bırakıp giysi odasına doğru ilerlemeye başladım.

Böyle bir durumun içindeyken babama karşı gelemezdim. Jasmin'e de yaptığı işlere de gerçekten değer veriyor ve bunu bir şekilde göstermek istiyordu. Bu yüzden de en azından Türk misafirlerimiz

ülkelerine dönene dek dişimi sıkmak zorundaydım. *Fakat bir gün ülkesine dönecek olduğu gerçeği neden beni bu kadar huzursuz ediyordu ki?* Oysa sevinmem gerekirdi. Bu uzun süreli bir seyahat değildi ve o gittiğinde her şey eski hâline dönecekti. Zaten sadece iş için buradaydı. Bunu da hallettiğimize göre Jasmin'in gitmesinde hiçbir sakınca yoktu ama bu durumun neden bu kadar canımı sıktığını merak ediyordum. Adını koyamıyor, önüme atılan taşlardan dolayı sürekli sekteye uğruyordum.

O geceden sonra onun, o son gördüğüm durgun bakışlarını bir an olsun aklımdan çıkaramıyordum. Bana bunları hissettirdiği için öfkelenmem gerekirken ben, o bakışların altında yatan nedeni bilmek istiyordum. İlk defa bir kadının sadece görüntüsü değil, zihninden geçenler de ilgimi çekiyordu. Jasmin'in benden ısrarla sakladığı, içinde yatan o canlı kadını keşfetmek istiyordum. Onu tanımak, ona gidecek olan yolun nerelerden geçtiğini bilmek istiyordum ama hiçbir şey yapamamak, küçük bir umuda tutunamamak beni sadece çıldırtıyordu. Belki de bu golf kulübüne gitmek benim için küçük bir fırsat doğurabilirdi. Kim bilir, belki de bazı şeyleri artık açıklığa kavuştururdu. Fakat bütün bunları öğrenebilmem için sadece yarım saatim vardı ve benim oldukça hızlı hareket etmem gerekiyordu.

"Orada öylece uzanmak yerine gidip etraftaki topları toplayarak daha faydalı bir insan olabilirsin."

Enfes bir sıcaklıkla parlayan güneşe karşı uzandığım şezlongda, *Bluetooth* kulaklığımdan kulaklarımı dolduran müziğin sesini iyice kıstığım için etrafta geçen her bir konuşmayı gayet net bir şekilde duyabiliyordum. Buraya geldiğimden bu yana hayalet konumunda yer alsam da varlığım bir şekilde dikkat çekiyor olmalıydı. Güneş gözlüğümü burnumun ucuna doğru kaydırıp sessizce etrafı inceledim. Yanımızda birkaç görevli ve hemen diğer masada tek başına oturan Zeynep dışında hiç kimse yoktu. Gözlerimi babama çevirdiğim sırada, bakışlarını karşısındaki manzaradan çekerek çatık kaşlarıyla beni izlediğini fark ettim.

"Benimle mi konuşuyorsun?" diyerek onu dalgaya aldığımda bakışlarındaki sertlik daha da yoğun bir hâle geldi. Anlaşılan gerçekten benimle konuşuyordu.

"Burada senin dışında uzanan başka biri var mı?"

Haklı olmasından ve küçük bir çocuk gibi azar işitmekten nefret ediyordum ama asıl bildiği gerçeği unutuyordu. Buraya zorla getirilmiştim ve hiçbir şey yapmayacağımı, kimseyle ilgilenmeyeceğimi yol boyunca kendisine özellikle belirtmiştim. Fakat bu hayalet konumumdan da iyice sıkıldığım ve azar işitmeye tahammül edemeyeceğim için uzandığım şezlongdan hızla kalkarak dediğini yapmaya koyuldum.

Babamın bir arkadaşına ait olan golf kulübü, şehrin en görkemli, en yeşil alanına sahipti ve gerek çalışanlarıyla gerek büyüklüğüyle Moskova'nın en güzel kulübüydü. Babam sıkıcı bir adam olabilirdi ama arkadaşlarını çok iyi seçerdi. Buranın atmosferi sayesinde yumuşamayacak ya da kendinden geçmeyecek hiçbir insan tanımıyordum. Çünkü her ne kadar itiraz ederek gelmiş olsam da ben de kendimi biraz rahatlamış hissediyordum. Bunun tek sebebi havanın muazzam derecede açık ve etrafın ferah olmasıydı. *Karşımda, babamın arkadaşlarını alt ederek âdeta bir yarış içinde golf marifetlerini gösteren kadının bu durumla hiçbir alakası yoktu.*

Buraya geldiğimizden bu yana zamanın nasıl hızlı geçtiğini anlayamamıştım ama saatlerce yaptığım tek şey sessizce bir köşede şezlonga uzanarak etrafı ama daha çok *onu* seyretmek olmuştu. Yapacak başka bir işim de yoktu. Üzerindeki spor kıyafetlerle o kadar can alıcı görünüyor ve golf sopasını öyle bir hararetle sallıyordu ki yıllardır bununla uğraştığını düşünmeye başlayacaktım. Tuhaf bir şekilde, geçen tatsız günlerden sonra onu görmenin bana huzur verdiğine, yüzümü gülümsettiğine inanamıyordum. *Bu kadın sayesinde daha kim bilir hangi sürprizlerle karşılaşacaktım?*

Çevrede birçok görevli varken babamın beni toplara yönlendirmesinin tek sebebi, beni cezalandırmak istemeseydi. Geldiğimden bu yana sıkıcı bir adam olup sadece Jasmin'le değil, başka kimseyle de ilgilenmediğim için kırgınlığını göstermekten asla çekinmiyordu. Ona kızamıyordum ama durumun böyle ilerleyeceğini de bilmesi

gerekirdi. Malum buraya beni ısrarla getiren oydu. Babam küçük bir çocuğa emir verir gibi beni topları toplamam konusunda görevlendirirken kendi de zaman kaybetmeden arkadaşlarının yanında hünerlerini gösteren Jasmin ve Jack'in yanına doğru ilerledi.

Kulübe geldiğimizden bu yana babam âdeta benim yerimi alarak Jasmin'in yanından hiç ayrılmadı ve ona hep eşlik etti. Onu arkadaşlarıyla tanıştırdı, başarılarından söz etti ve hatta bir ara, *"Bu kadın çok iyi yerlere gelecek ve hepimiz büyük bir gururla onu ayakta alkışlayacağız,"* diyerek daha öncesinde bana hiç kurmadığı cümleleri Jasmin için sarf etti. Aslında bir evlat olarak benimle hiç böyle konuşmadığı için bu durumu kıskanmam gerekirdi ama garip bir şekilde babamın Jasmin'i bu kadar beğenmesi, onunla bu kadar yakından ilgilenmesi hoşuma gidiyordu.

Babam ve Jasmin'in yanından hiç ayrılmayan Jack, bir ara boşluğumu fırsat bilerek yanıma geldi. Benimle konuşmaya çalıştığında onu görmezden gelip keyfime bakıyormuş gibi yaptım. Misafirlerimizi ona devretmeme rağmen gece kulübünde olanlardan ve ima ettiği şeylerden dolayı hâlâ kızgındım ve bu konu hakkında konuşmak pek de içimden gelmiyordu. Fakat Jack elbette yakamı bırakmıyordu. Sırf diğerlerinin anlamaması için beni bir kenara çekerek çocukça davrandığımı ve o gece için hem onun hem de Jasmin'in aslında çok üzgün olduğunu dile getirdi. Söylediklerine alayla gülüp hiç de inanmadığımı belirtirken bu özür faslını onun değil de inatçı arkadaşının yapması gerektiğini vurguladım çünkü beni ısrarla görmezden gelmeye devam eden kişi sadece Jasmin'di. Onun da bu özür dileme kısmını asla gerçekleştirmeyeceğini anladığımda bu alttan alma faslını bir kenara bırakıp onları görmezden gelmeye devam ettim. Şezlonguma boylu boyunca uzanarak keyfime bakmaya çalıştım.

Aslında babamın ya da etraftaki çoğu kişinin Rusça konuşması oldukça işime geliyordu fakat bu aynı zamanda can sıkıcıydı. Biz nasıl kendi aramızda Rusça konuşuyorsak, Jasmin ve Zeynep de bir şey konuşmak istediklerinde doğrudan Türkçeye başvuruyorlardı ve ben hiçbir şey anlamadığım için kendimi rahatsız hissediyordum. Bir ara aralarında hararetli bir konuşma geçerken özellikle bana bakmaları dikkatimi çekmiş ve altında yatan gerçeği öğrenmek istemiştim fakat

Jasmin, arkasını dönerek hızla yanımızdan uzaklaştığı için bu elbette mümkün olmamıştı.

Babamın onun yanına gitmesiyle Jasmin'in ela harelerindeki ışıltıyı gördüğümde burada bulunmaktan gerçekten keyif aldığını fark ettim. Jack'le ya da babamın orta yaşlardaki arkadaşlarıyla gayet iyi anlaşıyor, şakalaşıyor ya da onlarla yarışıyordu. Onu izlemek oldukça keyifli gibi görünse de bir taraftan da sinir bozucuydu. Tuhaf bir şekilde hem babamın hem de Jack'in yerinde olmak ve ona bütün bu keyifli anları ben yaşatmak istiyordum. Gerçi beklentiyi çok yüksek tutmamalıydım. Sonuçta ben, Jasmin'in geçmişinde yer alan bir tanıdığı ya da arkadaşı değildim. Bütün bunları benim ayarlamam gerekirken, köşeye çekilip hiçbir şey yapmadığım için babamın her şeye el atarak beni kurtarmasına da kızamazdım.

Bakışlarımı onların tatlı atışmalarından ayırarak babamın verdiği göreve doğru ilerlemek istediğimde gözlerim bir köşede sessizce tek başına oturan ve meyve suyunun pipetiyle oynayan Zeynep'e takıldı. Tıpkı benim gibi o da karşısındaki manzarayı ama daha çok Jack'i izliyor ve pek de keyifli görünmüyordu. Sanki benim gibi o da burada bulunmaktan oldukça rahatsız hissediyordu. Bunu fark ettiğimde toplarla ilgilenmeyi görevlilere bırakarak onun yanına gittim. Jasmin konusunda başarısız olabilirdim ama Zeynep, onun gibi soğuk bir kadın değildi. Jasmin'le konuşmuyor olmam, onunla ilgilenmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Güneş gözlüklerimi çıkararak yanındaki boş sandalyelerden birine geçtim. Önündeki meyve suyu bardağını elime alıp yudumladığımda keyfi yerine gelmiş gibi kıkırdadı ama başını benim oturduğum tarafa hiç çevirmeden karşısındaki manzarayı izlemeye devam etti.

"Gergin görünüyorsun," diyerek kinayeli bir şekilde mırıldandığında yüzüme bakmak yerine önümdeki ona ait meyve suyu bardağını hızla kendi tarafına çekti ve pipetle bir yudum aldı.

"Senin de pek bir farkın yok," diye karşılık verdiğimde yine kıkırdadı ama bakışlarını bana çevirmedi.

"Golf sevmem ama Yasemin'i izlemesi eğlencelidir. Babanın arkadaşlarını fena deviriyor."

Gözlerim Zeynep'in bakışlarını takip ettiğinde Jasmin'in, üzerindeki spor kıyafetlerle ve başındaki beyaz spor şapkasıyla topun hemen arkasında nasıl dikkatle durduğunu ve sopayı geriye çekip topu nasıl hızla savurduğunu izledim. Oldukça ciddi görünüyordu ama babamın arkadaşlarını yendiğinde çocuklar gibi seviniyor, ellerini zafer kazanmışçasına çırparak dans ediyordu. Gözleri yüzündeki canlı gülümsemeyle birden bizim bulunduğumuz tarafa çevrildiğinde, yüzü kanı çekilmiş gibi birden bembeyaz oldu ve gülümsemesi anında soldu. Ben, bana mı yoksa Zeynep'e mi baktığını anlayamadan başını çevirdi ve yeniden babamla ve onun arkadaşlarıyla konuşmaya devam etti.

"İnatçı arkadaşın bayağı iyi gidiyor." Jasmin'in beni yine görmezden geldiğini umursamaz bir şekilde Zeynep'e mırıldandım. Zeynep, keyifle sırıttı ve başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı.

"Yasemin çok iyidir. Babası ölmeden önce ona sadece bir miras değil, aynı zamanda birçok yetenek bıraktı."

"Bunu net bir şekilde görebiliyorum. İyi olmadığı bir şey var mı?"

"Hayır, kesinlikle yok," diye karşılık verdiğinde bu kez gülümseyen taraf bendim. Bu kadın başlı başına bir yetenekti ve bunu görmemek için kör olmak gerekirdi.

Sanki saatlerdir boş bir şekilde karşımdaki manzarayı izlediğim yetmiyormuş gibi yine gözlerimi birbirleriyle uğraşan Jack ve Jasmin'e çevirdim ve elimin yumruk olmasını engelleyemedim. Üniversiteden bu yana yakın arkadaş olabilirlerdi ve hatta Jack'in Zeynep'le bir geçmişi de olabilirdi ama sebebini bilmediğim bir şekilde aralarındaki bu yakınlık beni huzursuz ediyordu. Kendimi Jack'in yerine koymaktan ya da Jasmin'in benim yanımda da bu kadar rahat olmasını dilemekten alamıyordum. Onları her ne kadar pek umursamıyormuş gibi görünsem de aslında bakışlarımdan her şey gayet anlaşılıyordu ve Zeynep'le göz göze geldiğimizde bunu, onun da fark ettiğini anlamam çok uzun sürmedi. *Yakalanmıştım.*

"Gözlerindeki ifade yine aynı."

Sanki beni daha yakından çözebilmek için elindeki meyve suyu bardağını masaya bıraktı ve sandalyesini biraz daha yakınıma çekti.

"Ne ifadesi?" diye sorduğumda dudaklarını ıslatarak yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Ne yapmaya çalıştığını ya da bu yakınlığının altında yatan sebebi anlamıyordum ama tedirgin olmuştum.

"Kıskançlık."

Oldukça basit bir şeymiş gibi vurgulayarak geri çekildiğinde, söylediği kelimeye alaycı bir şekilde gülmek istedim fakat bir şey beni engelledi ve bu isteğimi gerçekleştiremedim.

Bundan birkaç gün önce gece kulübünde de aynı cümleyi söylemişti ve ben o zaman da itiraz etmeyip Zeynep'ten daha fazlasını öğrenmek istemiştim. Belki de Zeynep gerçekten haklıydı. Belki de Jasmin'i bu kadar kıskandığım için kendimle çelişiyor ya da ona adım atacak cesareti bulamıyordum. Fakat bu mümkün değildi. Hatta imkânsızdı. Hayatım boyunca, ilişkilerimde bile olsa, hiçbir kadını kıskandığımı ya da gereğinden fazla düşündüğümü hatırlamıyordum. Daha öncesinde böylesine garip bir hisle hiç karşı karşıya gelmemiştim. Aklım karışmıştı ve Zeynep yüzünden sürekli köşeye sıkıştırılıyordum. Cevap vermek ve bunun aksini iddia etmek için ona döndüğümde yine ağzımı açıp tek kelime dahi edemedim. Bunun yerine buradan bir an önce kaçmayı tercih ettim.

Ani bir hareketle oturduğum sandalyeden kalktım. Güneş gözlüklerimi de takarak kulübün arka tarafında kalan yeşil alana doğru hızla yürümeye başladım. Zeynep arkamdan birkaç kez seslenmiş olsa da onu duymazlıktan geldim. Aklımı karıştırmasına izin vermeyecektim.

Babamların bulunduğu golf sahasından iyice uzaklaştığımdan emin olduktan sonra nefesimi sesli bir şekilde bırakarak güneş gözlüklerimi çıkardım. Bedenimi tertemiz olan çimenliklerin üstüne bıraktım ve gevşemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Bazen yalnızlık her şeyden daha iyi hissettiriyordu. Aklımı karıştıran ve beni suçlayan bakışlar yoktu. Ne bir ses ne de küçük bir gürültü vardı etrafımda. Sadece güneş, temiz hava ve ben vardık. Sabahtan bu yana ihtiyacım olan tek şey buydu aslında. Onu düşünmek ya da daha fazla bocalamak istemiyordum. Kendimi Jasmin'in gideceği ve onun peşine düşmeyeceğim gerçeğine alıştırmıştım. Kimsenin bu gerçeği değiştirmesine izin vermeyecektim. Gerçekten rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Derin bir şekilde nefes alıp verirken kollarımı başımın altında birleştirdim ve bir ayağımı diğerinin üstüne attım. Fakat kendime bahşettiğim bu huzur çok da uzun sürmedi. Çimenlerin arasında gıcırdayan ayak seslerini işitmemle uzandığım yerden doğrulmam bir oldu.

"Sonunda kaçağımızı buldum."

Zeynep'in peşimden geldiğini görünce gözlerimi devirme isteğimi bu kez bastıramadım. *Bu kadının benimle derdi neydi? Neden sürekli peşimdeydi ve şimdi neden buradaydı?* Oysa sadece birkaç dakikalığına da olsa yalnızlığa ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. *Berbat geçen bir günden sonra en azından buna sahip olmayı hak etmiyor muydum?*

"Beni gördüğün için pek sevinmiş gibi görünmüyorsun," diye devam ettiğinde en azından bunun farkında olduğu için memnundum. Ama bu kez ben onun üstüne gidecek ve peşimi bir şekilde bırakmasını sağlayacaktım. Bu durum gerçekten canımı sıkmaya başlıyordu.

Yanıma yaklaştığında baştan aşağı onu inceledim. Jasmin'in sportifliğinin aksine Zeynep bugün çiçekli, turuncu bir elbise giymeyi tercih etmiş ve dalgalandırdığı koyu kahverengi saçlarıyla gerçekten kendine hoş bir görünüm kazandırmıştı. Hafif bir makyaj yapmıştı ama yine de güzelliği kendini belli ediyordu. Ayağındaki sandalet tarzı topuklu ayakkabılarıyla boylarımız birbirine eşitlenmiş gibiydi. Gerçekten çok güzel ve alımlı bir kadındı ama ilgimi çekmiyordu. Ben de bu ilgisizliği kullanarak onun biraz canını sıkmayı planlıyordum. Aksi hâlde peşimi bırakacakmış gibi görünmüyordu.

"Açık olmam gerekirse Zeynep, güzel kadınsın fakat ilgimi çekmiyorsun. Eğer bana karşı bir şeyler hissetmeye başlıyorsan..."

Omzuma aniden yediğim sert bir darbeyle konuşmayı bıraktığımda beni susturmayı başarmış ve gür bir kahkaha atmaya başlamıştı.

"Orada dur bakalım! Bir kadınla nasıl konuşulur gerçekten bilmiyorsun. Özellikle de bir Türk kadınıyla. Yakışıklısın diye senden etkilendiğimi mi düşündün?"

Biçimli kaşlarını havaya kaldırarak kollarını göğsünde birleştirdi ve beni sorguya çekmeye başladı. Geriye doğru bir adım atıp yüzündeki alaycı tavrı tartmaya çalıştım. Fakat kahkahasına rağmen alay etmiyordu, aksine çok ciddi görünüyordu.

"Etkilenmedin mi?"

"Elbette hayır!"

"Gerçekten merak ediyorum. Türk kadınlarının hepsi böyle mi? Bu kadar inatçı mısınız? Benden etkilenmediğini söylüyorsun. Benden? Andreas Ivanov'dan? Eminsin, değil mi?"

Afallamış bir şekilde hızlı hızlı konuşmama karşılık yine kahkaha attı ve beni olduğum yere resmen sabitledi.

"Öncelikle evet, gerçekten çok inatçı kadınlarızdır. Bunu şimdiye dek anlaman gerekirdi. Ayrıca *her kadın benden etkilenir* tavırlarından gerçekten sıyrılman gerek, Ivanov. Evet, yakışıklısın, karizmatiksin ama benim tipim sayılmazsın. Birincisi sarışın severim. İkincisi zaten bir sevgilim var."

Zeynep'in ne yapmaya çalıştığını ya da neden bana bunları söylediğini anlamıyordum ama asıl dikkatimi çeken şey vurguladığı son cümleydi. Gözlerim açık alanda babamın arkadaşlarıyla konuşan Jack'le onun arasında gidip geldiğinde, yüzüne bu kez hafif bir tebessüm yayıldı. *Jack sarışındı. Yoksa...*

"Boşuna Jack'e bakma. Sevgilim Türkiye'de," diyerek beni kurduğum hayal dünyasından kurtardığında yine hiçbir şeye anlam veremeyen bakışlarla ona döndüm. Gerçekten aklımı karıştırıyor ve beni daha da sersem hâle getiriyordu.

"Sana neden yakın davrandığımı merak ediyorsun, değil mi?" diye sorduğunda sonunda ilgimi çekmeyi başardı ve benim anlayacağım bir dilde konuşmaya başladı.

"Teknik olarak evet," dediğimde artık daha açık olmasını bekliyordum.

"Eğer beni kolayca kandırabileceğin o basit kadınlardan biriyle karşılaştırdıysan gerçekten alınırım." Zeynep alnıma düşen saçımı usulca yana doğru atarken, yakınlığından dolayı tedirginlik duyup geriye doğru çekildim. Ne saçmaladığını kavramaya çalışırken yaptığı tek şeyin benimle dalga geçmek olduğunu anladım.

"Zeynep!"

Bağırışıma karşı koyamazken etrafımızdaki görevlileri ya da babamın arkadaşlarıyla ilgilenen Jack'i görmezden geldim. Sinirlenmeye

başlıyordum ama Zeynep karşımda resmen benimle dalga geçercesine kahkaha atmaya devam ediyordu. Belki de amacı sadece yakınlarda bulunan Jack'i kıskandırmaktı ve bu yüzden de beni kullanmak istiyordu.

"Komik olan nedir?" diye kükrediğimde omuzlarını düşürerek kahkahasını sonlandırdı ve gözlerimin içine bu kez ciddiyetle bakmaya başladı.

"Sensin. Buraya gelip seninle Yasemin'e olan ilginden konuşmak istiyordum ama görüyorum ki yine öylece yerinde durup hiçbir şey yapmıyorsun."

"Saçmalıyorsun," diyerek konuyu kestirip atmak ve buradan derhâl uzaklaşmak istedim. Ama Zeynep'in dudaklarından çıkanlarla kendime bir kez daha engel olup bunu başaramadım.

"Hayır, saçmalamıyorum ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Kabul et ya da etme, bu senin seçimin ama Yasemin'e karşı bir şeyler hissediyorsun ve bunu ona gösteremediğin için çılgına dönüyorsun. Otelde lobiyi terk ettin. Gece kulübünde huzursuz olup gittin. Bugün eminim ki buraya gelmek bile istemedin. Seni çözmek o kadar da zor değil, Ivanov."

Bu kadın sandığımdan çok daha zeki ve tehlikeliydi. Üstelik karşımdaki kendinden oldukça emin ve dik duruşuyla bayağı sinir bozucuydu. Zeynep hakkında kesinlikle yanıldığımı düşünüyordum. Sinsi bir şekilde karşımda kıkırdamayı sürdürürken başka bir tarafa bakmak ya da çekip gitmek istedim ama kendimde bunu yapacak cesareti bulamadım. Ona istediğini vermek istemesem de başka çarem kalmıyordu. Artık pes ediyordum. Bu pes edişim en azından Zeynep'e karşıydı.

"Pekâlâ, haklısın. Mutlu musun şimdi? Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye itiraf ettiğimde başını *hayır* dercesine sağa sola salladı ve bana doğru bir adım daha atıp iyice yaklaştı.

"Hayır ve Yasemin ile seni yan yana getirene dek de iyi hissetmeyeceğim." Ağzım şaşkınlıktan iyice aralandı ve gözlerim yerlerinden çıkacakmış gibi irice açıldı. Bu kadın ya aklını kaçırıyordu ya da benimle gerçekten oyun oynuyordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Eğer öyleyse bu hiç komik değil."

"Hayır, aptal. Seninle dalga geçmiyorum. Sen Yasemin'i tanımıyorsun ama ben onu tanıyorum. Bizim çocukluğumuz birlikte geçti. Onunla büyüdüm. New York'ta onunla yaşadım. Peşinde kaç adam koştu, kaç adam onu elde etmek istedi, hiçbir fikrin yok. Bütün bunları ben biliyorum ve bu yüzden de sana yardım etmek istiyorum. Çünkü en yakın arkadaşımda da bazı şeylerin değiştiğini görüyorum."

Zeynep çok konuşuyordu ama bütün bu söylediklerine rağmen hiç açıklayıcı olmuyordu. Sadece aklımı daha da fazla karıştırıyordu.

"Şu ana kadar reddettiği erkeklere karşı oldukça kibardı ama söz konusu sen olduğunda inatçı ve aksi davranıyor. Hadi ama! Hâlâ nedenini anlamadın mı?" diye devam ettiğinde ne ima etmekte olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Kodlarını asla çözemeyeceğim bir şekilde şifreli konuşuyordu.

"Neyi anlamam gerekiyor?"

Omuzlarını düşürüp nefesini bıkkınlıkla dışarı bıraktığında bana doğru bir adım daha attı ve iyice yanıma sokuldu. Gözleri bir noktaya takılırken aramızda hiç mesafe yok gibiydi. Çimenliklerin arasından gelen ayak seslerini işitmemle ondan hemen uzaklaşıp arkamı döndüm. *Onu* burada, tam karşımda görmeyi beklemiyordum. *Jasmin?*

Keskin bakışları Zeynep'in ve benim üzerimde gidip gelirken aralanan dudaklarımdan hangi kelimelerin çıkacağını ya da ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Burada bulunmasına bile çok şaşırmıştım.

"Baban seni bulmam için beni göndermişti ama görüyorum ki Zeynep çoktan bulmuş. Her neyse, gidiyoruz."

Birkaç kelime söylememe bile izin vermeden hızla arkasını döndü. Elindeki golf sopasıyla geldiği tarafa doğru yürümeye başladığında yaşadığımız bu garip anın ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordum fakat hiçbir cevap bulamıyordum. Gözlerindeki ifade bu kez her zamankinden çok daha soğuktu. Bir buz kadar donuk ve katıydı. *Bizi yanlış mı anlamıştı yoksa? Kahretsin!*

"İşte tam olarak bundan bahsediyorum. Yasemin'in ne kadar bozulduğunun farkındasın, değil mi? Belli ki kıskandı. Senden bir şeyler beklediği çok açık. O yüzden izin ver sana yardım edeyim, Ivanov."

Zeynep'in aramızdaki sessizliği bozarak yeniden konuşmasıyla gözlerimi Jasmin'in gittiği yoldan çekerek ona döndüm ve gerçek dünyayla tekrar iletişime girdim. *Bir dakika... Biraz önce Jasmin'in beni kıskandığını mı ima etmişti? Yoksa yanlış mı işitmiştim?*

Zeynep'in söylediklerine ihtimal vermek ya da aklımı daha fazla karıştırmasına müsaade etmek istemiyordum çünkü geldiğinden bu yana Jasmin bana karşı hep soğuk ve mesafeliydi. Bunun için birçok neden aramıştım ama hiçbir cevap bulamamıştım. Şimdiyse Zeynep, benim için bir şansın doğacağından bahsederken bu şansı öylece elimin tersiyle itmek istemiyordum. Aksine neler yapabileceğini, beni ona nasıl ulaştıracağını gerçekten merak ediyordum.

"Nasıl olacak?" diye sorduğumda gardımı indirerek Zeynep'e resmen teslim oldum.

"Öncelikle küçük bir gerçeği bilmenle başlayacağız," diyerek beni yanıtladığında bir kaşımı kaldırarak ona merakla bakmayı sürdürdüm.

"Ne gerçeği?"

"Baban her İstanbul'a geldiğinde senden ve çapkınlıklarından bahsederdi."

Siktir! Babamın ağzı hiç susmaz mıydı? Ya da anlatmaması gereken şeyleri bilerek mi anlatırdı? İşte bu, her şeyi açıklıyordu. Belli ki Jasmin, aslında beni bildiği için mesafesini koruyordu. *Karşısındaki kişi oldukça çapkın ve vurdumduymaz bir adamdı. Dahası var mıydı?*

"Asıl önemli kısmına gelmedim," dediğinde Zeynep, ilgimi daha çok çekmeyi başardı ve beni içine girdiğim yeni düşüncelerden kurtardı.

"Yasemin seni zaten tanıyor. Hem de uzun zamandır tanıyor. Yani baban anlatmasa bile nasıl bir çapkın olduğunu gayet iyi biliyor. Kötü bir ünün var, Ivanov. Bu yüzden sana kolayca gelmesini bekleme."

"Ne?"

"Gerçekten onu hatırlamıyorsun, değil mi? Oysa Yasemin senden çok bahsetmişti."

Zeynep'in bana neyi anlatmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Söylediklerini düşünerek parçaları birleştirmeye çalışıyor-

dum ama her defasında elimdeki parçalar daha da dağılıp başka yerlere savruluyordu ve ben içine düştüğüm karmaşıklıktan kurtulamıyordum.

"Zeynep biz ne hakkında konuşuyoruz?"

"Hangi ülke olduğunu ben de tam olarak hatırlamıyorum. Sanırım İtalya ya da İngiltere'ydi. Babasının çalıştığı tüm şirket sahiplerinin özel bir davet yemeği vardı. Sizin sözleşmeniz de yeni imzalanmış ve galiba üzerinden birkaç ay geçmişti. Yasemin babasıyla, sen de babanla katılmıştın o davete. İlk kez orada görmüştü seni ama sen onu görmemiştin ya da fark etmemiştin. Bilmiyorum ama o zamandan beri hep aklındaydın. Bazen hâlâ babanla çalışmasının sebebinin bile sen olduğunu düşünüyorum."

Hiçbir şeyi toparlayamıyordum. Zaman geçtikçe ve Zeynep konuşmayı sürdürdükçe aklım daha da çok karışıyordu. Unuttuğum anıları geri getiremiyordum. *Bu durum ne zaman, hangi ara gerçekleşmişti? Ben neden hatırlamıyordum?*

İş alanında kendimi geliştirmek ve bu alanda daha fazla bilgi sahibi olmak için babamla defalarca başka ülkelerdeki toplantılara ya da davetlere katılmıştım. Hatta çoğu zaman bunun oldukça sıkıcı bir aktivite olduğunu dile getirerek resmen kaçacak delik aramıştım ve babamın gözünde asla başarılı olamamıştım. Her ne kadar hangi tarihte, nerede olduğunu hiç hatırlamasam da aslında Jasmin'le o davetlerden birinde karşılaşmıştık ve üstelik bu, yıllar önce gerçekleşmişti. Ben onun inatçı bakışlarını ya da ne kadar kusursuz bir kadın olduğunu hiç fark etmemiştim. *Tanrım! Gerçekten aptal ve kör olmalıydım! Bunun yaşanmış olduğuna bile inanamıyordum.*

"Sen ciddi misin?"

Fakat yine de öğrendiğim bu gerçek karşısında emin olmak istiyordum. Zihnimde bir türlü hatırlayamadığım bir anı vardı ve ben bunu yeni öğreniyordum.

"Evet, gayet ciddiyim. İnan bana."

"Peki, ben onu nasıl fark etmedim?"

"Belki de gözünü hiç açmadığın içindir."

Zeynep'in gözlerinin içine baktığımda yüzünde sevimli bir tebessüme rastladım. Haklıydı. Eğer gözlerimi gerçekten açmış olsaydım onu yıllar önce fark ederdim ve belki de şu an her şey çok daha farklı olurdu.

Sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi Zeynep, bana bütün bunları anlattığında bir şeyden artık emin olmuştum. Ona güvenebilir, samimiyetine inanabilirdim. Koyu kahverengi gözlerindeki parıltıya baktığımda bana gerçekten yardım etmek istediğini anladım.

Peki, haklı olabilir miydi? Geçen yıllara rağmen Jasmin, hâlâ benden bir şeyler bekliyor olabilir miydi?

Düşüncesi bile kalbimi hoplatmaya yeterken bütün bunları öğrenebilmek için Zeynep'in teklifini artık geri çeviremeyeceğimin farkına vardım.

Jasmin'e ulaşmak istiyor muydum? Evet! Bir kez olsun bana içtenlikle gülümsemesini görmek istiyor muydum? Yine evet! Peki, onun inatçı kalbini kazanmak istiyor muydum? Kesinlikle evet!

Zeynep gözlerimin içine bir cevap beklercesine bakmayı sürdürürken kararımı çoktan vermiştim. Sonuçları her ne olursa olsun şansımı denemek istiyordum.

"Peki, ne yapmam gerekiyor?" diye sorduğumda kendimi tamamıyla Zeynep'in ellerine bırakıyordum.

"Ona diğer kadınlardan çok daha farklı ve özel olduğunu hissettireceksin. Samimiyetine inanmasını sağlayacaksın. Merak etme, bu konuda ben sana yardım ederim. Şimdi telefonunu ver."

Bir saniye bile düşünmeden kumaş, siyah pantolonumun cebinden telefonumu çıkararak Zeynep'e uzattım. Zeynep telefonun kilidini yüz okuma özelliğiyle açmam için bana doğru tuttuğunda bu kadının hem çok kurnaz hem de çok zeki olduğunu bir kez daha anladım. Ekranda bir şeyler yaparak telefonu tekrar bana uzattığında ülke koduyla birlikte bir numara girdiğini ve aynı numarayı aradığını fark ettim. *Muhtemelen Zeynep'in kendi numarasıydı bu.*

"Telefonumu aradım. Alfabenizi pek anlamadığım için ismimi kaydetme işlemini sana bırakıyorum. Bundan sonrasını *WhatsApp*'tan

konuşuruz. Şimdi diğer insanları daha fazla bekletip dikkat çekmeyelim. Yoksa Yasemin, senden önce benim canıma okuyabilir."

Arkasını dönüp oyun alanına doğru ilerlemek isteyeceği sırada, yüzüme yerleşen keyifle kolundan kavrayarak onu kendime doğru çevirdim.

"Biliyor musun? Gerçekten neler yapacağını merak ediyorum," dediğimde göz kırparak dalgalı saçlarını geriye doğru savurdu ve yumruk yaptığı sağ elini tokuşturmam için bana doğru uzattı.

"Sen o kısmı bana bırak, ortak!" Yumruk yaptığı eline yumruğumu tokuşturduktan sonra hızla arkasını dönüp koşar adım oyun alanına doğru ilerlemeye başladı.

Ortak ha? İşte bunu gerçekten sevmiştim.

Her ne kadar hiç oynamasam da golf kulübünden büyük bir yorgunlukla ayrıldım. Otele dönüş yolunda Zeynep'in arabada bana gizlice mesaj atmasıyla hızlı bir fikir değişikliği yapıp geceyi onların kaldığı otelde geçirmek istedim.

Zeynep, bana attığı mesajda Jasmin'i bu akşam köşeye sıkıştıracağını ve ağzından bir şeyler kopartabileceğini söylemişti. Eğer olumlu bir şeyler işitirse de bana hemen haber vereceğini özellikle belirtmişti. Fakat ben, sabırsız bir adamdım ve oturduğum yerde Zeynep'ten gelecek olan haberi beklemekle zamanımı öldürmek istemiyordum. Bu yüzden bu geceyi otelde geçirmek ve her şeye bizzat yakından şahit olmak daha mantıklıydı.

Bulunduğumuz lüks *Vito*'da derin bir sessizlikle otele doğru ilerlerken, bu sessizliği aniden bozup babama şoförünün misafirlerimizden sonra beni de eve bırakmasını rica ettim. Ardından birkaç parça eşya alıp geceyi otelde geçireceğimi ve misafirlerimize eşlik edeceğimi belirttim. Hem Jack hem de hemen yanımda oturan babam, aniden değişen fikrime karşılık kaşlarını havaya kaldırarak merakla beni incelediler ama onlara başka bir şey söylemedim. Söz konusu Jasmin olduğunda ikisi de bana yardım eli uzatmamıştı. Aksine beklediğim